

UCENICII SE FAC, NU SE NASC

Walter A. Henhchsen

Cluj, 1992

Traducere de Priscila Pop Coperta: Rodica Mocan

Titlul original în limba engleză: Disciples Are Made - Not Born, by Walter A. Henrichsen

Copyright ©1974 Scripture Press.

Publicată de Victor Books, division of Scripture Press.

Drepturile în limba română ©1985 Eastern European Seminary, Dallas, Texas (BEE International, Dallas, Texas). \

Versiunea în limba română retipărită în 1992 de Editura Logos, Cluj, România.

Publicată cu permisiunea BEE International, Dallas, Texas.

ISBN 973-95597-6-X

Toate citatele din Biblie aînt luate din versiunea Cornilescu, 1923.

Cuprins

Cuvînt înainte

1. Omul de care Se folosește Dumnezeu
2. Isus ca Domn
3. Prețul uceniciei
4. Adevărata imagine a lui Dumnezeu și a omului
5. Evanghelizarea și ucenicul
6. Alegerea unui viitor ucenic
7. Creștere supravegheată
8. Împărtășește-i elementele de bază
9. Convingere și perspectivă
10. Daruri și chemare
11. Multiplică-ți eforturile
12. Alegerea unui obiectiv pentru viață

7 9

23 35

51 63

77

95 107 133

155 165 177

Cuvînt înainte

„Faceți ucenici” este porunca învățătorului (Matei 28:19, 20). Chiar dacă noi o ignorăm, ea rămîne validă.

Hristos cel înviat din morți a lăsat această moștenire - Magna Charta Bisericii Lui. El ne-a dat atît modelul, cît și metoda. Viața și moartea Lui transformă viețile oamenilor. El a demonstrat că nu faci nimic, dacă nu schimbi viața oamenilor după chipul Lui.

„Veniți după Mine”, i-a îndemnat pe ucenicii Lui, iar apoi le-a făcut o promisiune șocantă: „Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele”. Într-un fel, noi am uitat că această promisiune nu este un cec în alb, ci este legată de un proces. Nu putem îmbrățișa promisiunea, neglijînd procesul.

Multe din activitățile frenetice și frustrante ale bisericii contemporane sînt lipsite de relevanță și împlinire. Programele urmăresc să ofere un spectacol, nu învățatură. Laicii sînt dezamăgiți, ei ar vrea hrană veșnică. C. S. Lewis a spus odată: „Tot ce nu e veșnic rămîne veșnic demodat”.

Ucenicii se fac, nu se nasc nu este o colecție de dogme seci, ci este o carte predominant practică, cu un mesaj incitant. Autorul pune degetul pe rană.

Walt Henrichsen nu este doar un teoretician; lucrînd mult timp cu Navigatorii (o organizație dedicată lucrării de formare de ucenici), el a cercetat Scripturile și a dovedit efectiv rezultatele studiului și experienței lui.

El se inspiră și din viața lui de familie. Împreună cu soția lui, Leette, are bucuria de a forma ca ucenici patru copii activi, a cunoscut însă și durerea pierderii celui mai mare dintre copii, bolnav de leucemie.

Cartea este un abecedar al uceniciei, recomandată celui ce vrea să calce pe urmele lui Hristos și să efectueze o lucrare de multiplicare. Aceste pagini răspund unei nevoi urgente a generației noastre, cînd bătălia se dă pentru cîștigarea minților și inimii oamenilor.

Isus a zis: „...orice ucenic desăvîrșit va fi ca învățătorul lui” (Luca 6:40).

Această carte te invită să iei jugul Lui asupra ta și să înveți de la El.

Howard G. Hendricks

Profesor de educație creștină la Seminarul Teologic din Dallas

1. OMUL DE CARE SE FOLOSEȘTE DUMNEZEU

Cînd Isus Hristos Și-a dat viața de bunăvoie pe cruce, acum aproape două mii de ani, El a murit pentru oameni și nu pentru o cauză. În timpul lucrării Sale pe pămînt, El „a rînduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască” (Marcu 3:14). Chiar înainte de a muri la Calvar, Isus S-a rugat pentru oamenii Lui (vezi Ioan 17). În această rugăciune El a făcut peste patruzeci de referiri la cei doisprezece ucenici ai Lui.

În timpul scurtei Sale lucrări pe pămînt, Isus a avut pe inimă mîntuirea lumii, dar El privea lumea prin ochii ucenicilor Lui. Înainte de înălțare, a dat acestor oameni ceea ce numim „Marea Trimitere”. După cum citim în Matei 28:19, Isus le spune să ducă Evanghelia în întreaga lume, făcînd ucenici.

El avea o viziune mondială și aștepta ca adepții Lui să aibă aceeași viziune. Isus urmărea ca ei să vadă lumea prin ucenicii pe care-i vor forma ei, așa cum și El a privit lumea prin cei doisprezece oameni pe care i-a format. Viziunea propovăduirii Evangheliei în lumea întreagă prin metoda multiplicării ucenicilor nu o găsim într-un pasaj obscur din Biblie, ci este o temă ce pulsează în fiecare pagină a ei.

Evident, acest lucru îl preocupa și pe apostolul Pavel cînd și-a scris „Testamentul și ultima dorință a inimii” pentru copilul său în credință, Timotei. Să analizăm pe scurt 2 Timotei 2:1-2: „Tu dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus. Și ce-ai auzit dela mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții”.

„Tu” indică importanța individului. Cînd Isus l-a întîlnit pe Petru, în Ioan 1:42, i-a spus: „Tu ești Simon... tu te vei chema Chifa (Tu ești Simon, dar tu vei deveni o piatră)”. Cînd Isus s-a uitat la Petru, nu l-a văzut așa cum era, ci cum urma să devină cîndva. Viața omului este un potențial extraordinar.

„Tu ... de la mine” arată importanța relațiilor personale, a încrederii reciproce formate de-a lungul anilor de colaborare. Cînd Pavel a scris din închisoare bisericii din Filipi, a spus că, deoarece el personal nu poate să-i viziteze, îl trimite pe Timotei, copilul său în credință. Ce le-a spus, în esență, era că „atunci cînd va sosi Timotei, va fi ca și cum eu însumi aș fi acolo”.

Cu mulți ani înainte, Pavel a văzut potențialul acestui tînar din Asia Mică și a hotărît să-și investească viața în el.

„Încredințează” sugerează transmiterea a ceva de la o persoană la alta și indică încredințarea unui adevăr sacru. Pavel îi spune lui Timotei: „Tu ești ucenicul meu. Aceasta este relația dintre noi. Acum transmite acest lucru ca un învățător ucenicilor lui”. Cînd investim în viețile altor oameni, transmitem nu numai ceea ce știm, ci ceva mult mai important - ceea ce sîntem. Fiecare devenim asemenea celor cu care ne asociem. Sînt sigur că dacă i-am întîlni pe Pavel și Timotei, am descoperi că se aseamănă în multe privințe.

Pavel îi scrie mai tîrziu: „Tu însă ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărîrea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea, prigonirile și suferințele care au venit peste mine...” (2 Tim. 3:10-11). Aceasta ne dă o privire generală asupra celor transmise de Pavel lui Timotei, lucruri pe care Timotei trebuia, la rîndul lui, să le transmită unor oameni credincioși.

Secretul uceniciei se ascunde în aceste cuvinte: „oameni de încredere”. Solomon, înțeleptul împărat al Israelului antic, a spus: „Mulți oameni își trîmbițează bunătatea, dar cine poate găsi un om credincios?” (Prov. 20:6). Oamenii credincioși au fost întotdeauna puțini. Dumnezeu este și astăzi în căutarea lor. „Căci Domnul își întinde privirile peste tot pămîntul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui” (2 Cron. 16:9).

„Să învețe pe alții” - sînt cuvinte ce se referă la momentul în care procesul de formare a ucenicilor începe să ia avînt. Ne găsim la a patra generație. Am început cu Pavel, apoi a urmat Timotei, apoi oameni credincioși și în cele din urmă ceilalți oameni. Nu-i poți învăța pe alții folosind numai sistemul clasă-profesor, căci aceasta implică dăruirea vieții, investirea ei la un nivel la fel de profund ca în cazul lui Pavel și Timotei.

Este vorba de un proces de multiplicare. În timp ce oamenii de încredere îi învață pe alții, Timotei este antrenat în procesul de formare a noi oameni de încredere, care să fie în stare să-i învețe pe alții. Implementarea acestei viziuni de multiplicare a ucenicilor este singura modalitate de a împlini porunca lui Hristos. Celelalte lucrări și abordări o pot amplifica, dar nu o pot înlocui.

Dawson Trotman, fondatorul Navigatorilor, obișnuia să spună: „Activitatea nu poate fi un substitut al producției, nici producția un substitut al multiplicării”. În orice lucrare am fi antrenați, ea trebuie să fie reproductivă, adică să aibă ca rezultat multiplicarea.

Am arătat mai sus că secretul lucrării de creștere a ucenicilor este să găsești bărbați și femei de încredere. Care sînt calitățile unui om de încredere? Ce calități biblice îi definesc viața? Să vedem cîteva trăsături esențiale ale unei persoane despre care se poate spune că este „un om de încredere”.

1. El a adoptat pentru viața lui același obiectiv pe care Dumnezeu îl prezintă în Scripturi.

Isus a spus: „Căutați mai întîi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Mat. 6:33). Rareori a cerut Domnul Isus oamenilor să caute ceva, dar aici ne îndeamnă să căutăm două lucruri (care trebuie să devină dublul obiectiv al fiecărui credincios): împărăția Lui și neprihănirea Lui.

Observați că Isus nu spune să căutăm bani, soție sau alte lucruri care ne-ar putea reține foarte ușor atenția. El spune că dacă vom căuta împărăția și neprihănirea Lui, El își va asuma responsabilitatea de a rezolva toate celelalte nevoi ale vieții noastre.

Un prieten de-al meu este jurist la o firmă de consultații juridice de prestigiu. An după an, el a avut cel mai mare salariu dintre angajații firmei, dar colegii lui nu voiau să-l facă asociat principal. Motivul era că toți ceilalți colegi ai lui își sacrificau viața, timpul și energia pentru firmă. Dar pentru că prietenul meu era creștin, nu considera că serviciul era cea mai importantă prioritate. Era un excelent jurist și își făcea foarte bine datoria, așa cum de altfel arătau veniturile lui. Dar obiectivul lui era Matei 6:33; pentru el, a fi jurist era un mijloc pentru a atinge un scop, și nu un scop în sine. Eu cred că Dumnezeu îl binecuvînta cu atîta succes tocmai din cauza dedicării lui în primul rînd Domnului.

Oricare ar fi vocația ta, ea niciodată nu trebuie să fie obiectivul vieții tale, pentru că această vocație, oricît de nobilă, este, în ultimă instanță, temporară. Scriptura ne învață că trebuie să ne dăruim viața lucrurilor veșnice, nu celor trecătoare. Un om de încredere este un om care și-a ales pentru viață obiective veșnice.

2. Este dispus să plătească orice preț pentru ca să îplinească voia lui Dumnezeu în viața lui.

Aceasta este o problemă crucială. După ce Pavel îl sfătuiește pe Timotei să încredințeze unor oameni de încredere lucrurile pe care le învățase de la el, bătrînul apostol continuă astfel: „Sufere împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos. Niciun ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste” (2 Tim. 2:3-4). Dedicîndu-se obiectivului lui Dumnezeu, omul de încredere se împotrivește cu fermitate ispitei de a se lăsa sedus de strălucirea ademenitoare a lumii.

Dă-mi voie să te întreb: Există vreo problemă între tine și Dumnezeu? Mai ai mici păcate îndrăgite pe care nu vrei să le mărturisești și să le părăsești? Mai există anumite domenii ale vieții

tale nesupuse controlului Său? Cum stai în problema banilor? Întrebarea nu este câți bani ai în bancă, ci mai degrabă cine are dreptul să decidă ce faci cu ei. Aparțin toate activele tale financiare Domnului Isus Hristos? Știi ce înseamnă a dăruia cu sacrificiu? Aceasta înseamnă a da mai mult decât îți poți permite privind lucrurile din punct de vedere omenesc.

Dar cu „lucrurile” cum stai? Există obiecte care joacă un rol exagerat în viața ta? Pavel zice: „Căci v-am spus de multe ori, și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți, cari se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos. Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeu lor este pînțele și slava lor este în rușinea lor, și se gîndesc la lucrurile de pe pămînt” (Fil. 3:18-19). Biblia spune că oamenii care „se gîndesc la lucrurile de pe pămînt” sunt „vrăjmași ai crucii lui Hristos”.

Tot ce-ți este drag – familia, sănătatea, visurile, aspirațiile și țelurile tale – trebuie să le ții cu mîna deschisă înaintea Domnului. Dacă dorești să împlinești voia lui Dumnezeu în viața ta, indiferent de preț, tot ceea ce constituie viața ta trebuie să-I aparțină lui Isus Hristos. El trebuie să-ți deschizi mîna cu teamă, pentru că Dumnezeu te iubește cu o dragoste desăvîrșită și are în vedere numai binele tău. Un „om de încredere” este deci cel dispus să plătească orice preț pentru a împlini voia lui Dumnezeu în viața sa.

3. Iubește Cuvîntul lui Dumnezeu

Profetul Ieremia spune: „Cînd am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeu al oștirilor!” (Ier. 15:16). Ai o sete nepotolită după Cuvîntul lui Dumnezeu? Îl dorești cu înfocare, așa cum dorești mîncarea? Te supui autorității Cuvîntului lui Dumnezeu? Sau alegi doar ce-ți convine să crezi și să ascuți?

Un tîmplar pe care îl cunosc de mulți ani studiază Biblia în medie zece ore pe săptămînă. Omul acesta n-a frecventat vreun seminar sau vreo școală biblică și nu est teolog, dar în viața lui Scriptura ocupă un loc de frunte. Cred că Sfîntul Ieronim a spus că din undele Scripturii se pot adăpa și copiii, fără frică de înec, dar în ele se pot scălda și teologii, fără să le poată măsura adîncimea.

Într-o zi mă aflam în cabinetul unui chirurg. De-a lungul anilor de pregătire, el a avut de învățat conținutul a zeci de cărți. Și așa aș vrea să fie cel ce ar trebui să mă opereze pe mine sau pe cineva din familia mea! În timp ce mă gîndeam la acest lucru, am realizat faptul că noi, ca ucenici ai lui Hristos, nu trebuie să stăpînim decît o singură carte - Scriptura. Cu toate acestea, cînd le spun oamenilor să investească cinci ore pe săptămînă în studierea Bibliei și să memoreze versete, se uită la mine de parcă le-aș cere ceva monstruos.

Cît timp te îndeletnicești cu Scriptura? Ai un program regulat de citire a Bibliei? Studiezi Scriptura sistematic? Setea ta pentru Biblie este așa de mare încît nu reușești s-o satisfaci?

4. Are o inimă gata să slujească.

Isus le-a spus odată ucenicilor că celor necredincioși le place să fie slujiți și să-și exercite autoritatea asupra altora. Dar, zicea El, „Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru și oricare va vrea să fie cel dintîi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Mat. 20:26-28).

Motto-ul Academiei Regale Militare din Marea Britanie este „Slujește ca să conduci”. Același adevăr a încercat și Isus să-l comunice ucenicilor Săi cînd le-a spălat picioarele (vezi Ioan 13). Dacă El, Domnul lor, le-a spălat picioarele, se cuvenea ca și ei să fie gata s-o facă.

Unii recrutează adepți care să-i ajute în realizarea obiectivului lor. Cel care formează ucenici își investește viața în cineva și îl ajută să-și împlinească visul.

5. Nu se încrede în firea pămîntească.

Scriptura accentuează deseori acest principiu. Pavel spune: „Ba încă ne spunea gîndul că trebuie să murim, pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții” (2 Cor. 1:9). Tot el spune: „Știu în adevăr că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pămîntească...” (Rom. 7:18).

A fi lumesc și a te încrede în firea pămîntească sînt două lucruri foarte strîns legate unul de altul, pentru că a fi lumesc poate însemna „să trăiești ca și cum nu ai avea nevoie de Dumnezeu”. De exemplu, a pleca la lucru dimineața fără să petreci mai întîi timp cu Domnul înseamnă a avea o mare încredere în tine însuși. Este totuna cu a spune: „Eu îmi pot conduce azi viața fără dependență absolută de Dumnezeu”.

Unul din modurile prin care poți determina exact cît de mare încredere ai în fire este să observi cît de des faci referiri la tine într-o conversație; cît de des vorbești despre cît de grozav ești tu și despre lucrurile pe care le-ai făcut tu.

6. Nu are un spirit independent.

Astăzi se vorbește foarte mult despre „a acționa în felul tău”. În societatea antiautoritaristă în care trăim, atitudinea generală este: „Nu permite celorlalți să-ți spună ce să faci!” Dar lucrarea Domnului este un efort colectiv, realizat concertat și cu același gînd de frați și surori în credință. În viața ucenicului nu este loc pentru o atitudine de genul: „Dacă nu faceți așa cum zic eu, atunci nu mai fac nimic”.

Un tînăr mi-a spus cîndva: „Voi asculta ce-mi spune Dumnezeu, dar nu voi învăța de la alții”. A avea o asemenea atitudine înseamnă a trăi înșelîndu-te singur. Dumnezeu se folosește adesea de oameni pentru a vorbi semenilor lor. Dumnezeu caută oameni de încredere care să fie dispuși să renunțe la propriile lor idei de dragul celorlalți din echipă.

7. Iubește oamenii.

Apostolul Ioan a spus: „Și dragostea nu stă în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10). A fi evlavios înseamnă a fi ca Dumnezeu. A fi ca Dumnezeu înseamnă a iubi oamenii, pentru că Dumnezeu iubește oamenii.

Mi-aduc aminte că am văzut o caricatură în care cineva zicea: „Iubesc lumea, cred că lumea este minunată, dar nu pot suferi oamenii”. Și totuși, oamenii sînt motivul pentru care a apărut Isus în istoria omenirii. El a venit să răscumpere oamenii. Despre aceasta vorbește întreaga Evanghelie. Ucenicul este omul implicat în viețile altor oameni. Omul de încredere iubește oamenii.

8. Nu se lasă cuprins de resentimente.

Autorul Epistolei către Evrei ne avertizează să veghem „ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea” (Evrei 12:15). Acest verset apare în contextul muștrării și primirii muștrării. Mulți oameni s-au lăsat cuprinși de resentimente, fiindcă cineva le-a arătat o greșală în viața lor. Ei gîndesc cam așa: „Cine se crede el, de-mi vorbește despre păcatele mele? De ce nu-și scoate bîrna din ochi, înainte de a scoate paiul din ochii mei?”

Eram de curînd întors la Hristos cînd am auzit predicîndu-se din acest verset și mi-am notat pe marginea Bibliei: „Resentimentul este rezultatul unui tratament real sau presupus greșit, nu contează care din ele”. S-ar putea ca cineva să te nedreptățească într-adevăr sau poate tu crezi că

cineva te-a nedreptățit. În ambele cazuri, dacă nu ești atent, poți deveni ranchiunos.

Un bătrîn sfînt și înțelept a spus: „Niciodată nu voi permite vreunui om să-mi distrugă viața făcîndu-mă să-l urăsc”.

Rădăcina ranchiunei poate veni și dintr-un spirit competitiv, din ruperea relației dintre tine și alți creștini sau din sentimentul că ți s-a făcut o nedreptate. Eu cred că mai mulți credincioși devin neroditori în viața de credință din cauza unui „lăstar de amărăciune” decît din cauza oricărui alt păcat. Oamenii de încredere își păzesc bine inimile în această problemă delicată.

9. A învățat să-și disciplineze viața.

Unul dintre cele mai motivatoare texte din Scriptură a fost scris de apostolul Pavel: „Nu știți că cei ce alergă în locul de alergare, toți alergă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul. Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrînări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu deci alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vînt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpînire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Cor. 9:24-27).

Într-o zi mă gîndeam care ar fi cel mai groaznic lucru ce mi s-ar putea întîmpla ca și creștin. Am ajuns la concluzia că acest lucru ar fi ca după moartea mea, Dumnezeu să mă ia deoparte și să-mi spună: „Hen-richsen, vreau să-ți arăt cum ar fi putut fi viața ta dacă ai fi făcut ce ți-am cerut, dacă Mi-ai fi fost credincios, dacă ți-ai fi disciplinat viața și ai fi făcut-o cu adevărat valoroasă, așa cum aș fi vrut Eu”.

Ai învățat să te disciplinezi? Ai învățat să zici „nu” ispitelor? Poate ai vreun obicei de care nu te poți debarasa. Tu știi că Duhul lui Dumnezeu vrea să fii biruitor, dar nu ai depus nici un efort, eschivîndu-te astfel: „dacă Dumnezeu vrea să renunț la acest obicei, atunci îmi va da puterea s-o fac”. Cu toate că e adevărat ce spui, este o încercare de a evita adevărata problemă, fiindcă Dumnezeu ți-a dat deja puterea. Ea este la dispoziția ta prin Duhul Sfînt. Tot ce trebuie să faci este să ți-o însușești, dar însușirea ei necesită disciplină. Niciodată să nu-L învinuiești pe Dumnezeu dacă tu nu ai făcut ce știai că este bine.

Vine seara pe care ai hotărît s-o rezervi studiului biblic, dar descoperi că tocmai atunci la televizor este una din emisiunile tale preferate, așa că îți zici că vei face studiul altădată. Nu numai că studiul biblic rămîne nefăcut, dar stai în fața televizorului pînă seara tîrziu, așa că a doua zi dimineața nu mai poți să te scoli la pîrtășie cu Domnul, înainte de a merge la lucru.

Ceea ce contează nu sînt unul sau două cazuri izolate de compromis, ci faptul că dacă faci o dată o excepție, este atît de ușor să o repeți. Semeni un gînd și culegi o faptă. Semeni o faptă și culegi un obicei. Semeni un obicei și culegi o veșnicie.

Este evident că nu poți deveni „om de încredere” fiind un „creștin de duminică”. Omul de încredere este cel care aplică Scriptura în toate domeniile vieții sale. Viața de ucenic este o viață de disciplină: ucenicul (discipolul) este un om disciplinat. O astfel de viață nu este ușoară, dar Dumnezeu nici nu a promis așa ceva. Că nu este ușor o dovedește numărul mic al oamenilor de încredere de astăzi.

Medalia de aur este obținută de sportivul care s-a antrenat din greu, care a învățat să se disciplineze, care a învățat să spună „nu” nenumăratelor distracții ce ies în calea omului, care are un obiectiv clar și care în sufletul său a luat decizia să nu se dea bătut pînă cînd nu îl realizează. Iată omul pe care-l folosește Dumnezeu.

2. ISUS CA DOMN

Unul dintre Navigatori, originar din Jamaica, lucra acum câțiva ani la o fermă de banane, în apropiere de orașul său natal, Kingston (în Jamaica). El muncea atât de conștiincios încât într-o zi unul din directori l-a invitat în birou la el ca să discute despre viitorul său.

După ce a apreciat capacitatea tânărului, directorul i-a spus: „Ai în față un viitor strălucit în compania noastră, cu perspective excelente de avansare rapidă. Dar noi căutăm oameni devotați. Dacă vrei să reușești, vreau să-ți spun că va trebui să-ți dai viața în schimbul bananelor”.

Tânărul s-a gândit câteva momente și a ajuns la concluzia că nu poate renunța la viața sa pentru banane.

A-L recunoaște pe Hristos ca Domn presupune a-I da Lui locul suprem, mai presus de toate „bananele” care ar putea să ți se ofere în viață.

Acest capitol se ocupă de patru aspecte privitoare la domnia lui Hristos în viețile noastre:

1. Isus este Domn, indiferent că vrem noi sau nu.
2. Motivele pentru care nu vrem să-L recunoaștem ca Domn.
3. Ce înseamnă să-L recunoaștem pe El ca Domn.
4. De ce vrea Isus să fie Domnul nostru?

Să examinăm fiecare din aceste patru aspecte.

Isus este Domn, indiferent că vrem noi sau nu

Isus Hristos este creatorul tuturor lucrurilor și „prin Cuvântul puterii Lui” El ține toate lucrurile. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pămînt, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpîniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă înțîietatea” (Col. 1:16-18).

Te-ai gîndit vreodată în ce măsură infimă deții controlul asupra vieții tale? Tu ai hotărît data nașterii tale? Tu ți-ai ales părinții? Tu ai ales țara în care te vei naște sau culoarea pielii tale, a ochilor sau a părului tău? De tine a depins inteligența, darurile și talentele cu care ai fost înzestrat? Dar înălțimea ta, tu ai ales-o? Sau înfățișarea ta, frumoasă sau urîță, tu ți-ai ales-o? Răspunsul la toate aceste întrebări este nu. În toate aceste domenii și în multe altele tu nu ai nimic de spus. Votul tău nu are nici o importanță!

Atunci unde îți exerciți tu controlul? Biblia spune că tu ai controlul asupra unei părți mici, dar importante din viața ta, și anume voința ta. A-L recunoaște pe Hristos ca Domn este în directă legătură cu voința ta, pentru că implică supunerea voinței tale lui Isus Hristos. Aceasta înseamnă că Isus este Domnul tău în întregime, și nu numai al unei părți din viața ta. Luînd această hotărîre cu privire la voința ta, gîndește-te că El are controlul asupra multor lucruri care te privesc pe tine, indiferent că-ți place sau nu.

De ce nu vrem să-L recunoaștem pe Hristos ca Domn

Deși fiecare om are motivele lui pentru care nu-L recunoaște pe Isus ca Domn, anumite motive apar foarte frecvent:

1. El ar putea să ne ceară să facem ceva ce noi nu vrem să facem.

Bineînțeles că o să ne ceară așa ceva. Dacă nu ar fi așa, atunci nu ar fi nici o problemă. Cînd îl recunoaștem pe Isus Hristos ca Domn al vieții noastre, putem să fim siguri că El ne va cere să

facem lucruri pe care am prefera să nu le facem.

Avraam n-a vrut să-l ofere pe Isaac ca jertfă, Moise n-a vrut să meargă înaintea lui Faraon, Iosif n-a vrut să-și petreacă toți acei ani în închisoare, Isus Hristos n-a vrut să mergă la cruce.

Nimănui nu-i place crucea. Nimănui nu-i place să moară. Nimănui nu-i place să se lepede de sine însuși. Dar tocmai acest lucru presupune recunoașterea lui Hristos ca Domn. Un discipol este un om disciplinat. El spune „nu” lucrurilor care l-ar tenta, din respect pentru voia Domnului său. Ucenicul nu se răsfață satisfăcându-și dorințele, permițându-și tot ce vrea.

Cînd Isus Hristos este Domnul vieții tale, fiecare domeniu al ei este sub jurisdicția Lui: gîndurile, faptele, planurile, vocația, timpul liber și scopul vieții tale. Toate acestea se află sub domnia Sa.

2. Noi credem că știm ce este cel mai bine pentru noi.

Nimic nu este mai departe de adevăr ca acest lucru. Un copil lăsat singur se poate omorî: ar putea mânca ceva neindicat, poate fugi în stradă, poate pune mîna pe un cuțit ascuțit sau se poate juca cu ceva la fel de periculos. Părintele trebuie să vegheze mereu asupra copilului, adică trebuie să fie „domn” al vieții copilului. Într-adevăr, legea cere acest lucru, iar atunci cînd părintele refuză să-și exercite controlul și autoritatea asupra copilului, instanța îl consideră răspunzător.

Cînd ajunge la maturitate fizică, credem că lucrurile se schimbă brusc. Aici însă este punctul în care greșim. Un copil lăsat de capul lui probabil că își va face rău. Un adult lăsat de capul lui cu siguranță își va face rău. Statisticile arată ca mai mulți oameni mor anual în accidente rutiere decît de cancer și de inimă la un loc.

Un grup de savanți au avertizat că Statele Unite dețin suficiente arme atomice pentru a distruge orice ființă omenească de pe fața pămîntului. Astfel, pentru fiecare bărbat, femeie și copil din lume, au echivalentul unui vagon de dinamită, fără să mai punem la socoteală armele atomice ale altor națiuni.

Te-ai gîndit la faptul că noi plătim polițiști care să ne supravegheze, ca nu cumva să facem ceva rău? Și totuși, avem îndrăzneala să spunem că noi știm ce este cel mai bine pentru viețile noastre.

3. Nu avem certitudinea că Dumnezeu ne vrea într-adevăr binele.

Dacă Dumnezeu ar vrea să ne îngreuneze viețile, poți să-ți imaginezi ce ar putea face? Dacă ar vrea să ne facă nenorociți și să ne copleșească cu greutate, ne-ar putea face viața de nesuportat.

Unii ar putea susține că Dumnezeu nu vrea să se amestece în viețile noastre, dar este ridicol să afirmi că El vrea să ne facă rău.

Totuși, nu poți dovedi că Isus Hristos nu vrea să se amestece în viața ta. Însăși această problemă a recunoașterii lui Hristos ca Domn gravitează în jurul faptului că El vrea să se implice în viața ta. Ascultă ce ne spune prin profetul Ieremia: „Căci Eu știu gîndurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gînduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ier. 29:11).

Ce înseamnă să-L recunoaștem pe el ca Domn

Implicațiile recunoașterii lui Isus ca Domn se pot vedea clar în rugăciunea pe care au învățat-o ucenicii de la El: „Iată dar cum trebuie să vă rugați: Tatăl nostru care ești în ceruri sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pămînt. Pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău, căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin!” (Mat. 6:9-13).

Să observăm că rugăciunea începe cu „Tatăl nostru”. Isus nu ne învață să zicem „Tatăl meu”, ci „Tatăl nostru”. Ucenicul trebuie să se poată identifica cu oamenii așa cum sînt ei, să se considere asemenea lor. Ucenicul însuși n-a ajuns deja la desăvîrșire, dimpotrivă, el învață, este un pelerin, un om care caută să-și modeleze viața în conformitate cu voia lui Dumnezeu pentru el. De aceea el trebuie să fie înțelegător cu slăbiciunile și nevoile oamenilor.

„Sfințească-se Numele Tău”. Isus nu S-a rugat ca Numele Lui să se sfințească, ci Numele Tatălui. A-L recunoaște ca Domn înseamnă a renunța la numele tău.

Ești interesat în a-ți face un nume? Dorești să fii recunoscut de oameni? Scopul vieții tale este egoist - să faci o mare descoperire științifică, să reușești în afaceri, să te căsătorești cu o persoană importantă, toate doar pentru a te evidenția? A-L avea pe Hristos ca Domn înseamnă să dorești ca Numele Lui să se sfințească, nu al tău.

„Vie împărăția Ta”. Dorința lui Dumnezeu este ca El să domnească aici pe pămînt, așa cum domnește în ceruri.

Dumnezeu se află în procesul de zidire a împărăției Lui. Lucrezi și tu neobosit pentru a zidi împărăția lui Hristos sau ești ocupat cu zidirea propriei tale „împărății”? În biserica ta, la școala duminicală pe care o conduci tu, în comitetul unde ești tu membru, în planul tău de zidire, în programul tău de misiune? Oare aceste lucruri pun stăpînire pe atenția ta sau poți să spui sincer că încerci să zidești împărăția lui Hristos?

Un mod de a căuta împărăția lui Dumnezeu este evanghelizarea - „aducerea oamenilor din întuneric la lumină și de sub puterea lui Satan la Dumnezeu”. Participi activ la evanghelizare? Cîți necredincioși care te cunosc te consideră prieten apropiat?

„Facă-se voia Ta”. Să observăm din nou că Isus nu a spus, „facă-se voia Mea”, ci „facă-se voia Ta”.

Este aceeași idee pe care a exprimat-o Isus cînd a spus: „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi, judec după cum aud și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis” (Ioan 5:30).

Nu te poți ruga „facă-se voia Ta”, dacă nu cauți în mod activ să afli voia lui Dumnezeu pentru viața ta și dacă nu o împlinești. Începe prin a împlini voia lui Dumnezeu așa cum o găsești în Scriptură. Dacă vei face așa, Duhul Sfînt va fi credincios și-ți va da lumină și în domeniile în care ai îndoieli.

„Pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi”. Noi ne putem ruga așa cu adevărat doar dacă prin atitudinea noastră recunoaștem că tot ce avem vine de la Isus și îi aparține Lui. Altfel de ce l-am cere ceva ce am obține oricum în mod natural. Pavel spune: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfînt care locuiește în voi și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sînteți ai voștri? Căci ați fost răscumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru care sînt ale lui Dumnezeu” (1 Cor. 6:19-20).

Voi nu sînteți ai voștri deoarece Isus v-a cumpărat cu prețul sîngelui Său. Voi îi aparțineți Lui. A-L recunoaște ca Domn înseamnă a recunoaște că-I aparțineți Lui, că-I încredințați Lui tot aveți și că sperați să fiți asemenea Lui.

Gîndește-te la lucrurile pe care le consideri prețioase și care se află în posesia ta. Poate e vorba de obiecte din cristal sau porțelan, poate echipamentul tău sportiv, casetofonul tău sau poate automobilul tău. Orice ar fi, întrebă-te ale cui sînt? Dacă ele aparțin într-adevăr Domnului Isus Hristos, atunci desigur că nu te vei împotrivi să fie folosite așa cum crede El de cuviință.

„Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri”. Aceste cuvinte au următoarea semnificație: „Doamne, vreau să mă ierți exact așa cum îi ierți și eu pe alți oameni”. Poți spune asta? Poți să ceri Domnului să te ierte tot așa cum îi ierți și tu pe alții?

Recunoașterea lui Isus ca Domn duce la o dăruire reciprocă care presupune nu numai a primi,

ci și a da. Harul este dorința lui Dumnezeu de a ni Se dedica nouă în întregime. Recunoașterea lui Hristos ca Domn este dorința noastră de a ne dedica în întregime lui Dumnezeu. Toți am vrea ca Dumnezeu să ni se dăruiască în întregime, dar puțini sînt gata să se dăruiască ei în întregime lui Dumnezeu.

„Și nu ne duce pe noi în ispită”. Prin aceste cuvinte Isus se roagă Tatălui să nu ne aducă în situații în care am putea fi ispitiți. Sînt multe situații în viață care nu sînt rele în ele însele, dar îi oferă lui Satan prilejul să ne biruiască.

Isus nu zice „Și nu ne duce pe noi în păcat”, ci „Și nu ne duce pe noi în ispită”. Dacă mă rog așa înseamnă că sînt dispus să renunț la lucrurile asupra cărora există semne de întrebare. Sînt gata să renunț nu numai la lucrurile care sînt păcat, ci și la toate acele domenii din viața mea care tind să mă ducă în ispită.

Tu știi care anume sînt acele domenii. A-L face pe Hristos Domn al vieții tale înseamnă că ești dispus să renunți la ele.

„Ci izbăvește-ne de cel rău” - este aceeași rugăciune pe care a făcut-o Isus în noaptea trădării (vezi Ioan 17:15).

A-L recunoaște pe El ca Domn înseamnă a recunoaște că nu putem lupta singuri. Hristos, și numai El, este Cel ce ne ține Nimeni nu se poate măsura de unul singur cu vrăjmașul și să câștige. Însuși Isus Hristos l-a învins pe Satan numai cu prețul crucii.

Iacov, fratele Domnului nostru Isus Hristos, exprimă aceasta în felul următor: „Supuneți-vă dar lui Dumnezeu, împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi” (Iac. 4:7). Diavolul va fugi de la noi cu două condiții: în primul rînd, dacă ne vom supune lui Dumnezeu și în al doilea rînd, dacă ne vom împotrivi lui prin puterea Domului.

De ce vrea Isus să fie Domnul nostru?

De ce se ostenește Hristos să se amestece în viața noastră? De ce nu ne lasă în nenorocirea noastră? Aceasta este una din marile taine ale Bibliei. Scriptura spune foarte clar că El ne iubește și vrea să se implice în viața noastră. El vrea să fie Domnul vieții noastre. Cînd mă uit la păcatele mele, la înclinația mea spre rău, trebuie să mărturisesc că acest gînd mă copleșește.

Cunosc un comerciant din Oklahoma City care uneori folosește un avion mic pentru deplasările lui în interes de serviciu deoarece merge în multe locuri din țară greu accesibile. Odată pe cînd zbura deasupra unui teren neregulat, a văzut un automobil care încerca să depășească un camion mare. Era evident că șoferul mașinii era foarte nerăbdător să treacă de camion. Mașina i se mișca dintr-o bandă în alta.

Prietenul meu s-a hotărît să încetinească și să privească. De fiecare dată cînd mașina încerca să depășească, fie că ajungea la o linie dublă, la un deal, într-un viraj sau întîlnea o altă mașină care venea din sens opus. Prietenul meu putea vedea din avion la cîtiva kilometri depărtare pe șosea și s-a gîndit: „Dacă aș putea comunica cu șoferul acestei mașini, i-așputea spune cînd poate depăși fără pericol și cînd este în pericol”.

Fiind implicați în această mare aventură care este viața, nu putem privi dincolo de viraj la ziua de mîine sau peste deal, la săptămîna viitoare. Prin urmare, nu știm cînd putem înainta fără pericol. Domnul Isus Hristos, însă, este Domnul tuturor lucrurilor și vede sfîrșitul de la început, El știe totul.

Faptul că El vrea să fie Domnul nostru ne descoperă dorința Lui de a intra în viețile noastre, pentru a ne spune cînd putem înainta și cînd este mai bine să stăm pe loc. Nu am fi extrem de nesocotiți dacă am refuza o asemenea ofertă plină de îndurare?

3. PREȚUL UCENICIEI

Acum câteva luni luam masa cu un om de afaceri. În timpul mesei l-am întrebat ce gânduri îl preocupă. El mi-a răspuns că tocmai lucra la reevaluarea raportului investiție/beneficiu din firma lui. Ideea era simplă: pentru a nu da faliment, costul fabricării produsului nu avea voie să depășească prețul cu care putea fi vândut.

Chiar și eu am înțeles importanța raportului investiție/beneficiu. Dacă fabricarea unui produs costă 150 lei, dar se vinde cu 125 lei, atunci întreprinderea respectivă va da faliment. Pe când cugetam la acest lucru, m-am gândit că beneficiile de a fi creștin sînt mult mai mari decît costul. De fapt, ucenicia a fost plănuită de Dumnezeu pentru binele nostru. Ea nu a fost concepută pentru „a-L ajuta pe Dumnezeu”, ci pentru ca să ne ajute pe noi.

Dumnezeu nu are nevoie de ajutorul nostru; noi avem nevoie de ajutorul Lui. Ucenicia a fost proiectată de Dumnezeu pentru a ne da ajutorul de care avem nevoie.

Într-o primăvară, o familie de cinci persoane călătorea într-un Volkswagen prin Georgia. Era noaptea tîrziu și ploua atît de tare încît abia se vedea la 300 m. Pe cînd înaintau cu grijă, au observat un bărbat și o femeie mergînd pe șosea în ploaia torențială. Au oprit, i-au întrebat dacă îi pot ajuta cu ceva și au observat că femeia avea un copil în brațe.

Ea le-a spus că locuiesc într-un oraș din apropiere, dar o furtună electrică a produs un scurtcircuit în casa lor, provocînd un incendiu și casa a ars pînă în temelii. Ei abia au scăpat cu viață și mergeau într-un oraș vecin, cam la 11 km, pentru a locui la sora ei pînă își vor putea aduna ceva. Fiindu-le milă de familia aceasta nevoiașă și neavînd loc pentru ei în mașină, omul a scos din portmoneu 20 de dolari și i-a dat femeii, după care au pornit mai departe în noapte.

Cîția kilometri mai încolo, el a oprit mașina și și-a întrebat familia: „Cîți bani aveți?” Și-au scotocit buzunarele și au strîns aproape 100 de dolari. Au mers înapoi și cînd i-a întîlnit pe cei doi care-și continuau drumul, i-a întrebat: „Mai aveți banii pe care vi i-am dat?”

Foarte surprinsă, femeia a răspuns: „Da!” „Atunci dați-mi-i!”

Înmărmurită, a băgat mîna în buzunar și i-a întins cei 20 de dolari. El i-a luat, i-a adăugat la suma pe care o mai aveau și i-a întins pe toți femeii spunînd: „Familia noastră dorește să vă dăruiască acești bani”.

Cînd am auzit această întîmplare m-am gândit că este o ilustrație minunată și exactă a felului în care ne tratează Dumnezeu. Domnul nostru ne dă atîtea daruri minunate, după care vine și ne spune: „Mi-ar place să Mi le dai înapoi - pe fiecare din ele”. El o face pentru a le adăuga la bogățiile Sale nelimitate și pentru a ni le da nouă pe toate.

Ucenicia este ocazia noastră de a ajunge la bogățiile nelimitate ale lui Dumnezeu. Este șansa noastră de a ne consacra viața unui scop semnificativ și nu mediocrității. A fi ucenic nu înseamnă a-I face lui Dumnezeu o favoare, căci El ne-o face nouă. Este vital ca ucenicul să înțeleagă importanța acestui concept.

Totuși, Isus ne previne să cîntărim prețul ucenicii și să-l cîntărim bine, pentru că ea costă. Ne va costa chiar viața noastră. Rezultatele sînt însă infinit mai mari decît prețul, atît de mari încît am fi niște neghiobi să refuzăm o asemenea ofertă.

Să analizăm împreună capitolul 14 din Luca și să observăm câteva principii ale ucenicii așa cum le prezintă Isus.

Versetul 1: „Într-o zi de Sabat, Isus a intrat în casa unuia din fruntașii Fariseilor, ca să prînzească. Fariseii pîndeau de aproape”. Oriunde mergea Isus, oamenii erau cu ochii pe El, pentru că El susținea că este altfel. El afirma că este Autorul unui nou drum în viață și spunea: „Eu am venit ca oile Mele să aibă viață și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10). Din cauza afirmației

că El este deosebit, oamenii îi urmăreau orice mișcare ca să vadă dacă așa este.

Ce era valabil pentru Mântuitor, în privința aceasta, este adevărat pentru toți CP; evlavioși. Creștinul este un ambasador al lui Isus Hristos. Ca ucenici ai Lui, noi susținem că știm adevărul și de aceea lumea are ochii ațintiți asupra noastră.

Domnul nostru a trăit întotdeauna conform principiilor și niciodată conform împrejurărilor. Cum trăim noi, ca ucenici ai Lui? Conduși de principii sau de împrejurări?

Ai o mașină veche, piesele s-au uzat și încep să-ți dea de lucru. A venit vremea s-o schimbi cu una nouă, de aceea mergi la cel ce vinde mașini de ocazie. El se uită în ochii tăi și te întreabă: „Ce anume este stricat în mașina aceasta?” Acum ai posibilitatea să alegi între a trăi conform unor principii sau să profiți de împrejurare. Ii spui adevărul sau o minciună? Ucenicul este omul care în orice domeniu al vieții lui hotărăște ce este bine după Biblie și trăiește în conformitate cu aceasta.

Versetul 2: „Și înaintea Lui era un om bolnav de dropică”. Isus era mereu în apropierea celor cu greutate. Ei erau întotdeauna „înaintea Lui”. Rareori, sau poate niciodată, s-a întâmplat să vina cineva la El, în timpul lucrării Lui, și să fie refuzat. Se pare că n-ar fi vrut să asculte strigătul femeii siro-feniciene, dar în cele din urmă i-a împlinit rugămintea.

Trebuie subliniat aici un alt principiu al uceniciei: Ucenicul este în contact permanent cu cei în nevoie. Ca ucenic al lui Hristos, încerci tu să răspunzi mereu nevoilor altora?

Versetele 8-10: „Cînd ești poftit de cineva la masă, să nu te așezi la masă în locul dinții; ca nu cumva, printre cei poftiți de el să fie altul mai cu vază decît tine și cel ce te-a poftit și pe tine și pe el să vină să-ți zică: «Dă locul tău omului acestuia». Atunci cu rușine va trebui să iei locul de pe urmă. Cînd ești poftit du-te de așază-te în locul cel mai de pe urmă; pentru că atunci cînd va veni cel ce te-a poftit să-ți zică: «Prietene, mută-te mai sus». Lucrul acesta îți va face cinste înaintea tuturor celor ce vor fi la masă împreună cu tine.”

Isus se afla în casa unui fariseu de vază. Se făcuse ora mesei și oamenii începeau să se înghesuie spre locurile cele mai bune. Observînd aceasta, Isus folosește ocazia pentru a-i învăța un principiu.

Cînd vii la masă nu te așază pe locul de onoare, deoarece atunci cînd gazda va intra cu oaspetele de onoare va fi nevoită să-ți spună să cedezi locul. Gazda se va simți stînjinită pentru că va trebui să-ți spună să te muți. Oaspetele de onoare se va simți și el stînjinit pentru că trebuie să-ți ia locul; toți ceilalți oaspeți se vor jena ca martori ai acestei scene și tu te vei simți foarte penibil, întrucît ești cel în cauză.

Este mai bine, spune Isus, ca atunci cînd mergi la masă să cauți locul cel mai modest și să te așezi acolo. Cînd gazda va intra și va observa ca tu, oaspetele de onoare, stai pe locul cel mai de pe urmă, te va lua și te va conduce spre locul de onoare. În timp ce te va conduce, va gîndi: „Ce om modest!” și vei fi cinstit de toată lumea. Ce plăcut! Isus ne dă învățături ce ne vor ajuta să facem o impresie bună și să ne simțim și noi bine.

Din cele trei versete amintite mai sus se desprinde o lecție importantă pentru ucenic: Poruncile lui Dumnezeu nu sînt niciodată produsul unui capriciu sau arbitrar, ci sînt date pentru binele nostru suprem. Dumnezeu nu se gîndește în ceruri: „Oare cum aș putea să le îngreunez viața acestor creaturi ale Mele?”, ci: „Oare ce îndrumări aș putea să le dau copiilor Mei, pentru a-i învăța cum să-și trăiască viața din belșug?”. Legile și poruncile Domnului sînt date pentru a ne ajuta, nu pentru a ne stînji. Ele au rolul de a ne face fericiți și împliniți. Ele au fost scrise pentru a ne feri de neplăceri. Dacă ucenicul ar putea învăța această lecție, multe probleme ale vieții lui ar fi rezolvate.

Versetul 11: „Căci oricine se înalță va fi smerit și cine se smerește va fi înălțat”.

Poftele și dorințele noastre înnăscute nu sînt rele în ele însele, căci sînt create de Dumnezeu.

Ele devin rele cînd încercăm să le satisfacem în mod nebiblic.

De exemplu, nu este nimic rău în a vrea să fii înălțat sau să fii primul, să trăiești sau să fii liber, să fii un conducător sau orice alte dorințe ai avea. Isus spune că ele trebuie satisfăcute în felul hotărît de El. Soluția pentru a fi primul este să fii ultimul. Pentru a trăi, trebuie să mori. Secretul de a fi liber este să fii robul lui Hristos. Secretul de a primi constă în a da. Pentru a conduce trebuie să slujești. Pentru a fi înălțat trebuie să trăiești în smerenie.

Toți vrem să trăim, dar nimeni nu vrea să moară. Toți vrem să fim liberi, dar nimeni nu vrea să fie rob. Toți vrem să primim, dar nimeni nu vrea să dea. Și așa ajungem în conflict cu Dumnezeu.

El a creat lumea și pe noi, El a dat viața și El a stabilit legile conform cărora trebuie să ne trăim viața. Atît de des vrem să obținem rezultatele promise de Dumnezeu, dar nu vrem să plătim prețul. Și în mintea noastră meschină gîndim astfel: „Cu siguranță că este posibil să primești și fără să dai, să fii primul și fără a fi chiar ultimul, să trăiești și fără să mori” și astfel încercăm să nesocotim legile vieții stabilite de Dumnezeu. Dar Biblia ne învață că atunci cînd dorim să ajungem la rezultatul dorit luînd-o pe scurtătura, în sistemul vieții se produce un scurtcircuit. Cu nici un chip nu poate cineva primi fără să dea și nu poate trăi cu adevărat fără să moară. Ucenicul este cel care a învățat acest important adevăr și trăiește conform lui.

Versetele 15-24: „Unul din cei ce ședeau la masă cu El, cînd a auzit aceste vorbe, I-a zis: «Ferice de acela care va prînze în împărăția lui Dumnezeu!»

Isus i-a răspuns: «Un om a dat o cină mare, și a poftit pe mulți. La ceasul cinei a trimis pe robul său să spună celor poftiți: „Veniți, căci iată că toate sînt gata.” Dar toți parcă fuseseră înțeleși, au început să se dezvinovățească. Cel dintîi i-a zis: „Am cumpărat un ogor și trebuie să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierți.” Un altul a zis: „Am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc; iartă-mă te rog”. Un altul a zis: „Tocmai acum m-am însurat și de aceea nu pot veni”.

Cînd s-a întors robul, a spus stăpînului său aceste lucruri. Atunci stăpînul casei s-a mîniat și a zis robului său: „Du-te degrab în piețele și ulițele cetății și adu aici pe cei săraci, ciungi, orbi și șchiopi”. La urmă robul a zis: „Stăpîne, s-a făcut cum ai poruncit și tot mai este loc”. Și stăpînul a zis robului: „Ieși la drumuri și la garduri și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa. Căci vă spun că nici unul din cei poftiți nu va gusta din cina mea”»“.

Pe cînd mîncea Isus cu fruntașul Fariseilor și cu oaspeții lui, unul dintre ei a zis plin de entuziasm: „Ferice de acela care va prînze în împărăția lui Dumnezeu!” Atunci Isus a început să le spună „Pilda celor poftiți la cină”. Pilda se referă evident la împărăția cerurilor și la marea sărbătoare cu Dumnezeu Tatăl și cu Domnul Isus Hristos. De ce ar refuza cineva o invitație la masa Lui Dumnezeu? Asta s-ar putea întîmpla numai dacă nu se știe cine a făcut invitația. După cum spune și Pavel: „și pe care n-a cunoscut-o nici unul din fruntașii veacului acestuia; căci dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei” (1 Cor. 2:8). Romanii și fruntașii religioși ai iudeilor L-au răstignit pe Isus Hristos pentru că ei nu au știut cine era El. Oamenii îl refuză astăzi pe Dumnezeu pentru că nu-și dau seama cine face invitația.

Pilda celor poftiți la cină arată că preocuparea pentru lucrurile lipsite de importanță ne împiedică să acordăm atenție lucrurilor importante.

Poate că dacă Isus ar spune pilda aceasta astăzi, în loc de cumpărarea unui ogor, ar vorbi de construirea unei vile. În loc de cinci perechi de boi, ar vorbi poate despre o afacere sau acțiuni la bursă. Exemplul căsătoriei ar rămîne același, pentru că de-a lungul secolelor ea nu s-a schimbat.

A deveni ucenic nu te costă nimic, pentru că „prin har ați fost mîntuiți, prin credință și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu; nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efes. 2:8-9). Dar există totuși un preț pe care trebuie să-l plătească ucenicul. Prețul este să ne îndeletnicim

mai mult cu lucrurile lui Dumnezeu decît cu ale noastre. Ce ușor îi este creștinului să fie preocupat de propriile lui visuri, de aspirațiile lui, de afacerile lui și să neglijeze planul desăvîrșit al lui Dumnezeu pentru viața lui.

Rareori strigă la cineva Duhul lui Dumnezeu. Vocea Lui se aude de obicei sub forma unui îndemn lăuntric (în timp ce credinciosul citește Scriptura). Ucenicul este în armonie cu vocea Duhului lui Dumnezeu.

Versetul 25: „Împreună cu Isus mergeau multe noroade.” A fost întotdeauna la modă să-L vorbești de bine pe Isus. Politicianul își asigură voturi în plus dacă poate introduce un citat biblic sau două în discursul său. Gandhi, deși era un hindus convins, îl admira pe Isus Hristos. Da, mulțimile L-au urmat întotdeauna pe Isus, dar să observăm cine îl ascultă: „Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de Isus ca să-L asculte” (Luca 15:1). Mulțimile îl urmau, vameșii și păcătoșii îl ascultau.

Așa a fost întotdeauna și probabil că așa va fi. Creștinismul este o religie a salvării pentru cel disperat, pentru oameni care doresc ceva mai mult decît pot obține de la viață prin ei înșiși. Ei „candidează” la ceea ce are de spus Isus. Ei sînt „cei care-L ascultă”, adică, nu numai că aud ce spune El, ci și împlinesc. Una dintre cerințele fundamentale pentru a fi un adevărat ucenic este un duh de disperare care să ardă. În adîncul inimii.

Versetele 26-33: „Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu. Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu. Căci cine dintre voi dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întîi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfîrșească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelie, să nu-l poată sfîrși și toți cei ce-l vor vedea, să înceapă să rîdă de el și să zică: «Omul acesta a început să zidească și n-a putut isprăvi». Sau care împărat cînd merge să se bată în război cu un alt împărat, nu stă mai întîi să se sfătuiască dacă va putea merge cu zece mii? Astfel, pe cînd celălalt împărat este încă departe, îi trimite o solie să ceară pace. Tot așa oricine dintre voi nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.”

E momentul să vorbim despre prețul uceniciei. El începe prin a fi gata să renunți la devotamentul față de orice altă cauză, preferîndu-L pe Isus Hristos.

Numeri 14 vorbește despre copiii lui Israel la Cades-Barnea, gata să intre în Țara Promisă, cînd cele douăsprezece iscoade revin cu vești rele. Prețul intrării în Țara Promisă este mult prea mare, căci, vai, acolo trăiesc uriași, fiii lui Anac (vezi Num. 13:32-33). Într-un moment de groază, poporul a hotărît să se întoarcă, cu scuza că uriașii le vor ucide nevestele și copiii.

Dumnezeu nu le-a promis niciodată că nu vor întîlni greutăți; le-a promis însă că El își asumă responsabilitatea că ei vor ajunge în siguranță în Țara Promisă. Dar în panica lor, evreii s-au ascuns „după” nevestele și copiii lor. Unul dintre primele semne de neîncredere este grija exagerată pentru familie.

Pentru a fi un ucenic al lui Hristos, trebuie să-L urmez și să împlinesc poruncile Lui, chiar și atunci cînd s-ar părea că ar trebui să renunț la mama sau la tata, la soție, respectiv soț sau la copii.

Pentru a ne face să înțelegem cît mai bine ce implică acest preț, Isus folosește două ilustrații plastice: zidirea unui turn și pregătirea pentru bătălie.

Versetul 28 prezintă un om care începe să construiască un turn fără a-l termina. Ai început ceva vreodată și nu ai reușit să termini? Ai făcut vreo promisiune pe care n-ai reușit s-o ții? Ai făcut vreodată un jurămînt pe care nu l-ai ținut? Dacă da, atunci Solomon are un sfat pentru tine: „Nu te grăbi să deschizi gura și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este în cer și tu pe pămînt, de aceea să nu spui vorbe multe... Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu nu zăbovi s-o împlinești, căci Lui nu-I plac cei fără minte, de aceea

împlinește juruință pe care ai făcut-o. Mai bine să nu faci nici o juruință, decît să faci o juruință și să n-o împlinești” (Ecl. 5:2, 4-5).

Cînd locuiam în Fort Worth, trebuia să fac deseori călătorii în interes de serviciu la Dallas. În timp ce mergeam cu mașina, treceam pe lîngă o clădire mare ce părea un bloc neterminat. Scheletul exista, dar din anumite motive, era neterminată. Lună după lună, treceam pe lîngă această construcție, dar nu observam nici un progres. Mai tîrziu am descoperit că cel ce a început zidirea ei, i-a calculat greșit costul. Omul și-a epuizat resursele și nereușind să cîștige nimic de pe urma casei, n-a mai putut s-o continue. Și iată că ea a rămas o mărturie a planului său greșit.

Isus a folosit ca ilustrație o astfel de situație pentru a accentua importanța cîntării prețului uceniciei înainte de a ne angaja la ceva. Nu începe ceva dacă nu ești hotărît să sfîrșești lucrul respectiv.

Observați că Isus a spus: „... să nu-1 poată sfîrși”. Omul acela din Dallas nu a putut să-și termine clădirea. Cît despre ucenic, a putea depinde de voință. A fi sau a nu fi ucenic, depinde de noi prin puterea lui Isus Hristos (2 Pet. 1:3); singurul factor pe care trebuie să-1 adăugăm ecuației este voința noastră.

Isus Hristos oferă o altă ilustrație în ceea ce privește costul uceniciei: un împărat care merge la război. Cînd îl provocăm la război pe dușmanul nostru, trebuie să ne punem două întrebări. În primul rînd, pot să-1 biruiesc cu resursele mele? În al doilea rînd, sînt dispus să plătesc prețul pe care-1 cere biruința? Dacă răspunsul la una din aceste întrebări este „nu”, atunci e mai înțelept să trimit un ambasador care să ceară pace.

Isus Hristos a spus: „... pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Mat. 16:18). Porțile sînt pentru apărare, nu pentru atac. Ai auzit vreodată ca cineva să meargă la luptă balansînd o poartă în nasul dușmanului? Porțile sînt făcute pentru a-1 ține pe dușman afară. Ucenicul este chemat la luptă împotriva forțelor unite ale lui Satan, pentru a sfărîma porțile iadului și a elibera prizonierii în Numele lui Isus. Isus promite că dacă vom duce o astfel de luptă, porțile iadului nune vor birui. Dar există un preț cerut de lupta aceasta.

„Dacă nu ești dispus să plătești prețul”, spune Domnul, „trimite o solie să ceară pace”. Ca și credincios, poți spune diavolului: „Ascultă, Satan, eu sînt acum creștin și mă găsesc pe calea către cer, dar vreau să fac un tîrg cu tine. Dacă mă lași în pace, te voi lăsa și eu în pace. Nu voi fi un adevărat ucenic al lui Hristos și nu voi lupta contra lanțurilor cu care ții legate viețile oamenilor, nici nu-ți voi invada împărăția. În schimb, nu mă tulbura. Lasă-mă să trăiesc liniștit și în pace.”

Diavolul îți va spune: „Prietene, facem tîrgul!”

Dar amintește-ți că Satan este mincinos și tatăl mincinoșilor; Nu ai nici o garanție că nu te va înșela. Prețul pe care-1 vei plăti pentru că nu ai fost un ucenic este infinit mai mare decît cel pe care-1 plătești ca ucenic adevărat.

Versetele 34-35: „Sarea este bună, dar dacă sarea își pierde gustul ei de sare, prin ce i se va da înapoi gustul acesta? Atunci nu mai este bună nici pentru pămînt, nici pentru gunoi, ci este aruncată afară. Cine are urechi de auzit, să audă.”

Isus își încheie dizertația despre ucenicie cu această pildă ciudată despre sarea care și-a pierdut gustul. Mult timp n-am înțeles legătura dintre ea și ucenicie. Mai tîrziu mi-am dat seama că această pildă este o ilustrație a creștinului care refuză să fie ucenic. Planul lui Dumnezeu este ca fiecare credincios să fie un ucenic, dar cînd își calcă angajamentul, nu mai este bun de nimic. Nu-1 poți mîntui, este deja mîntuit. Nu-1 poți folosi, pentru că nu este disponibil. El este ca sarea fără gust, care este „aruncată afară”.

Săptămîna de săptămîna, îl vezi mergînd la biserică și devine un exemplu a ceea ce nu trebuie să fii. Tot ce poți să-i spui lui „Timotei” al tău este: „îl vezi pe omul acesta? Este un credincios

care a refuzat să plătească prețul de a deveni un ucenic. Luînd această hotărîre, el a ales o viață de mediocritate. Dîndu-i-se ocazia de a fi primul, el a ales să fie ultimul. Numindu-l cu cuvintele Domnului Isus, el este ca sarea fără gust. Fă orice, numai să nu devii ca el!”

Cînd Cortez a debarcat la Vera Cruz în 1515 pentru a începe dramatica cucerire a Mexicului cu o mîna de 700 de oameni, a dat foc intenționat flotei sale de 11 corăbii. Oamenii lui se uitau de pe țărm cum se cufundă în Golful Mexic singurul lor mijloc de retragere. Nu mai era decît o singură direcție în care puteau merge - înainte, spre interiorul Mexicului, pentru a înfrunta tot ce le-ar putea ieși în cale.

Pentru a putea plăti prețul uceniciei și tu trebuie să distrugi cu bună intenție toate căile de retragere. Hotărăște în inima ta astăzi că ești gata să plătești orice preț pentru a-L urma pe Isus. Sau trimite o solie și cere pace.

4. ADEVĂRATA IMAGINE A LUI DUMNEZEU ȘI A OMULUI

Orice problemă a unui om se raportează la concepția 'lui despre Dumnezeu. Dacă ai un Dumnezeu mare, atunci ai probleme mici. Dacă ai un Dumnezeu mic, atunci ai probleme mari. Este foarte simplu: când Dumnezeul tău este mare, atunci orice ar părea o problemă devine o ocazie. Când Dumnezeul tău este mic, orice problemă devine un obstacol.

Orice ucenic trebuie să înțeleagă clar: (1) cine este Dumnezeu și (2) cine este omul.

Niciodată nu vei înțelege cu adevărat cine este Dumnezeu, pînă nu te vei înțelege pe tine însuși. Totuși, și reciprocă este adevărată: niciodată nu te vei înțelege cu adevărat pe tine însuși, pînă nu vei înțelege cine este Dumnezeu. Aceste două idei sînt interdependente. Cele două întrebări în legătură cu cine este Dumnezeu și cine sîntem noi au răspunsurile în Isaia 40-66. Să analizăm cîteva pasaje.

Natura și caracterul lui Dumnezeu

Isaia 40:3-5: „Un glas strigă: «Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum, pentru Dumnezeul nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în cîmpii și strîmtorile în vîlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului și în clipa aceea orice făptură o va vedea, căci gura Domnului a vorbit»“.

Biblia ne învață că Dumnezeu este un Dumnezeu plin de slavă, care se revelează. Întregul scop al vieții de credință este să vedem măreția Lui și să fim cuprinși de slava Lui. În versetul 4 citim că Dumnezeu îndepărtează orice obstacol din calea părtașiei noastre cu El. Apoi vedem că Dumnezeu este inițiatorul acestei relații. A-L cunoaște pe Dumnezeu este ideea Lui, nu a noastră. Creștinismul este unica religie a lumii în care nu omul îl caută pe Dumnezeu, ci Dumnezeu îl caută pe om.

Isaia 40:10-11: „Iată Domnul Dumnezeu vine cu putere și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El și răsplătirile vin înaintea Lui. El își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sînul Lui, și va călăuzi blînd oile care alăptează”.

Să observăm echilibrul dintre puterea și tăria lui Dumnezeu pe de o parte și extrema Sa gingășie pe de altă parte. Dumnezeul nostru este un Dumnezeu puternic, pentru că prin El au fost create toate lucrurile (vezi Is. 40:26, 28). Psalmistul spune: „Cerurile au fost făcute prin Cuvîntul Domnului și toată oștirea Lui prin suflarea gurii Lui” (Ps. 33:6). Știința afirmă că energia este substanța din care e făcută materia. Dumnezeu a creat universul numai prin puterea Cuvîntului Său. Cuvîntul Său este energie creatoare.

Ilustrația din Isaia 40:11 prezintă un păstor care-și paște turma și ne învață că Domnul va face două lucruri: ne va hrăni și ne va conduce. El Și-a luat răspunderea pentru toate nevoile noastre. Tot El Și-a asumat și călăuzirea noastră.

Isaia 40:13-14: „Cine a cercetat Duhul Domnului și cine L-a luminat cu sfaturile lui? Cu cine S-a sfătuit El ca să ia învățătură? Cine L-a învățat cărarea dreptății? Cine L-a învățat înțelepciunea și I-a făcut cunoscut calea priceperii?”

Aceste întrebări sînt retorice, răspunsul fiind, evident, „nimeni”. Oare de ce n-a trebuit să-L sfătuiască cineva pe Dumnezeu? Sau de ce n-a trebuit să-I arate cineva cărarea pe care s-o urmeze? Răspunsul este simplu: pentru că El n-a avut nevoie să întrebe. El însuși a spus: „Eu sînt Dumnezeu și nu este altul, Eu sînt Dumnezeu și nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întîmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: «Hotărîrile Mele vor rămînea în picioare și îmi voi duce la îndeplinire toată voia Mea»“ (Is. 46:9, 10).

Isaia 40:15-17: „Iată neamurile sînt ca o picătură de apă din vadră, sînt ca praful pe o

cumpănă; El ridică ostroave ca un bob de nisip. Libanul n-ajunge pentru foc și dobitoacele lui n-ajung pentru arderea de tot. Toate neamurile sînt ca o nimica înaintea Lui, nu sînt decît nimicnicie și deșertăciune.”

Aceste versete reprezintă lumea în adevărata ei perspectivă. Este ușor să te uiți la răul din lume și să te descurajezi. Decăderea omului, propria noastră pornire spre rău, neputința de a ne controla pe noi înșine, faptul că extinderea tehnicii inventate de noi ne creează deseori probleme - toate acestea sînt suficiente pentru a-i face pe mulți oameni cinici și plini de amărăciune. Dacă nu-i război, atunci sînt crime. Dacă nu sînt crime, atunci este scandal. Dacă nu este scandal, atunci au loc calamități naturale. Întotdeauna există ceva rău.

Puterile lumii acesteia nu pot modela destinele oamenilor, nici filozofii, liderii politici sau problemele economice. Dumnezeu spune că cele mai puternice popoare sînt mai puțin ca o picătură de apă din vadră și la fel de neînsemnate ca firul de praf de pe o cumpănă. El este cel ce stăpînește totul!

Isaia 40:28: „Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pămîntului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă.” Domnul Dumnezeu nu obosește niciodată, nu duce niciodată lipsă de idei și niciodată nu I se întîmplă să nu știe ce are de făcut și unde să meargă. El stăpînește în mod absolut și desăvîrșit toate lucrurile și nu face niciodată greșeli. Dacă am crede acest lucru, multe din problemele vieții noastre ar fi rezolvate.

Numai două persoane pot să-ți facă rău - tu și Dumnezeu. Satan nu-ți poate face rău. Acest lucru reiese clar din cartea lui Iov. Din conversația lui Satan cu Dumnezeu (vezi Iov 1) reiese că Satan nu se poate atinge de Iov fiindcă Dumnezeu „l-a ocrotit”. Acest lucru este adevărat pentru fiecare credincios. Satan nu se poate atinge de el decît cu permisiunea Cerului.

Mesajul minunat al Bibliei este că Dumnezeu vrea binele nostru. El nu vrea să ne facă rău. El are numai gânduri bune pentru noi și dorește ce e mai bine pentru fiecare. Deci Dumnezeu Și-a stabilit El însuși limite prin promisiunile pe care ni le-a făcut.

Deci cercul se restrînge tot mai mult. Singura persoană care-ți poate distruge viața ești tu și nimeni altul. Cu siguranță că nici alți oameni nu pot să-ți facă rău, decît cu permisiunea divină. Dacă asta n-ar fi așa, ar însemna că Dumnezeu nu controlează destinele oamenilor Lui. Am avea atunci situația ridicolă a unui Dumnezeu în cer frămîntîndu-Și mîinile și spunînd: „Sper din toată inima că robul Meu nu va fi lovit de vreo mașină sau omorît într-un accident de avion”.

Nimeni nu se poate atinge de viața ta în afară de tine și Biblia ne învață că omul se poate distruge pe sine însuși. Tu ești dușmanul tău cel mai mare. Dar dacă umbli prin credință și ascultare, iar Dumnezeu este așa cum spune, atunci nimeni altul nu-ți poate distruge viața. Nimeni altul nu te poate face să nu împlinești voia desăvîrșită a lui Dumnezeu.

Isaia 42:1-4: „Iată Robul Meu pe care-L sprijinesc, Alesul Meu în care își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata. El nu va striga, nu-Și va ridica glasul și nu-l va face să se audă pe uliți. Trestia frîntă n-o va zdrobi și mucul care mai arde încă nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr. El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, pînă va așeza dreptatea pe pămînt; și ostroavele vor nădăjdui în legea Lui”.

Acest pasaj este o profeție despre Isus Hristos. Isus a spus că judecata îi aparține Lui (vezi Ioan 5:22, 23). Judecata pe care o face El este în conformitate cu adevărul și cu totul consecventă cu El însuși. Am văzut deja că El nu deznădăjduiește niciodată și nu-Și pierde inima din cauza nelegiuirii din lume. Dumnezeul nostru va aduce judecata și dreptatea pe această planetă numită Pămînt.

Isaia 42:8: „Eu sînt Domnul, acesta este Numele meu și slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor”. Dumnezeu ne amintește mereu că El nu-Și va împărți slava cu nimeni.

Pavel subliniază același lucru când scrie că în împărăția lui Dumnezeu nu sînt mulți înțelepți sau de neam ales (vezi 1 Cor. 1:26-29). În schimb, Dumnezeu dă înțelepciune celor de jos și disprețuiți când trebuie să fie folosiți spre slava lui Dumnezeu.

Conducătorii religiei iudaice i-au numit pe Petru și Ioan oameni „necărturari și de rînd” (vezi Fapte 4:13), dar acești oameni „necărturari” și pescari de rînd au scris șapte din cărțile Noului Testament. Aceste șapte cărți sînt atît de profunde, încît mințile luminate ale secolelor care s-au scurs nu au fost în stare să le pătrundă adîncimile.

Isaia 43:11-13: „Eu, Eu sînt Domnul și afară de Mine nu este nici un Mîntuitor! Eu am vestit, am mîntuit, am proorocit, nu sînt străin între voi: voi îmi sînteți martori, zice Domnul, că Eu sînt Dumnezeu. Eu sînt de la început și nimeni nu izbăvește din mîna Mea; cînd lucrez Eu, cine se poate împotrivi?”

Biblia ne învață că Dumnezeu este Mîntuitorul omului. El și numai El poate mîntui. Prin urmare, numai El este siguranța noastră. Dumnezeu vrea să ne spună: „în afară de Mine nu este siguranță”. Guvernul nostru caută să dea siguranța zilei de mîine prin planurile de dezvoltare. Marile corporații promet protecția angajaților lor prin pensii, programe medicale, mărirea salariilor, posturi mai bune și acces la acțiuni. Ni se spune că omul însuși poate să-și creeze propriile lui mijloace de securitate. În realitate, numai Dumnezeu poate mîntui, numai El poate elibera, numai El poate răscumpăra. Numai Dumnezeu poate acorda omului adevărata siguranță.

Am atins în trecere aceste grandioase capitole din Isaia despre caracterul și natura lui Dumnezeu. Cînd reușim să avem o perspectivă a măreției Lui, ce ușor este să înțelegem că toate problemele și frămîntările noastre sînt mărunte.

Natura și caracterul omului

Isaia 40:6-7: „Un glas zice: «Strigă!» - Și eu am răspuns «Ce să strig?» - «Orice făptură este ca iarba și toată strălucirea ei ca floarea de pe cîmp. Iarba se usucă, floarea cade cînd suflă vîntul Domnului peste ea»“. Iată cum îl vede Dumnezeu pe om și cum îl prezintă Scriptura: nu ca pe un măreț făuritor al propriului său destin, ci asemenea ierbii de pe cîmp, astăzi este, mîine nu mai e. Iacov, fratele Domnului Isus, spune: „Și nu știți ce va aduce ziua de mîine! Căci ce este viața voastră? Nu sînteți decît un abur care se arată puțintel și apoi pierе” (Iac. 4:14). Iată cu ce trebuie să începem, pentru a-l înțelege pe om.

Scurtimea vieții ne face să ne dăm seama cît de important este să ne dedicăm viața unui lucru bun. Psalmistul spune: „Da, îl vor vedea, căci înțelepții mor, nebunul și prostul deopotrivă pier și lasă altora avuțiile lor. Ei își închipuiesc că veșnice le vor fi casele, că locuințele lor vor dăinui din veac în veac, ei care dau numele lor la țări întregi. Dar omul pus în cinste nu dăinuiește, ci este ca dobitoacele care se taie. Nu te teme cînd se îmbogățește cineva și cînd i se înmulțesc vistierile casei, căci nu ia nimic cu el cînd moare; vistierile lui nu se pogoară după el” (Psalmii 49:10-12; 16-17).

Ceea ce spune psalmistul este adevărat și pentru zilele noastre: „...dau numele lor la țări întregi”. Statele Louisiana, Pennsylvania, Virginia, Carolina de Nord, toate stau ca mărturie. Un om din statul Michigan avea multe bogății. Multe bulevarde, școli și librării îi poartă numele datorită actelor lui filantropice. Chiar înainte de a muri a venit la mai marii orașului și le-a spus că vrea să le dea toată averea, dacă ar fi dispuși să numească orașul după numele lui. Scurtimea vieții îl determină pe om să țină de ea și să tindă spre nemurire prin orice formă posibilă.

Isaia 47:8-10: „Ascultă însă acum tu, cea dedată plăcerilor care stai fără grijă și zici în inima ta: «Eu și numai eu, nu voi fi niciodată văduvă și nu voi fi niciodată lipsită de copii!» Și totuși aceste două lucruri ți se vor întîmpla deodată, în aceeași zi. Și pierderea copiilor și văduvia; vor cădea asupra ta cu putere mare, în ciuda tuturor vrăjitoriilor tale și multelor tale descîntece. Căci

te încredeai în răutatea ta și ziceai: «Nimeni nu mă vede!» înțelepciunea și știința ta te-au amăgit, de ziceai în inima ta: «Eu și numai eu!»⁴. Deoarece omul luptă pentru nemurire într-un fel nepermis, el se opune scopurilor lui Dumnezeu. Subiectul acestui pasaj este în legătură cu Babilonul, dar el poate fi aplicat la întreaga omenire.

Într-un pasaj celebru, profetind venirea lui Isus Hristos, Isaia spune: „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui” (Is. 53:6). Tot el spune: „Toți am ajuns ca niște necurați și toate faptele noastre bune sînt ca o haină mînjită. Toți sîntem ofiliți ca o frunză și nelegiuirile noastre ne iau ca vîntul” (Is. 64:6).

O perspectivă corectă asupra lui Dumnezeu și asupra omului ne arată că tot răul și toate nenorocirile ce se abat asupra omului sînt urmarea nebuniei și păcătoșeniei lui. Pe de altă parte, tot binele care vine peste om este urmarea harului și îndurării lui Dumnezeu. Omul firesc contrazice în mod violent acest adevăr. El ar vrea să le întoarcă și să spună că toate realizările omului, binecuvîntările și progresul lui se datorează propriei sale ingeniozități și măreții, dar cînd vine o nenorocire sau un dezastru, se grăbește să-L învinuiască pe Dumnezeu.

Oamenii care nu înțeleg că tot ce este bun se pogoară de la Dumnezeu și tot ce este rău și nedrept se datorează păcatelor omului, nu înțeleg nici caracterul lui Dumnezeu și nici caracterul omului. Trebuie să menționăm că deseori împrejurările care intervin în viața noastră sînt o reflectare a planului desăvîrșit al lui Dumnezeu, dar noi, pentru că ne lipsește perspectiva, le socotim rele. Să luăm de exemplu crucea de la Calvar. Dacă tu și eu am fi fost alături de ucenici în ziua aceea grea, fără îndoială că am fi interpretat răstignirea ca o tragedie, așa cum au făcut ei. La fel, dacă am fi fost cu femeia la mormînt duminica dimineața, cînd l-au găsit gol, am fi crezut ca și ele că a intervenit încă o nenorocire, că cineva a furat trupul.

Dar din perspectiva celor două mii de ani, considerăm crucea și mormîntul gol nu nenorociri sau dezastre, ci triumf și victorie. Sîntem confrunțați adesea cu situații aparent potrivnice, cum este de exemplu pierderea cuiva drag, și pe care le percepem ca adevărate dezastre. Dar din perspectiva lui Dumnezeu se prea poate ca ele să fie desfășurarea unui plan mai măreț și mai frumos.

Angajamentul lui Dumnezeu față de om

O mare parte a proorociei din Isaia 40-66 are un caracter mesianic și marea majoritate a promisiunilor din aceste capitole sînt fie pentru Mesia, fie pentru Israel. Totuși, Duhul Sfînt promite că „...sfaturile Domnului dăinuiesc pe vecie și planurile inimii Lui din neam în neam” (Ps. 33:11). Din aceste frumoase capitole natura Lui Dumnezeu și a omului, putem deduce și cîteva principii și promisiuni pentru propriile noastre vieți.

Să ne gîndim la promisiunea pe care o face Dumnezeu în Isaia 58:10-12: „Dacă vei da mîncarea ta celui flămînd, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădurelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă. Ai tăi vor zidi iarăși pe dărîmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temelii străbune; vei fi numit «Dregător de spărturi»; «Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit»⁵.”

„Lumina ta va răsări peste întunecime”. Dumnezeu își va asuma răspunderea de a te călăuzi. În momentele de secetă ale vieții tale, Dumnezeu îți va sătura sufletul. Vei avea privilegiul de a fi părintele multor generații. Dar toate acestea sînt condiționate de un „dacă”. Dacă vei fi aproape de cel flămînd și nefericit, dacă îți vei dedica viața unui asemenea țel sau obiectiv, Dumnezeu în schimb te va face să propășești mai mult decît îți închipui tu în visurile tale cele mai îndrăznețe.

Acesta este angajamentul lui Dumnezeu față de om. În dragostea Lui, El ne mîntuiește prin

lucrarea desăvârșită de Isus Hristos și apoi ne binecuvintează, ne dă propășire pe cale pentru ca, avînd ca țel să devenim asemenea lui Isus Hristos, să putem provoca o schimbare în viețile altor oameni. Acesta este de fapt „scopul” credinciosului și aceasta înseamnă de fapt a face ucenici.

Permiteți-mi să vă îndemn să mai insistați asupra capitolului 40-66 din Isaia. Citiți-le de trei ori. Prima dată notați tot ce găsiți despre natura și caracterul lui Dumnezeu. A doua oară notați tot ce găsiți despre natura și caracterul omului. A treia oară notați tot ce găsiți despre angajamentul lui Dumnezeu față de om. Această a treia lectură vă va impresiona. După ce ați văzut măreția Lui, apoi micimea noastră, înclinația noastră spre păcat, veți vedea cîtă îndurare a avut pentru noi.

5. EVANGHELIZAREA ȘI UCENICUL

Ucenicia începe cu o relație potrivită cu Isus Hristos și prin a fi însuflețit de gândurile Lui. Formarea de ucenici începe cu evanghelizarea. Cum a zis cineva: obiectivul vieții creștine este popularea cerului și depopularea iadului.

În privința evanghelizării, cel care stabilește pasul nu este altul decât însuși Domnul Isus Hristos. Capitolul 4 din Ioan constituie un exemplu frapant al modului în care Isus Hristos abordează evanghelizarea.

A folosit orice ocazie

Versetul 4: „Fiindcă trebuia să treacă prin Samaria...” O examinare atentă a hărții Palestinei din vremea Domnului nostru Isus ne arată că drumul cel mai scurt și mai ușor de străbătut de la Ierusalim spre Galileea trecea prin Samaria. Totuși, majoritatea oamenilor nu mergeau pe acolo. Pentru a evita să treacă prin Samaria, coborau de la Ierusalim spre malurile Iordanului și urmau cursul ușor șerpuitor al râului spre Galileea.

Motivul acestui ocol datează încă din timpul captivității asiriene, când cele zece triburi nordice ale Israelului au fost mutate în alt loc. O rămășiță a acestor triburi a rămas în țară și s-au înrudit prin căsătorie cu alte neamuri, dând naștere unui popor amestecat -samaritenii. Din acest motiv, ei erau disprețuiți de iudeii „pur sînge”, care ar fi făcut un ocol oricît de mare numai să evite contactul cu samaritenii.

Dar aici îl vedem pe Isus care trebuia să treacă prin Samaria. De ce? De ce a considerat El că este necesar să treacă prin această regiune a unor oameni disprețuiți? Eu cred că El a trebuit s-o facă pentru a demonstra universalitatea Evangheliei. Mesajul Domnului nostru Isus nu era numai pentru un popor ales, ci era menit pentru oameni de orice limbă, popor și rasă.

Găsim aici o lecție importantă pentru oricine aspiră să devină ucenic: obiectivul său trebuie să fie câștigarea celor pierduți. Pentru a face acest lucru, el trebuie să urmeze exemplul Mîntuitorului și să fie prieten al „vameșilor și păcătoșilor”. Mulți evangheliști interpretează „despărțirea de lume” ca o separare de oamenii din lume. Evanghelizarea începe prin a te împrieteni cu oamenii din lume. Ucenicul trebuie să fie credincios Scripturilor, dar nu trebuie să fie credincios idiosincra-ziilor celor ce au o teologie extra-biblică.

Versetul 9: „Femeia Samariteancă I-a zis: «Cum Tu, Iudeu, ceri să bei de la mine, femeie Samariteancă?» Iudeii în adevăr, n-au legături cu Samaritenii.”

Ceea ce i-a comunicat Isus prin interesul Său pentru ea a fost: „Eu am legături cu toată lumea”.

Isus sosise la fîntîna lui Iacov obosit și însetat (v. 6-7). Nevoile Lui erau simple și ușor de dedus. Avea nevoie de odihnă și să se răcorească. Dar în loc să-și satisfacă propriile nevoi, a făcut din ele o ocazie de a mărturisi Evanghelia.

Cînd am descoperit pentru prima dată acest adevăr din Ioan capitolul 4, am avut muștrări de conștiință, pentru că eu îmi folosesc deseori nevoile ca scuze pentru a nu-L mărturisi pe Hristos. Îmi amintesc, de exemplu, o conferință de pe Coasta de Est. În timpul săptămînii am vorbit de patru sau cinci ori și am avut cîteva discuții personale cu mai mulți oameni. Eram obosit și nu mai voiam să vorbesc cu nimeni. La întoarcere spre casă, m-am grăbit să fiu primul care urca în avion, am ales un loc lângă fereastră și apoi repede mi-am pus servieta pe scaunul de alături, pentru ca să nu se așeze nimeni. Am admis că oboseala mea poate fi o scuză pentru a nu mărturisi.

Pe cînd Isus se așezase să se odihnească, a văzut o femeie samariteană venind la fîntînă ca să

scoată apă. Ea nu prea putea fi considerată „o ocazie”: era samariteană, iar El era iudeu. Evreii nu aveau legături cu samaritenii. Ea era femeie, El era bărbat. Bărbații nu dau sfaturi femeilor. Ea era o femeie imorală, El era neprihănit. Oamenii neprihăniți nu se asociază cu cei păcătoși. Ea era o proscrisă. El un mare învățător. Ea își pierduse reputația, iar El, stînd de vorbă cu ea, putea să și-o piardă de asemenea.

Într-o zi călătoream cu un DC3, vin avion de navetă. Mă așezasem deja, cînd o doamnă impunătoare, înjur de 60 de ani, a venit și s-a așezat lîngă mine. Părea veselă și prietenoasă înaintînd spre scaun, rîzînd și glumind cu alții.

După ce s-a așezat, am început o conversație cu ea spunîndu-i: „Sînteți o doamnă tînără și fericită!”

Ea și-a pus mîna pe brațul meu și mi-a zis: „Tinere, nici nu-ți imaginezi cît de nefericită sînt în realitate. Am atîția bani încît îmi ajung pe toată viața, dar soțul meu a murit, nu am nici un prieten adevărat și n-am nici un motiv să mai trăiesc.”

După aparențe, nu aveam cum să ghicesc că această femeie era un candidat minunat pentru Evanghelia lui Isus Hristos. Dar ea era acolo, și-a deschis inima și mi-a împărtășit în felul ei nevoia disperată după ceea ce-i putea oferi Mîntuitorul. Ceea ce părea să fie o ocazie puțin promițătoare pentru a-L mărturisi pe Hristos, era de fapt o ocazie excelentă.

Principii de evanghelizare

Putem desprinde multe principii din lucrarea Domnului nostru în domeniul evanghelizării. În Ioan 4 putem remarca opt din aceste principii. Poate că ele îți vor stimula gîndirea și te vor determina să studiezi Biblia, pentru a descoperi mai multe.

1. Facilitează ocazia cerînd un serviciu.

„A venit o femeie din Samaria să scoată apă. «Dă-Mi să beau», i-a zis Isus” (v. 7).

Este caracteristic firii omenești să-ți placă ca alții să-ți fie îndatorați, fiindcă astfel te simți util și important. Cerîndu-i de băut, Isus a făcut-o pe femeia samariteană să se simtă utilă și importantă. Spunîndu-i care era nevoia Sa, a creat o atmosferă de acceptare, în care ea se putea simți liberă să vorbească despre nevoile ei.

Un student a întîlnit o fată frumoasă la o oră de biologie. Mulți dintre colegii lui încercaseră să-i dea întîlnire și nici unul nu reușise. El a hotărît s-o abordeze altfel. Îi lipsea un nasture de la haină, așa că a rugat-o să i-l coase. Ea a fost de acord, iar el a insistat să-i răsplătească serviciul invitînd-o în oraș.

Cînd vrem să ne împrietenim cu cineva, există multe moduri în care-i putem face să se simtă importanți. La schi sau la o partidă șah, i-ai putea spune: „Ascultă, vād că te pricepi. N-ai putea să-mi arăți și mie cîteva figuri ca să știi mai bine?” O gospodină poate folosi aceeași metodă prin a împrumuta de la vecina ei o rețetă, o cană de făină sau altceva.

2. Folosește abordarea potrivită acelei persoane.

„Drept răspuns Isus i-a zis: «Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice „Dă-Mi să beau”, tu singură ai fi cerut să bei și El ți-ar fi dat apă vie»“ (v. 10).

Isus a făcut două lucruri la care puține femei rezistă: i-a oferit un dar și i-a stîrnit curiozitatea.

La scurt timp după căsătorie i-am cumpărat soției de ziua ei o vază de cristal. Am adus-o acasă, dar am lăsat-o în mașină, pînă a sosit vremea să i-o dau. În seara aceea, cînd am mers la culcare, i-am spus că am cumpărat deja un cadou pentru ziua ei și i-am stîrnit curiozitatea atît de tare încît n-a putut adormi pînă nu i-am arătat cadoul.

Isus Hristos a fost un maestru în a folosi metoda potrivită, pentru omul potrivit. A procedat la

fel cu Nicodim, în Ioan 3. Știind că Nicodim era un lider religios, Isus l-a abordat cu teologia: „Trebuie să te naști din nou”.

Marele învățător, H. Clay Trumbull călătorea cu trenul, așezat alături de un om care a deschis o sticlă și i-a oferit o dușcă de whisky. Dr. Trumbull a refuzat oferta. Peste câteva minute omul l-a îmbiat din nou și evanghelistul l-a refuzat din nou. A treia oară când s-a repetat același lucru, omul a zis: „Eu pun pariu că dumneavoastră credeți că sînt un om stricat pentru că beau, nu-i așa?”

„Nu”, a răspuns Dr. Trumbull, „mă gîndeam ce om generos sînteți, din moment ce mi-ați oferit de mai multe ori din băutura dumneavoastră”. Acest început a fost suficient pentru a-l conduce pe omul respectiv la Hristos, înainte de terminarea călătoriei.

3. Alege întrebările la care vrei să răspunzi și neglijează-le pe celelalte.

„Femeia Samariteanca I-a zis: «Cum Tu, Iudeu ceri să bei de la mine, femeie Samariteanca?» Iudeii în adevăr, n-au legături cu Samaritenii” (v. 9). Isus a considerat că e bine să ignore problemele controversate. Samariteanca a adus în discuție o altă chestiune controversată, în legătură cu locul unde oamenii ar trebui să se închine lui Dumnezeu (v. 20). De data aceasta era vorba despre un lucru esențial și Isus a știut că este necesar să răspundă.

În evanghelizare, concentrează-te asupra problemelor importante și vorbește despre ele. În general, acestea sînt întrebări despre modul de a-L cunoaște pe Dumnezeu, Isus și-a dirijat conversația pentru a răspunde nevoilor ei și nu pentru a se pierde în discuții minore.

Cînd le vorbești oamenilor despre Hristos, ți se pun tot felul de întrebări: „Dacă Biblia afirmă că nu te poți căsători cu propria-ți soră, atunci Cain cu cine s-a căsătorit?”; „Ce va face Dumnezeu cu oamenii care nu au auzit niciodată mesajul mîntuirii?” etc.

De multe ori nu poți ști cît de importantă este problema în discuție pentru persoana respectivă, dacă este într-adevăr o problemă sau doar un mijloc de a ocoli subiectul. Pentru a-ți da seama de acest lucru, poți să-i răspunzi tot cu o întrebare: „Dacă ai afla răspunsul la întrebarea pusă de tine, s-ar schimba relația ta cu Isus Hristos?” Dacă răspunsul este „nu”, atunci poți să-i spui că întrebările cu adevărat importante se concentrează în jurul cunoașterii lui Dumnezeu în mod personal. Dacă, totuși, răspunsul este „da”, atunci fă tot posibilul ca să-i răspunzi. Dacă nu știi răspunsul, fii cinstit, spune-i că nu știi și că vei încerca să-l găsești.

4. Atinge-l în punctul sensibil și aceasta îl va face să se deschidă.

Femeia samariteană I-a spus că singur nu va putea scoate apă din fîntîna lui Iacov, dar Isus i-a răspuns cu totul altceva: „Du-te...de cheamă pe bărbatul tău și vino aici” (v. 16). Ea a răspuns că nu are soț și atunci Isus a dezvăluit totul: „Bine ai spus că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat” (v. 17-18).

Evanghelia este vestea cea bună că Dumnezeu poate schimba omul. Această Evanghelie se bazează pe faptul că nevoile fiecărui om pot fi împlinite. De aceea, în evanghelizare, unul dintre primele obiective este de a-l face pe om să-și exprime nevoile.

Să presupunem că în timp ce te plimbi pe stradă, apare ca din senin un necunoscut care pune mîna pe tine și-ți spune: „Tu pari bolnav, vino cu mine, te voi opera în cabinetul meu și te vei simți mai bine”. Ce crezi, care ar fi reacția ta? Cît despre mine, aș fugi cît m-ar ținea picioarele.

Trebuie să avem grijă să nu facem aceeași greșală în evanghelizare. Poate că nu este cea mai bună modalitate să te apropii de un necunoscut și să-i spui: „Vrei să fii mîntuit?”, ci mai degrabă caută să-l cunoști pe acel om și pune-i întrebări de sondaj înainte de a începe o conversație despre Isus Hristos. Încearcă să afli nevoile și gîndurile care-l preocupă.

Cu câteva luni în urmă vorbeam cu o studentă care se întorcea din vacanță. Ea mi-a spus

întîmplător că se specializează în sociologie, deoarece s-a hotărît să lucreze în acest domeniu, pentru a-i ajuta pe oameni. Am întrebat-o de ce a ales această carieră și ea mi-a răspuns că dorește să ajute oamenii. Atunci am întrebat-o care credea ea că erau adevăratele nevoi ale oamenilor, ceea ce a declanșat o conversație spirituală, profundă, în timpul căreia am putut să-i vestesc Evanghelia.

5. Spune adevărul, chiar dacă e dureros.

„Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mîntuirea vine de la Iudei” (v. 2). Această afirmație a Domnului Isus „mîntuirea vine de la Iudei” era de fapt lucrul care-i despărțea pe samariteni de iudei. Prima ei replică la o asemenea afirmație, ar fi putut fi : „Iată un alt iudeu bigot care crede că știe totul!” Totuși, sinceritatea lui Hristos i-a dat încredere în caracterul Său, atunci cînd i-a spus că El era Mesia. Dacă ne eschivăm în legătură cu lucruri despre care știm că sînt adevărate, atunci transmitem ascultătorului nostru o lipsă de încredere în propriile noastre convingeri.

Creștini care cred în Biblie sînt uneori stînjeniți de felul în care lucrează Dumnezeu. La întrebarea: „De ce a distrus Dumnezeu popoare întregi în Vechiul Testament?”, spunem deseori în sinea noastră: „Oh, Doamne, iarăși ești în încurcătură! Să vedem dacă Te pot ajuta să te descurci”.

Cînd îl mărturisești pe Isus, vei întîlni oameni care te vor privi drept în ochi și te vor întreba: „Vrei să spui că, într-adevăr, cei ce nu cred în Isus Hristos vor merge în iad?” Ce vei face? Le vei spune adevărul? Sau vei încerca s-o scalzi și să schimbi subiectul?

Aceasta nu înseamnă că trebuie să fim lipsiți de tact sau nesuferiți cînd vorbim despre adevărurile spirituale. Bunătatea, răbdarea și îngăduința trebuie să fie virtuțile care să ne caracterizeze (vezi 2 Tim. 2:24-25).

6. Fii de acord cu persoana respectivă, în măsura în care e posibil.

Acest principiu echilibrează principiul anterior. Iudeii și samaritenii nu puteau cădea de acord asupra celor mai simple întrebări, și anume: „Unde trebuia să te închini lui Dumnezeu?” (vezi v. 20-24). Dîndu-i dreptate femeii atunci cînd avea, Isus îi comunica: „Ei bine, în parte ai dreptate. Disputa nu este între Ierusalim și acest munte. Dumnezeu este Duh. Închină-te Lui în duh și adevăr”.

Un prieten îi mărturisea unui prieten de-al său despre Hristos. Acesta i-a replicat: „Eu sînt catolic, tu ești protestant”, ca și cum asta ar fi trebuit să pună capăt discuției.

Cunoștința mea i-a răspuns: „Ei bine, este interesant faptul că eu am mai multe puncte comune cu prietenii mei catolici, decît cu mulți dintre prietenii mei protestanți”. Această simplă afirmație a fost suficientă pentru a evita un potențial conflict și a permis continuarea discuției.

7. Nu. lăsa, ca discuția să alunece de la subiect.

Vedem acest principiu în modul în care femeia I-a răspuns Domnului Isus cînd El îi spune că omul cu care trăia nu-i era soț. Ea a încercat imediat să schimbe subiectul, începînd o dezbatere teologică în legătură cu locul unde trebuie venerat Dumnezeu. A încercat să ocolească problema morală punînd o întrebare teologică.

Acest lucru se întîmplă deseori cînd le vorbești oamenilor despre Isus și conversația devine prea personală. În loc să privească în față problema, ei ar putea întreba: „Ce se va întîmplă cu toți oamenii din țările necreștine, care n-au auzit niciodată mesajul lui Isus Hristos?”

Urmărind adevărata problemă, trebuie să le arătăm cu tact că întrebarea care se pune nu este de fapt ce se va întîmplă cu cei ce n-au auzit, ci mai degrabă ce vor face ei, care au auzit despre

El. Totuși, dacă omul are într-adevăr o problemă care-l preocupă și care-l împiedică să devină creștin, atunci trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a găsi răspunsul (vezi principiul 3).

8. Fii sensibil la lucrarea Duhului Sfânt în viața omului.

Isus nu a forțat cu nimic discuția. El a legat o conversație cu ea și i-a dat ocazia să cumpănească bine implicațiile cuvintelor Lui. Dacă citim această întâmplare, observăm că în cele din urmă mântuirea este și ideea ei, nu numai a Lui. Ea sfârșește prin a o dori cu adevărat. El nu i-a impus-o cu forța.

O frumoasă ilustrație a acestui lucru o găsim în Fapte 2:36-38. Petru își terminase marea predică din Ziua Cincizecimii și nu a făcut nici o chemare. Nu le-a spus ascultătorilor ce să facă, ci în încheiere a arătat că Isus era Hristosul. Dar ceea ce le-a spus i-a mișcat și au început să-și pună ei problema mântuirii și nu Petru, pentru că Duhul lui Dumnezeu lucra în inimile lor. Ei au luat inițiativa întrebând: „Fraților, ce să facem?”

Petru le-a zis: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos”.

Cînd le vorbești oamenilor despre Isus, poți să-ți dai seama cam ce gîndesc după felul cum își schimbă părerea despre persoana Lui. Acest lucru poate fi văzut și după cum femeia samariteană își schimbă atitudinea față de Hristos. La început, îl numește „Iudeu” (v. 9), apoi I se adresează cu „Doamne” (v. 11), apoi II numește „profet” (v. 19), și la sfîrșit mărturisește că El este Hristosul (v. 29).

Lucrează cu pasiune

Isus a spus că mîncarea Lui era să facă voia lui Dumnezeu. Acest lucru îl preocupa mai presus de orice. Isus le-a zis ucenicilor: „Mîncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui. Nu ziceți voi că mai sînt patru luni pînă la seceriș? Iată Eu vă spun: «Ridicați-vă ochii și priviți holdele care sînt albe acum, gata pentru seceriș»” (Ioan 4:34-35). Isus nu afirmă că El își folosește darurile sau că îi place realmente să le vorbească oamenilor despre veșnicie, ci spune simplu că face voia lui Dumnezeu.

Oamenii evită evanghelizarea, spunînd că n-au talent, că nu este darul lor sau că nu le place s-o facă. Desigur că îi înțeleg. Evanghelizare înseamnă a te angaja în ceea ce Biblia numește „război spiritual”, înseamnă să te lupți cu puterile întinericului pentru sufletele oamenilor. Să recunoaștem deschis: la puțini oameni le place să lupte.

Un prieten de-al meu, ofițer de marină, mi-a mărturisit că îi place să conducă. Îi plăcea să meargă în larg și să facă manevre. Îi plăcea emoția paradei de uniforme, dar cînd a fost în Vietnam, în război, și cînd și-a văzut oamenii murind, și-a dat seama că de fapt ura lupta.

Ceea ce este adevărat în războiul fizic, este adevărat și în războiul spiritual. Dacă nu-ți place să conduci oamenii în lupta spirituală, nu trebuie să te simți singur. Puțini sînt cei cărora le place. Dar nu aceasta este problema, nici dacă evanghelizarea este darul sau talentul tău.

Singura problemă relevantă care se pune este dacă evanghelizarea este voia lui Dumnezeu sau nu - și noi știm din Scriptură că voia lui Dumnezeu este ca noi să facem lucrarea de evanghelizare. Lucrarea ucenicului începe cu evanghelizarea.

6. ALEGEREA UNUI VIITOR UCENIC

Astăzi este o mare concurență pentru câștigarea suportului oamenilor. Multe organizații cu o înaltă conștiință civică atrag oamenii cu zecile și mai există apoi o mie și una de comitete, programe și organizații. Pe lângă toate acestea, constatăm secularizarea societății și materialismul în creștere. Mai există și teatrul, cinematograful, televizorul, fotbalul și nenumărate alte sporturi.

În zilele noastre, dacă un tânăr vrea să urce pe scara organizatorică a unei companii, trebuie să se dăruiască trup și suflet societății respective. Opt ore pe zi, timp de cinci zile pe săptămână, muncind din greu și cu conștiinciozitate, nu sînt suficiente. Companiile prospere vor ca tânărul să mănînce, să doarmă și să respire viziunea și produsele lor.

În această arenă a întrecerii intervin afirmațiile îndrăznețe ale lui Isus Hristos. Isus a zis: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Luca 9:23). Astăzi, ca și întotdeauna, Isus are nevoie de ucenici, nu numai de creștini de duminică. Bărbații și femeile devotați Lui refuză să cedeze atracțiilor lumii. Ei sînt în lume, dar nu ai lumii. Astfel de oameni au un singur Domn - Isus Hristos. El și numai El poate pune în ordine viața. El hotărăște unde și cum să fie folosit timpul, banii și celelalte resurse.

Ca ambasadori ai lui Isus Hristos, noi sîntem preocupați să găsim ucenici. În acest sens, există cîteva principii de bază, deși uneori neglijate, dar esențiale pentru a alege oameni de care Dumnezeu se poate folosi. Am arătat deja calitățile pe care trebuie să le aibă cineva care vrea să fie folosit de Dumnezeu. Vrem să arătăm acum cîteva lucruri de care trebuie să țină cont cel ce alege un viitor ucenic, pentru a găsi un om de calitate pentru lucrarea Domnului. Lista de mai jos nu este nici pe departe completă, ci are doar menirea de a-ți stimula gîndirea.

1. Alege omul pentru o viziune, nu pentru o organizație.

Oricît de mare ar fi o organizație, nu poate fi niciodată pe primul loc în sistemul de valori al lui Dumnezeu. Dumnezeu dă viziunea. Organizația trebuie să se pună în slujba acestei viziuni, ea nu poate fi viziunea. Prin organizație înțeleg orice fel de muncă organizată, fie că este vorba de o biserică (baptistă, metodistă, presbiteriană), o organizație creștină sau de un grup în cadrul bisericii cum ar fi: comitet, societatea surorilor, grupul tinerilor etc.

Noi nu căutăm să avem o organizație și apoi să încercăm să-i găsim un președinte, un vicepreședinte și un secretar. Dimpotrivă, ne implicăm noi înșine în ceea ce știm că este voia lui Dumnezeu și dacă prin această activitate vom crește numeric și se va face simțită nevoia unei organizări, foarte bine.

Ucenicul trebuie să aibă grijă să nu predice niciodată despre credincioșie cu scopul de a asigura organizației sale mai mult succes. Cît de ușor este să cazi într-o asemenea cursă! Frecvența la școala duminicală începe să lase de dorit, deci trebuie să recrutăm noi membri. În aparență, aceasta înseamnă a-i implica pe oameni în lucrare, dar în realitate e legată de statistici, reduce la statistică și doborîrea de recorduri în numărul de membri și mai puțin în apropierea oamenilor de Cuvîin-tul lui Dumnezeu. Dacă ne îngrijim de nevoile spirituale ale oamenilor, este foarte probabil că numărul membrilor își va purta singur de grijă.

Isus a spus: „Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:32). Ioan explică în versetul următor că aceasta se referea la ce fel de moarte va avea Hristos. Totuși, în aceste cuvinte se ascunde un adevăr fundamental: cînd în lucrarea noastră înălțăm persoana lui Isus Hristos, oamenii vor fi atrași spre El.

Odată am avut prilejul să vizitez o biserică în Michigan. În fiecare an, pastorul și presbiterii cereau reprezentanților fiecărui grup din biserică să-și justifice dreptul de a exista pe baza a două

criterii:

- (1) legitimitatea scopului și obiectivelor lor;
- (2) măsura în care și-au atins aceste țeluri și obiective.

Dacă vreun grup nu îndeplinea ambele condiții, presbiterii îl dizolvau. O idee excelentă! Dacă am aplica fără milă această practică în toate bisericile noastre, fără îndoială că ea ar contribui la vitalitatea și sănătatea pârtașiei.

Într-o biserică, femeile au hotărât să se roage pentru misionarii pe care-i finanțează biserica lor. Ele se întâlneau o dată pe săptămână în acest scop. În prima săptămână s-au întâlnit în casa doamnei Jones, iar ea le-a servit prăjituri, ceai și cafea. Săptămână următoare, s-au întâlnit în casa doamnei Smith, care dorind să nu fie mai prejos decât doamna Jones, le-a pregătit o masă mai bogată. În săptămânile următoare, s-a acordat o atenție tot mai mare mîncării. Surorile petreceau tot mai mult timp în jurul mesei, la vorbe, și tot mai puțin în rugăciune. Scopul inițial al societății femeilor a fost nobil, într-adevăr, dar încetul cu încetul, ele au pierdut din vedere motivul întâlnirilor.

De multe ori predicam Evanghelia în diferite barăci și dormitoare militare. Cînd întâlneau pe cineva și-i spuneam că vreau să-i vorbesc despre Hristos, mă întreba inevitabil de ce confesiune sînt. Am imprimat noi oare în mentalitatea lumii necreștine ideea că sîntem mult mai interesați în a recruta oameni în confesiunea noastră, decît pentru persoana lui Isus Hristos? Este atît de ușor să cădem în cursa de a cere oamenilor să fie credincioși unor programe și nu voii lui Dumnezeu. Am învățat demult că cei pe care îi alegem pentru ucenicie trebuie să poată face deosebire între aceste două lucruri.

2. Să nu crezi impresia că oamenii îți fac o favoare ție sau lui Dumnezeu dacă sînt credincioși cauzei lui Hristos.

Apostolul Ioan relatează o întîmplare din viața Domnului nostru Isus. Oamenii au vrut să-L încoroneze ca împărat, dar Isus, știind că motivele lor nu erau curate, le-a răspuns cu cîteva observații sincere, dar tăioase. Ioan spune: „Din clipa aceea mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu el”. În acest moment Isus a reacționat cu totul surprinzător, S-a întors spre cei doisprezece și le-a spus: „Voi nu vreți să vă duceți?” (Ioan 6:66-67).

Nu cred că Domnul Isus Se autocompătîmea. Nu, Domnul Isus sublinia încă o dată prețul care trebuia plătit ca ucenic al Lui.

Dacă neglijăm acest principiu important, riscăm să alegem oameni nestatornici. În Deuteronom 20:8 găsim condițiile necesare pe care trebuia să le îndeplinească cel ce mergea la luptă: „Mai marii oștirii să vorbească mai departe poporului și să spună: «Cine este fricos și slab la inimă să plece și să se întoarcă acasă ca să nu moaie inima fraților lui»“.

Lucrarea pentru Domnul s-a făcut întotdeauna de bunăvoie. Oricît ar fi de mari nevoile - și nevoile sînt multe, Hristos nu va sacrifica calitatea pentru a cîștiga cantitate. Nici noi, ca ambasadori ai Lui, n-o putem face.

Într-o zi am fost rugat să predic într-una din bisericile din orașul meu, pentru că păstorul lipsea din oraș. Pe cînd vorbeam la telefon cu unul din presbiterii bisericii, l-am întrebat dacă va fi necesar să țin și școala duminicală. El mi-a zis că nu era nevoie, fiindcă biserica avea învățătorii ei.

După serviciul de dimineață, pe cînd stăteam la ușă și dădeam mîna cu cei ce ieșeau, îl zăresc pe coordonatorul școlii duminicale făcîndu-și grăbit loc spre mine. Cu o privire neliniștită mi-a pus niște materiale în mînă, spunîndu-mi: „Aș dori să țineți școala duminicală cu tinerii pentru că fratele Griffin lipsește”.

I-am răspuns că frații m-au asigurat că va fi cine să țină școala duminicală, așa că nu mă

pregătisem. Întorcându-se să plece, a bombănit ca pentru sine: „Ei bine, dacă dumneavoastră n-o țineți, nimeni n-o va ține; pe lângă asta, nici eu nu sînt pregătit pentru lecția ce urmează s-o țin eu!”

Așa că iată-mă stînd acolo cu materialele școlii duminicale în mîină, întrebîndu-mă cum de s-a putut întîmpla așa ceva. Am reflectat la cele întîmplute și, după un timp, am ajuns la concluzia că acesta este probabil rezultatul unei alegeri care a avut loc cu cîteva luni în urmă, cînd au fost numiți învățătorii școlii duminicale. Oamenii au fost întrebați unul cîte unul dacă ar fi dispuși să se ocupe de cîte un grup, și unul cîte unul și-au prezentat refuzul, scuzîndu-se că nu se simt calificați.

Să luăm acum exemplul domnului Elliot. El nu se considera într-adevăr necalificat cînd a dat răspunsul. Dacă i s-ar fi spus: „Frate Elliot, îmi dau seama că nu sînteți un învățător calificat, ci mai degrabă incompetent în domeniu, totuși, avînd în vedere această situație disperată, ne întrebăm dacă ați vrea să luați dumneavoastră o grupă a școlii duminicale”, fratele Elliot ar fi părăsit biserica furios. Nu, scuza lui era felul său de a spune că nu vrea să plătească prețul implicării.

Refuzat de toți, coordonatorul a ajuns la disperare și a început să-i roage pe toți oamenii. În cele din urmă, unul a binevoit să spună: „Ei bine, îți fac o favoare, am să țin eu școala duminicală”. Acum mă întreb, ce treabă va face un om care are o astfel de atitudine? Se va pregăti la întîmplare în timpul reclamelor, pe cînd vizionează programul său favorit la televizor sîmbătă seara. Și dacă n-are chef să vină sau are alte treburi duminica, nu va ezita să absenteze.

Mîntuitorul nostru se simte onorat și privilegiat că ne are ca ucenici devotați, dar Dumnezeu ne interzice să credem că Li facem o favoare fiindu-I credincioși. Tot astfel, dacă nu avem oameni potriviți pentru programele noastre, atunci ar trebui să ne gîndim foarte serios la suspendarea programelor. Cred că există un singur lucru mai rău decît a nu avea program deloc și anume să avem activități conduse de oameni nepotriviți.

3. Crește în lucrare, nu te lansa în lucrare.

Acest principiu ne învață că trebuie să începem cu puțin și să construim în adîncime, în loc să ne extindem prea mult. Cînd încerci să te lansezi în lucrare în loc să crești în lucrare, îți împrăștii resursele și îți risipești eforturile (vezi Prov. 24:27).

Să presupunem că tu și cu mine ne-am propus să mergem împreună la o vînătoare de căprioare și obiectivul nostru este să împușcăm cît mai multe căprioare. Dis-de-diminează ne aflăm la marginea unui luminiș unde pasc 30 sau 40 de căprioare. Avem două puști: una cu lunetă și o pușcă de vînătoare cu alice.

Incîntat, îți șoptesc să folosim pușca cu alice, pentru că în felul acesta am putea nimeri aproape fiecare căprioară din luminiș.

Tu îmi răspunzi în șoptă: „Dar în felul acesta nu vom omorî nici una. Să folosim pușca cu lunetă, pentru că astfel am putea avea cel puțin una sau două căprioare.”

„Da, dar așa toate celelalte vor fugi.”

Iată dilema noastră. Vrem satisfacția de a ști că lovim fiecare căprioară din lumniș, chiar dacă asta înseamnă că toate vor scăpa sau vrem să ducem acasă măcar una sau probabil două, fără să le atingem pe celelalte? Sînt sigur că vom fi toți de părere să folosim pușca cu lunetă și nu cealaltă.

Lucrarea noastră trebuie să aibă un ritm viu, de plonjare și conservare. Mai întîi alege un număr mic de oameni și apoi încetinește și investește în viețile lor. Numai după ce au devenit ucenici adevărați te poți lansa din nou în căutarea altora. Nu căuta să te ocupi de mai mulți oameni decît ai putea s-o faci în mod corespunzător.

4. E mai bine să modelezi o lucrare după om, decât omul după lucrare.

Trebuie să fim extrem de atenți, ca să nu alegem oameni pentru a ne folosi de ei. Țelul nostru trebuie să fie să-i ajutăm, și oamenii de obicei sesizează diferența.

Cînd Domnul Isus I-a întîlnit pe tînărul bogat, i-a spus să-și împartă averea săracilor și apoi să vină și să-L urmeze. Mîntuitorul nu a încercat să-l folosească pe tînăr, cerîndu-i să le împrumute un ajutor pentru lucrare, ci a încercat să răspundă nevoilor sale - primul pas în acest sens fiind dezlipirea inimii lui de bogăție.

Roagă-te Domnului ca să poți descoperi ce nevoie are omul pe care vrei să-l ajuți și apoi ajută-l în domeniul respectiv, în loc să afli la ce s-ar pricepe mai bine pentru a-i cere un serviciu. Va veni și timpul cînd vom da cea mai mare importanță darurilor și capacității lui, dar în prima etapă a uceniciei trebuie să ne îndreptăm atenția spre nevoile lui. Domnul nostru Isus Hristos este mult mai interesat în ce fel de om ești decât de ceea ce poți face. „Tu trebuie să fii, Dumnezeu trebuie să facă”.

5. Ucenicia trebuie să ia în considerare dezvoltarea integrală a omului.

Dezvoltarea presupune instruire. Poate cineva va spune: „Credeam că discutăm despre recrutare, nu despre instruire”. Așa este, trebuie- să ne amintim că în viața creștină, spre deosebire de alte îndeletniciri, alegerea și pregătirea merg mîna în mîna.

Să vedem un exemplu: cînd un tînăr este recrutat pentru marină, primul om pe care-l întîlnește este un ofițer foarte politicos și prietenos care-i prezintă toate virtuțile și avantajele serviciului la marină. După ce recrutul semnează de acceptare este trimis la instrucție și acolo îl întîlnește pe cel mai dur, mai sever și mai neplăcut om de pe fața pămîntului, instructorul de manevre. Primul gînd al recrutului este: „În ce belea m-am băgat!” Dar este prea tîrziu, pentru că nu mai poate face absolut nimic. Instructorului de manevre puțin îi pasă ce gîndește recrutul despre el, despre instrucție sau despre marină. El face doar instrucția, nu și recrutarea.

Dar în viața creștină nu este așa. Biblia ne învață că angajarea noastră în oastea lui Hristos este strict voluntară - poți pleca cînd dorești. Deci recrutarea trebuie să continue și în timpul procesului de formare. Noi continuăm să-l alegem pe viitorul ucenic pentru Hristos, arătîndu-i că vrem să-l ajutăm să se dezvolte în toate domeniile vieții sale.

De dragul simplității, permiteți-mi să împart dezvoltarea în trei domenii: învățare, antrenare și zidire. Voi defini învățarea ca transmitere de cunoștințe; antrenarea ca formare de deprinderi, iar zidirea ca formare a caracterului. Dezvoltarea ucenicului nostru trebuie să includă toate aceste trei domenii: învățarea, antrenarea și zidirea.

Să presupunem că vrem să-l învățăm pe omul nostru să facă evanghelizare. Ne facem timp și îl învățăm diferite metode, de exemplu cele pe care le-am văzut în întîlnirea lui Isus cu samariteanca. El va învăța cum să înceapă o conversație despre Hristos. Va memora versete cheie pentru diferitele aspecte ale Evangheliei. Va stăpîni două sau trei ilustrații ce pot fi folosite cînd mărturisește cuiva. Invățîndu-l aceste lucruri, oare ne-am terminat lucrarea? Nu, pentru că el încă nu a mers să vorbească cuiva despre Hristos.

Va trebui, deci, să-l antrenăm. Vom ieși pentru a face evanghelizarea împreună. Amîndoi avem emoții, el mai mult decât mine, de aceea îi promit că voi începe eu conversația, tot ce are el de făcut este doar să observe. Facem acest lucru de mai multe ori, pînă cînd, treptat, încep să-l antrenez în conversație alături de mine. Pe măsură ce se simte în largul lui și stăpîn pe sine, preia o tot mai mare parte din conversație. Pînă la urmă, el conduce toată discuția, iar eu îl însoțesc doar. Acum el poate conduce un om la Hristos tot așa de bine ca și mine. Oare munca mea de a-l învăța cum să facă evanghelizarea s-a terminat? Nu, nu încă.

Să presupunem că după toate acestea omul tău nu face evanghelizarea din toată inima,

deoarece în convingerile lui teologice crede că Dumnezeu va mîntui pe cine vrea și va pierde pe cine vrea. În ultimă analiză, evanghelizarea este lucrarea lui Dumnezeu și nu a oamenilor, deci nu trebuie să se implice în evanghelizare. Dacă așa stau lucrurile, atunci el va înceta să facă evanghelizare în ziua în care vă veți despărți.

Este nevoie de un ultim factor pentru dezvoltarea lui: zidirea. În cadrul acestui proces vom căuta să-i schimbăm sistemul valorilor și aceasta îi va afecta întreaga personalitate. Vei vedea că pe măsură ce înaintăm în procesul de formare, sarcinile devin tot mai grele. Zidirea este mult mai grea decît învățarea sau antrenarea. Cum zidești în viața unui om? Cum îi influențezi personalitatea? Iată cîteva sugestii:

a. Efectuați un studiu biblic pe tema respectivă. Ajutâ-l să vadă perspectiva lui Dumnezeu asupra problemei.

b. Creează un mediu în care trăsătura de caracter dorită este evidentă. Dacă se află într-un mediu în care evanghelizarea este evidentă, atunci sînt șanse să devină convingere personală.

c. Cel mai important lucru, roagă-te pentru acest lucru în viața lui.

Scriptura spune că „Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52). Aici vedem cele patru domenii în care S-a dezvoltat Mîntuitorul nostru ca tînăr:

Înțelepciune - intelectul

Statură - fizicul

Plăcut înaintea lui Dumnezeu - partea spirituală

Plăcut înaintea oamenilor - pe plan social

Cînd alegem oameni care să devină ucenici ai lui Hristos, trebuie să ne gîndim la dezvoltarea lor în aceste patru domenii. Aceasta nu înseamnă că trebuie să fim experți în fiecare din aceste domenii pentru a forma un ucenic. Sarcina noastră nu este să împlinim întreaga lucrare, ci să avem grijă ca ea să fie făcută.

Trupul lui Hristos va completa lucrarea de ucenicie. Inspiră-te din experiența și sfaturile altor oameni. În timp ce lucrezi cu Timotei al tău, sarcina ta este pur și simplu să veghezi ca el să primească tot ajutorul și atenția de care are nevoie - așa cum face un părinte cu copilul său.

6. Trebuie să existe un echilibru între dragoste și mustrare.

În Biblie se vorbește despre dragoste probabil la fel de mult ca despre oricare alt subiect. Dumnezeu este plin de dragoste față de noi și așteaptă ca noi să fim la fel față de alții. Să ne amintim că Domnul Isus a spus că dragostea este unul din semnele de recunoaștere ale uceniciei: „Vă dau o poruncă nouă. Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34-35).

Domnul nu a zis că lumea va ști că ești ucenicul Lui după numărul versetelor memorate, nici după regularitatea cu care frecvențezi biserica, nici după numărul oamenilor pe care-i conduci la Hristos. El spune: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”.

Dar această dragoste trebuie îmbinată cu mustrarea. Poate că una dintre cele mai mari slăbiciuni ale trupului lui Hristos în ziua de azi este că am renunțat la responsabilitatea de a ne disciplina unul pe altul. Înțeleptul Solomon se referea exact la acest lucru cînd a spus: „Mai bine o mustrare pe față, decît o prietenie ascunsă. Rănile făcute de un prieten dovedesc credințioșia lui, dar sărutările unui vrăjmaș sînt mincinoase” (Prov. 27:5-6).

Un prieten mi-a spus că aplicația lui din studiul biblic a fost să se roage ca Dumnezeu să-i scoată în cale, cel puțin o persoană în fiecare săptămînă care să-l mustră în legătură cu vreun

aspect al vieții sale ce avea nevoie de îndreptare. Nu e un lucru ușor, nu-i așa?

„Nu muștra pe cel batjocoritor, ca să nu te urască; muștră pe cel înțelept, și el te va iubi” (Prov. 9:8). Foarte adesea motivul pentru care semenii noștri nu ne muștră este teama de reacția noastră. Le este teamă că vom lua muștrarea în nume de rău și nu vor să-și primejduiască prietenia sau relațiile cu noi. De aceea, când văd lucruri rele în viețile noastre și ar vrea să ne ajute, sînt cons-trînși să tacă, pentru că ei presupun că sîntem „batjocoritori”, nu „înțelepți”.

Cînd a venit ultima dată la tine cineva, ca să-ți arate ceva rău în viața ta? Dacă nu s-a întîmplat demult, nu e pentru că viața ta ar fi ireproșabilă. Lucrurile au nevoie de îndreptare în viața ta ca și în a mea. Singura soluție ca oamenii să ne atragă atenția asupra greșelilor noastre este ca ei să-și dea seama că sîntem într-adevăr oameni înțelepți, care își dau seama că orice muștrare pe care ne-o aduc este făcută în dragoste.

Oamenii sînt atrași spre ucenicie prin doze uriașe de dragoste. Dar dacă dragostea este conform Bibliei, ea trebuie să se îmbine cu muștrarea. Oamenii pe care Dumnezeu îi poate folosi sînt cei care răspund la o asemenea dragoste unită cu muștrarea. Isus nu poate folosi oameni care se supără cînd sînt muștrați.

7. Fii slujitorul omului pe care-l alegi!

Semnul de recunoaștere al liderului este slujirea. Chesty Puller, numit de mulți „Domnul Marină”, a afirmat că marina militară avea nevoie de oameni care să conducă, nu care să comande. Un comandant spune oamenilor ce să facă. Un lider arată oamenilor ce să facă prin exemplul personal.

Acesta este categoric unul dintre cele mai dure aspecte ale procesului de ucenicie. Tuturor ne place să fim răsfațați și serviți, dar la puțini ne place să ne suflecăm mînele și să-i slujim pe alții. Totuși, acesta este modul în care se fac ucenicii. Puține lucruri sînt atît de impresionante ca a vedea un om slujindu-i de bunăvoie pe alții. Prietene, cînd ai slujit-o ultima dată pe soția ta, ajutînd-o să spele vasele sau cînd ai făcut vreo altă muncă ce trebuia făcută în casă? Cînd i-ai ajutat ultima dată pe copii, făcîndu-le patul sau dereticînd camerele în locul lor?

Tuturor celor care cunoaștem Cuvîntul lui Dumnezeu ne place să fim numiți slujitori, dar nici unul nu ne comportăm ca slujitori. Ca și creștin, cînd mă numești slujitor îmi faci cel mai frumos compliment. Dar cînd mă tratezi ca pe un slujitor, mă simt insultat. Toți vrem să fim numiți slujitori ai lui Isus Hristos, dar ne împotrivim cu înverșunare să acționăm ca slujitori ai lui Isus Hristos.

8. Ucenicul tău va fi ca tine, fie că-ți place, fie că nu.

Acesta este unul din adevărurile cele mai serioase din Biblie. Mulți nu pot sau nu vor să se identifice cu apostolul Pavel care zice: „Călcați pe urmele mele...”. Noi ne spunem cu evlavie nouă înșine și ucenicilor noștri: „Pavel a putut spune acest lucru, dar eu unul n-aș putea. Nu mă urmați pe mine, urmați-L pe Hristos”. Fapt este că ucenicul te va urma, fie că vrei, fie că nu.

Cînd începi să ajuți pe cineva în viața creștină, el te va urma la fel de firesc cum își urmează un copil părinții, ba mai mult, el va deveni ceea ce ești, nu ceea ce spui. Am văzut acest lucru întîmplîndu-se de multe ori în viața creștină. Liderul poate să predice fără încetare că oamenii trebuie să se implice în evanghelizare, dacă el n-o face, sînt foarte mici șansele ca alții s-o facă. Multe ilustrații din Biblie sînt o mărturie a faptului că formăm oameni după chipul nostru. Avraam, ca să-și salveze viața, a spus că nevasta lui îi este soră (Gen. 20:2). Același lucru l-a făcut Isaac (Gen. 26:7). Biblia spune că Eli, marele preot, nu și-a crescut bine copiii (1 Sam. 2:12-17), și acest lucru s-a transmis și în viața lui Samuel, protejatul său (1 Sam. 8:1-5).

Este esențial, deci, să te străduiești să fii ceea ce vrei să devină ucenicul tău. Poți să fii sigur

că vei transmite ceea ce ești în viața lui, de aceea cartea noastră începe cu capitolul „Omul pe care-l folosește Dumnezeu”. Pentru ca aceste calități să se formeze în viața ucenicului tău, ele trebuie să existe în primul rând în viața ta.

Dacă te îndoiești fie și pentru o clipă că aceste calități esențiale pentru ucenic există în viața ta, atunci trebuie să începi cu ele. Întoarce-te la capitolul întâi și începe prin a traduce în viață calitățile arătate acolo.

7. CREȘTERE SUPRAVEGHEATĂ

Formarea unui ucenic începe cu evanghelizarea. Dacă în munca de formare a ucenicilor lucrăm numai cu credincioși, atunci câștigul net adus împărăției va fi zero. Trăsătura ucenicului dăruit este evanghelizarea activă și, ca rezultat al acestei evanghelizări, îl va alege el pe „Timotei”, omul pe care vrea să-l formeze ca ucenic.

Dacă primul pas în procesul de formare al ucenicului îl constituie evanghelizarea, atunci al doilea pas este creșterea supravegheată. Este una să lupți cu dușmanul și să eliberezi prizonierii, dar este cu totul altceva să petreci timp alături de un nou convertit, supraveghindu-i creșterea și maturizarea în asemănarea cu Isus Hristos. În cazul reproducerii fizice, responsabilitatea părinților începe ia nașterea copilului. După naștere urmează anii de creștere și educare atentă pentru a asigura dezvoltarea copilului, pînă cînd se poate căsători și poate să-și asume răspunderea pentru propria sa familie.

Deci creșterea supravegheată este pediatrie spirituală, legată de îngrijirea și protejarea copilului spiritual. Ea se ocupă de dezvoltarea pruncilor în Hristos, de la nașterea lor din nou pînă ce cresc și se descurcă singuri.

Biblia ne învață că Dumnezeu are o inimă de tată și am putut să ne dăm seama de acest lucru studiind Isaia 40 - 66. Isus însuși ne-a învățat să ne adresăm lui Dumnezeu cu „Tatăl nostru”. Creșterea supravegheată înseamnă deci să arătăm tînărului creștin aceeași grijă plină de dragoste pe care Dumnezeu nostru a arătat-o față de noi. Ni se pare de necrezut cînd auzim că un copil a fost părăsit, lăsat singur fără îngrijirea necesară, dar conștiința ne este amorțită cînd auzim de nou-născuți în Hristos care sînt neglijați. Lăsați singuri, ei redevin firești.

Multora le este frică să se angajeze în munca de creștere supravegheată deoarece nu se simt vrednici. Ei cred că nu știu destul despre viața creștină pentru a-și putea asuma responsabilitatea de a fi părinți spirituali. Sau consideră că mai au atît mult de parcurs din viața creștină, îneît ei ar trebui să fie învățați, nu ei să-i învețe pe alții. Toate aceste sentimente de nevrednicie sînt cît se poate de normale și probabil că nu ne vor părăsi niciodată. Ele însoțesc mereu condiția umană. N-am întîlnit niciodată părinți care, în creșterea copiilor, să fi crezut că posedă toate răspunsurile.

Creșterea supravegheată, deci, nu-i nimic mai mult sau mai puțin decît grijă părintească împletită cu bun simț. Totuși există cîteva linii călăuzitoare fundamentale pentru a-i ajuta pe noii creștini să ajungă la maturitate. Care sînt responsabilitățile părinților față de copiii lor nou-născuți? Să analizăm pe scurt cele mai evidente dintre ele.

Asigură îngrijire și protecție adecvată și se ocupă de toate problemele care s-ar putea ivi

Fetița mea cea mai mare, Deborah Lynn, s-a născut cu o boală a membranei hialine, o membrană formată în jurul acelei porțiuni a plămînelui unde se amestecă oxigenul cu sîngele. În cele mai multe cazuri, copiii născuți cu o astfel de boală mor. Copilului nostru medicii i-au dat o șansă de supraviețuire de 10%. Vă puteți imagina recunoștința noastră cînd am aflat că Deborah a ajuns sub supravegherea celui mai bun medic pediatru din oraș. El a pus-o în incubator și a luat toate măsurile de precauție ca ea să trăiască. Cu ajutorul lui Dumnezeu a scăpat și astăzi Debora Lynn este o tînără sănătoasă.

Îngrijirea dată Deborei servește ca o frumoasă ilustrare a preocupării pline de grijă ce ni se cere cînd ne ocupăm de noii convertiți. Presupunînd că ai responsabilitatea unui „nou-născut în Hristos”, iată cîteva sugestii:

1. Recapitulează cu el planul mîntuirii.

„Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viață veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața” (1 Ioan 5:11, 12).

Oricine îl are pe Fiul, are viața. Ai putea să-l întrebi pe noul convertit: „Unde este Isus Hristos în seara aceasta?” în răspunsul lui nu trebuie să uite să spună că Isus se află în inima lui. Pentru a-l face să înțeleagă aceasta, poți folosi ilustrația cu creionul pus în Biblie, Biblia reprezentându-L pe Isus Hristos, iar creionul reprezentând viața veșnică. Dacă credinciosul are Biblia (Isus Hristos), atunci el are și creionul (viața veșnică), căci viața veșnică se găsește în Fiul.

Din nefericire, mulți creștini trăiesc ani de-a rândul într-o ceață a nesiguranței. Neînțelegând învățătura Bibliei despre acest subiect, nu au siguranța mântuirii. Creșterea și dezvoltarea eficientă a noului credincios nu poate fi fundamentată decât pe cunoașterea faptului că el este un copil al lui Dumnezeu pentru veșnicie.

2. Roagă-te pentru el.

Marea majoritate a rugăciunilor din Noul Testament nu se ocupă de cei nemântuiți, ci de creșterea și maturizarea noilor convertiți. Două din rugăciunile lui Pavel din Epistola către Efeseni, de pildă, au ca subiect preocuparea sa pentru creșterea și maturizarea lor (vezi Efes. 1:15-23; 3:14-20).

Pentru mine, rugăciunea este munca cea mai grea din viața creștină dar, în același timp, este cea mai importantă parte a creșterii supravegheate. Dacă și tu găsești ca rugăciunea este o treabă grea, îți propun să te rogi pentru noul convertit de care te ocupi cu cuvintele rugăciunilor pe care le găsești în Biblie, cum ar fi cele din Efeseni. Ai putea face un studiu al rugăciunilor din Noul Testament potrivite pentru această situație, ca apoi să le folosești ca parte a programului tău de creștere supravegheată.

3. Petreceți timp împreună după ce s-a hotărât pentru Hristos.

Acest lucru este important mai ales în zilele de după convertire. Satan își regrupează forțele pregătind contra-ofensiva, iar noul creștin este vulnerabil mai ales pentru că nu înțelege natura războiului spiritual și nici marile adevăruri din Biblie care îl pot ajuta în încercări și ispite.

În primele zece zile după naștere, mama trebuie să stea aproape tot timpul cu copilul ei. Cu cât copilul crește, cu atât supravegherea mamei devine mai puțin necesară. Tot așa, ceea ce este adevărat în viața biologică este adevărat și în viața spirituală.

Una dintre lucrările cele mai semnificative pentru noul convertit este cea de încurajare. Spune-i că acum face parte din familia lui Dumnezeu și că sînteți frați în Hristos. Satan va încerca să-l înșele, șoptindu-i că nimeni nu are de înfruntat probleme și ispite ca ale lui. Încurajează-l spunându-i că toți avem de luptat cu aceleași probleme și mai spune-i că în asemenea momente de ispite ești gata să stai alături de el.

Asigüră-i o hrană potrivită

Cînd micuța Deborah a venit în cele din urmă acasă de la spital[^] biruitoare asupra bolii, a trebuit să ne asumăm răspunderea de a o hrăni regulat. Am hrănit-o nu atunci cînd voiam noi, ci atunci cînd voia ea, deseori la orele cele mai nepotrivite. Un lucru este sigur, nu i-am cerut să -se descurce singură. Ar fi fost inuman să-i spunem: „Scumpă noastră, dacă vrei să mănînci, n-ai decât să deschizi frigiderul și să te servești”.

Hrana spirituală potrivită pentru un nou-născut în Hristos trebuie să includă cel puțin:

1. Un timp de părășie consecvent

În Marcu 1:35 citim despre unul din obiceiurile lui Isus Hristos: „A doua zi, dis-de-diminează,

pe cînd era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu. Și se ruga acolo” (Marcu 1:35). Fiecare zi trebuie să înceapă cu cîteva momente de părășie cu Domnul, căci în felul acesta credinciosul își ia hrana spirituală pentru ziua respectivă. Părășia trebuie să includă un timp de rugăciune și de citire a Cuvîntului. Rugăciunea trebuie să cuprindă următoarele părți:

Adorare - Să înceapă cu cîteva momente de închinare și slăvire a măreției lui Dumnezeu. Încurajează-l pe cel nou-venit la Hristos să folosească cîteva dintre cele mai semnificative rugăciuni din Biblie, cum ar fi cea din 1 Cronici 29:11-14.

Mărturisire - Acum urmează să ne recunoaștem păcătoșenia și dependența față de Domnul. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Acest verset este „săpunul” creștinului. Cînd fetița mea cea mică, neascultîndu-mă, merge să se joace în noroi și apoi vine la mine plîngînd și cerîndu-mi iertare, nu numai că o iert, dar o duc în baie, o spăl din cap pînă-n picioare, îi spăl hainele, așa încît ai zice că n-a fost murdară niciodată. Aceasta este promisiunea pe care Domnul Isus o face credinciosului în 1 Ioan 1:9.

Mulțumire - Lista lungă de păcate, pomenite în Romani 1 începe cu versetul 21: „nici nu l-au mulțumit”. Creștinul trebuie încă de la începutul vieții de credință să învețe importanța faptului de a fi recunoscător. Această parte a rugăciunii constă din enumerarea multor binecuvîntări revărsate asupra noastră de Dumnezeu nostru plin de har. Biblia spune: „Orice ni se dă bun și orice dar desăvîrșit este de sus, pogrîndu-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici o schimbare, nici umbră de mutare” (Iac. 1:17).

Cerere - Noi ne rugăm și pentru alții: familie, prieteni, biserică, țară. În acest sens, poți să-l ajuți pe cel tînăr în credință, învățîndu-l cum să folosească listele de rugăciune. Ia o foaie de hîrtie, împarte-o în două de-a lungul paginii, intitulînd coloana din stînga „Cereri”, iar coloana din dreapta „Răspunsuri”. Alături de fiecare cerere pune data. Cînd primești răspunsul, scrie cum ți s-a răspuns, menționînd de asemenea data. Aceasta va fi demonstrația grafică a felului minunat în care Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre.

Ajută-l pe cel nou născut în Hristos să fie consecvent cu timpul de părășie avîndu-l la început împreună. De exemplu, după convertirea sa este bine să fiți împreună la timpul de părășie în fiecare dimineață, timp de o săptămînă. În cea de a doua săptămînă întîlniți-vă tot la două zile, apoi în următoarele două luni, o dată pe săptămînă.

Îndeamnă-l să înceapă mai degrabă cu cîteva minute decît cu un timp mai lung. Este mai bine să ai cîteva minute de părășie cu Domnul în fiecare zi, decît să începi cu o oră și apoi să abandonezi descurajat.

2. Citirea Bibliei

„Și ca niște prunci născuți de curînd, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mîntuire” (1 Pet. 2:2). Să înceapă cu puține versete, de preferință din Noul Testament sau din Psalmi, pe care să le încorporeze în timpul de părășie.

O metodă deosebit de eficientă este să citească un paragraf sau două și, în timp ce meditează la ce a citit, să însemneze versetul care i se pare mai semnificativ. Acesta va deveni versetul preferat al zilei. Să facă acest lucru timp de șase zile, în fiecare dimineață, alegînd un verset preferat. Apoi, în timpul părășiei din ziua a șaptea să revadă cele șase versete și să-l aleagă pe cel care-i place mai mult. Îl poate scrie pe un cartonaș și memora apoi.

3. Studiul biblic

Cel mai important obiectiv al creșterii supravegheate este să-l înveți pe noul creștin cum să se

hrănească din Cuvîntul lui Dumnezeu. Pune-1 în contact cu oameni care pot să-1 hrănească și astfel să învețe toate legile lui Dumnezeu. Dar nu uita că aceasta nu poate înlocui hrănirea personală.

Îmi amintesc de zilele cînd Deborah era mititică, ce fericire era pentru mine s-o țin în brațe și să-i dau să mănînce. Stătea cuibărită la pieptul meu, doi ochi, un nas și o sticlă. Cînd s-a făcut mai măricică am îndemnat-o să mănînce singură. Atît de important era acest lucru pentru noi, părinții, încît la început n-a contat nici faptul că-și folosea și degetele. Știam că va trece mult timp pînă o vom învăța să mănînce frumos, dar era foarte important să mănînce singură.

În etapele inițiale ale creșterii supravegheate, tu și pastorul tău veți hrăni în cea mai mare parte noul-năis-cut în Hristos. Pentru mulți noi convertiți, sarcina de a învăța să se hrănească singuri din Cuvîntul lui Dumnezeu este o muncă anevoioasă. Există o tendință de a părea legalist și sterp. De aceea noul credincios va fi deseori tentat să se lase păgubaș. Dîndu-ți seama de această ispită, va trebui să lucrezi alături de el, încura-jîndu-1 să nu-și părăsească munca.

Orice metodă de studiu biblic s-ar folosi, ea trebuie să includă un timp de pregătire individuală a studiului și apoi întîlniri sistematice cu un grup de oameni care, pe baza aceluiași studiu, își împărtășesc concluziile, învățînd unul de la celălalt. În primele săptămîni va fi nevoie să pregătiți studiul împreună. Nimic nu poate înlocui parcurgerea acestui proces de creștere, pas cu pas.

Arată-i dragoste și atenție

Există un singur lucru care nu prisosește niciodată și acesta este dragostea. Oamenii înțeleg greșit ce înseamnă dragostea și își închipuie că este sinonimă cu răsfațul. Dar cele două n-au nimic comun. Sociologii și psihologii afirmă că dacă un copil este privat în primii ani de viață de dragoste, este puțin probabil că va înțelege ce înseamnă cu adevărat să iubești sau să fii iubit. Una din nevoile fundamentale ale omului este aceea de a fi iubit și dorit. Dăruiește-i deci multă dragoste celui tînăr în credință.

1. Invită-l la masă și fă-l să se simtă parte din familie.

Cel care m-a condus la Hristos cu mulți ani în urmă, a fost un dulgher pe nume Bob Wheeler. Unul dintre cele mai semnificative lucruri pe care le-a făcut a fost să mă includă în familia lui. Casa lui era casa mea. Mă simțeam întotdeauna binevenit. Nu-mi pot aminti exact de cîte ori am luat masa la el, dar sînt sigur că de foarte multe ori. Cînd mă gîndesc la Bob îmi vine în minte 1 Corinteni 16:15: „încă un îndemn fraților. Cunoașteți casa lui Ștefana; știți că el este cel dintîi rod al Ahaiei și că s-a pus cu totul în slujba sfinților”. Acest verset a devenit pentru mine atît de plin de semnificație, încît soția mea și cu mine l-am adoptat ca motto pentru propria noastră casă.

2. Implicări în biserică, pentru ca să simtă căldura și părăția ei.

Autorul cărții Evrei spune: „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alții și cu atît mai mult cu cît vedeți că ziua se apropie” (Evrei 10:25).

Există un anumit proces în părăția credincioșilor care face ca acest mediu să fie prielnic creșterii și statornicirii în credință. Țin minte cînd m-a dus Bob la biserică pentru prima dată. Prietenii lui au devenit și ai mei. Părăția și încurajarea pe care mi-au arătat-o au fost un factor major în formarea mea.

Biserica a fost locul unde am avut prilejul de a-i observa pe alți credincioși și de a le adopta stilul de viață. Aveam multe din omul vechi care trebuiau abandonate și multe din viața nouă care trebuiau adoptate și aplicate. Biserica aceea mică a jucat un rol foarte important în această tranziție.

3. Ia-l cu tine.

Se spune despre Domnul Isus că „a rînduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu sine și să-i trimeată să propovăduiască” (Marcu 3:14). Călătoriți împreună, petreceți vacanțele împreună, faceți sport împreună, lucrați împreună. În Proverbe 27:19 ni se spune ce se va întîmpla: „Cum răspunde în apă fața la față, așa răspunde inima omului inimii omului”.

Creează o atmosferă de acceptare

Îmi aduc aminte din vremea copilăriei că unul din lucrurile pe care le-am apreciat la tatăl meu fost faptul că puteam vorbi oricînd cu el despre orice subiect care mă preocupa, fără teama de a fi înțeles greșit sau certat. Cu cît îmbătrînesc, aceasta devine o moștenire tot mai prețioasă și acum mă străduiesc s-o folosesc cu copiii mei.

Se întîmplă de multe ori să avem pe suflet lucruri pe care am vrea să le spunem altora, dar ne este teamă că vom fi greșit înțeleși. Cînd lucrezi la formarea unui ucenic este esențial ca el să se simtă liber să-ți împărtășească îndoielile, temerile și problemele personale oricît de intime ar fi ele, fără să se teamă că va fi judecat sau respins din cauza lor.

Petru spune: „Dragostea acoperă o sumedenie de păcate” (1 Pet. 4:8). Nu există un sfat mai bun pentru a putea depăși sentimentele de inferioritate pe care le avem cu toții, mai ales în relațiile interumane. Uneori, cînd încerc să întîmpin nevoile soției mele, în creșterea copiilor, cînd îi ajut pe alții să crească în Hristos, acest sentiment de nevrednicie este copleșitor. Dar pînă la urmă toate ies bine, adăugînd acest ingredient numit „dragoste”.

Teama pe care o ai cînd îți asumi responsabilitatea de a-l ajuta pe noul creștin este cît se poate de normală. Aplicarea acestor principii simple te vor ajuta, dar nu vor izgoni toată teama. Fii alături de el și iubește-l ca pe un membru al familiei tale și Dumnezeu va face restul.

8. ÎMPĂRTĂȘEȘTE-I ELEMENTELE DE BAZĂ

Cînd ucenicul își începe lucrarea de formare de noi ucenici, se va afla în fața unui obiectiv compus din cinci elemente elaborat de apostolul Pavel în 1 Tesaloni-ceni 1:5-10.

1. *Decizii ferme pentru Hristos:* „Într-adevăr, Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfînt și cu o mare îndrăzneală. Căci știți că din dragoste pentru voi am fost așa printre voi” (v. 5). Cînd Pavel a propovăduit Evanghelia tesalonice-nilor, Cuvîntul a fost proclamat cu putere și a fost însoțit de Duhul Sfînt, drept urmare, oamenii care au venit la Hristos au primit o mare siguranță, luînd decizii ferme pentru Hristos.

2. *Ucenicii:* „Și voi înșivă ați călcat pe urmele mele și pe urmele Domnului întrucît ați primit Cuvîntul în multe necazuri, cu bucuria care vine de la Duhul Sfînt” (v. 6). Avem aici o definiție utilă a ucenicului: unul care calcă pe urmele noastre și ale Domnului. Oamenii învață să-L urmeze pe Domnul urmîndu-i pe oamenii Lui. Pavel a putut face ucenci în Tesalonic pentru că ei erau gata să-L urmeze. Și fiindcă viața lui Pavel era consecventă Scripturii și călăuzirii lui Dumnezeu, tesalonicenii L-au urmat pe Domnul.

3. *Cei care impun pasul:* „ați ajuns o pildă pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia” (v. 7). Tesalonicenii au devenit un model a ceea ce înseamnă să fii creștin. Viețile lor au fost exemple pentru restul oamenilor din Grecia.

4. *Înmulțirea:* „În adevăr, nu numai că de la voi Cuvîntul Domnului a răsunit prin Macedonia și Ahaia, dar vestea despre credința voastră în Dumnezeu s-a răspîndit pretutindeni, așa că n-avem nevoie să mai vorbim de ea” (v. 8). Oriunde se ducea Pavel, răspunsul era: „Știm bine despre ce vorbești, căci am întîlnit pe unii din acei creștini din Tesalonic”. Ca urmare a lucrării lui Pavel printre Tesaloniceni, aceștia au împărtășit numaidecît Evanghelia și altora.

5. *Dedicare:* „... de la idoli v-ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat; și să așteptați din ceruri pe Fiul Său” (v. 9-10). Observați ce cuprinde versetul de mai sus:

- a) întoarcerea de la idolatrie;
- b) întoarcerea la adevăratul Dumnezeu;
- c) slujire, nu o credință pasivă;
- d) așteptarea întoarcerii glorioase a lui Hristos.

Pînă acum am stabilit ce este necesar pentru aducerea oamenilor la Hristos și pentru creșterea lor supravegheată ca noi creștini. Să vedem acum și de ce anume este nevoie pentru a aduce oamenii de la primele etape ale creșterii supravegheate la ucenicie. Acest proces poate fi numit formare.

Procesul de formare

Formarea are ca țel mărirea la maximum a potențialului oamenilor pentru Isus Hristos. În procesul de formare să nu uităm că cel ce formează ucenici nu poate face lucrarea Duhului Sfînt. El nu poate atinge lăuntru al unui om și schimba sistemul său de valori, deși, deseori, ar dori să poată face acest lucru, cînd întîlnește oameni dedicați lucrurilor greșite, al căror sistem de valori pare denaturat.

Tot ce poate face cel ce formează ucenici este să-l ajute pe om să devină ceea ce vrea să fie. Dacă omul nu vede lucrurile din punctul de vedere al lui Dumnezeu, dacă nu-și predă viața lui Isus ca Domn, dacă nu este dispus să plătească prețul de a fi ucenicul lui Hristos, atunci puține se pot face pentru el. Iată de ce cea mai mare parte a acestei cărți este dedicată aducerii în prim plan a problemelor de bază ale vieții. Dacă cineva este predat lui Isus Hristos, avînd o puternică

motivație pentru a-I face voia, atunci procesul de formare devine simplu, chiar plăcut.

În ultimă instanță, cel care formează ucenici poate contribui la dezvoltarea unui om numai prin: (1) timpul oferit lui și (2) prilejul de a învăța. Toți ceilalți factori care duc la schimbare și creștere - sentimentul de responsabilitate personală, voința de a se jertfi, receptivitate și flexibilitate, inteligență nativă - sînt fie moștenite, fie controlate de el însuși.

Deci cel care formează ucenici trebuie să cedeze întreaga responsabilitate pentru schimbare persoanei pe care o formează. El poate, totuși, să-i pună la dispoziție o varietate de tehnici de instruire pe care să le folosească pentru propria sa dezvoltare. Deci el își asumă doar rolul de ghid și stimul pentru acea persoană, dîndu-i posibilitatea de a-și atinge ținta și obiectivele.

Există multe instrumente, tehnici și metode de formare a ucenicilor, care trebuie deosebite net de principii, care au o aplicație universală. De exemplu, Isus le-a spus iudeilor care crezuseră în El: „Dacă rămîneți în cuvîntul Meu sînteți în adevăr ucenicii Mei” (Ioan 8:31). Unul din principiile uceniciei este să „rămî-nem în Cuvînt”. Diversele cursuri de studiu biblic și de memorare a Scripturii sînt metode de a ajuta oamenii să rămîna în Cuvînt. S-ar putea ca tînărul ucenic să aștepte de la tine să-l ajuți să-și însușească cele mai bune metode, dar metodologia nu trebuie să fie niciodată scopul și obiectivul primordial în procesul de formare a ucenicilor.

În munca cu un nou creștin poți începe cu întrebarea: „Ce este un ucenic?” După ce dă o serie de definiții, îi poți sugera să faci un studiu al Evangheliei după Ioan, pentru a vedea ce spune în legătură cu aceasta.

Peste o săptămîină te vei întîlni cu el pentru a vedea ce spune Evanghelia lui Ioan că este ucenicul. Apoi îl poți întreba: „Ai vrea să fii un ucenic?” Presupunînd că răspunsul este pozitiv, amintește-i ideea din Ioan 8:31 despre rămînerea în Cuvînt și cere-i să-și petreacă săptămîină următoare meditînd la felul în care ar putea rămîne în Cuvînt. Mai tîrziu, îi poți sugera mai multe moduri prin care cineva poate rămîne în Cuvîntul lui Dumnezeu, dar nu i le spune tu - lasă-l să le descopere singur.

La următoarea întîlnire cere-i să-ți împărtășească diferite moduri prin care se poate ajunge la cunoașterea Cuvîntului lui Dumnezeu. După ce discutați despre ce a descoperit singur, tema pentru următoarea săptămîină va fi să se roage o săptămîină pentru ceea ce vrea Domnul să facă el la fiecare din punctele enumerate. De exemplu, dacă el a descoperit ca metode de pătrundere a Cuvîntului Lui Dumnezeu studiul biblic, ascultarea Cuvîntului, citirea Cuvîntului și memorarea de versete, obiectivul său acum este să afle ce vrea Domnul de la el la fiecare din aceste puncte.

Data viitoare cînd vă întîlniți este foarte posibil să descoperi că obiectivele pe care și le-a propus sînt mult mai mari decît cele pe care i le-ai fi stabilit tu. De aceea, una din sarcinile tale este să-l ajuți să le modifice și să fie realiste. Oricare ar fi aceste obiective, ele sînt ideile lui, rezultatul timpului petrecut în rugăciune pentru a afla voia lui Dumnezeu pentru viața lui.

Ajută-l să descopere singur principiile uceniciei prin studierea Cuvîntului și vezi ca aplicațiile acestor principii să fie ideile lui.

Așa cum am arătat în capitolul despre creșterea supravegheată, acest tip de formare individuală poate fi făcut eficient numai pe baza unei relații de om-la-om. Părtășia și învățarea în grup vor juca un rol strategic, pentru a sprijini munca de om-la-om, dar nimic nu poate înlocui atenția personală.

Care sînt bazele?

Acum cîțiva ani mă întîlneam cu cineva pentru a-l ajuta în munca de formare a ucenicului său. Discutînd despre ce avea nevoie ucenicul său, s-a ivit întrebarea: „Care sînt lucrurile absolut esențiale care trebuie să existe în viața unui om pentru a putea fi considerat ucenic?” După ce ne-am frămîntat un timp, am hotărît să facem un studiu fiecare în parte și pe urmă să discutăm

concluziile la care am ajuns. La următoarea întâlnire am făcut o listă a tuturor calităților care trebuie să existe în viața celui om. Când am terminat, aveam o listă de cumpărături! Atunci am hotărât să facem o distincție între lucrurile care ne-ar plăcea să existe în viața sa și cele absolut esențiale pentru un ucenic.

Ne-am apucat din nou de treabă și am rămas la aceleași lucruri pe care le sublinia o ilustrație folosită de Navigatori, numită „Roata”.

Roata este o ilustrație a creștinului care umblă în ascultare, în centrul vieții căruia se află Hristos și care este plin de Duhul Sfânt.

Butucul roții

Butucul roții este Isus Hristos. El este centrul tuturor lucrurilor. Pavel scrie: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, ...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care

o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2:20). Butucul are cel puțin două roluri: furnizează forța necesară pentru deplasarea roții și îi dă o direcție. Același rol îl are și Isus în viața credinciosului.

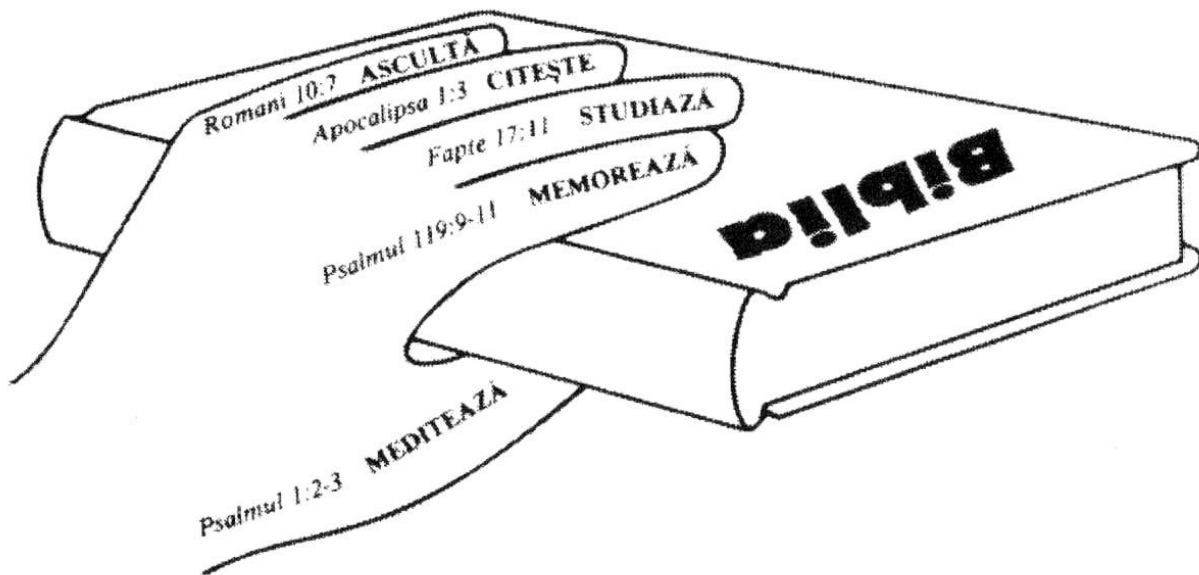
Cînd eram copil, îmi amintesc că l-am văzut pe un prieten de-al meu rostogolind la vale o roată de mașină. Pierzînd controlul asupra ei, roata a lut-o razna prin curțile oamenilor, peste flori, apoi s-a izbit într-o tindă, a sărit și a răsturnat cîteva sticle, iar în cele din urmă s-a oprit în gardul unui vecin. Necazul a fost că roata nu a avut direcție. Dar Hristos, fiind butucul din roata vieții creștinului, îi dă o direcție. Fără direcția indicată de Hristos, avem mereu necazuri, ne ciocnim de oameni, ne vîrîm în încurcături și facem pagube.

Spîțele roții

1. Cuvîntul

Spîța de bază a roții este Cuvîntul lui Dumnezeu. Biblia spune: „Cuvîntul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești, cîntînd lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră” (Col. 3:16).

Dawson Trotman, fondatorul mișcării „Navigatorilor”, a făcut o ilustrație, arătînd modul în care poate fi însușit Cuvîntul în viața creștinului. Există cinci moduri importante: auzirea, citirea, studierea, memorarea și meditarea și toate trebuie să funcționeze dacă vrem să ne însușim bine Cuvîntul.

a. Auzirea - Ajută-ți ucenicul să-și formeze un program regulat de auzire a Cuvîntului. Spune-i să-și ia notițe din predici. După serviciul de închinare poate să-și compare notițele cu cele luate de alții, să discute despre cele auzite și să încerce să le aplice. S-ar putea ca pastorul să fie atît de surprins că ia notițe, încît să facă un atac de cord la amvon, dar sînt sigur că-și va reveni și va fi o încurajare să știe că există cineva atît de pasionat de Scripturi.

b. Citirea - încurajează-ți ucenicul să-și facă un plan de citire a Bibliei în întregime într-un an. Citind aproximativ trei capitole pe zi, poate parcurge Biblia într-un an. Aceasta îi va da o perspectivă panoramică asupra Bibliei și-l va familiariza cu felul în care a lucrat Dumnezeu de-a

lungul veacurilor.

c. *Studierea* - „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvîntul adevărului” (2 Tim. 2:15). Studiul biblic este „pîinea și sarea” cercetării Cuvîntului lui Dumnezeu. Indiferent de metoda folosită, există cinci principii pe care orice studiu biblic trebuie să le respecte:

(1) *Cercetarea personală* - Ucenicul și Duhul Sfînt se întîlnesc în Cuvîntul lui Dumnezeu, iar Duhul Sfînt are rolul de învățător. Ucenicul trebuie să înceapă cu o investigație personală și numai după aceea să recurgă, dacă dorește, la unele ajutoare de studiu biblic.

(2) *Consecvență și sistem* - Prin consecvență înțelegem nu ochirea și apoi ratarea țintei, ci un program de muncă în cadrul căruia ucenicul își va face studiul propus săptămînal și nu va lăsa să treacă luni de-a rîndul, fără să-și fi făcut acest studiu. Sistemul înseamnă că ucenicul are un plan de atac și nu abordează Biblia la întîm-plare.

(3) *Însemnări* - Ucenicul își va nota ideile din studiul biblic. Cîeva spunea că cerneala cea mai ștersă este mai bună decît cea mai ascuțită memorie. Mulți dintre noi am avut experiența nefericită de a fi uitat un gînd din Cuvînt pentru că nu l-am notat imediat.

(4) *Transmisibilitate* - Amintește-ți că obiectivul tău este lucrarea de formare de ucenici pînă la a treia și a patra generație. Un prieten de-al meu ne vorbea despre metoda sa de studiu biblic ce includea folosirea mai multor comentarii critice, texte grecești și ebraice - toate încorporate într-o abordare destul de complicată. Era o metodă impresionantă, dar deficientă în ce privește transmisibilitatea.

(5) *Aplicație* - Biblia nu ne-a fost dată în primul rînd pentru a ne îmbogăți cunoștințele, ci pentru a ne schimba viața; așa cum spunea profesorul Howard Hendricks de la Seminarul Teologic din Dallas: „Interpretarea fără aplicație este un avort”. Prin studiul biblic vrem să aflăm nu numai ce spune Biblia, ci și ce ne spune nouă.

În studierea unui pasaj biblic vă va fi de folos să încercați să răspundeți la următoarele întrebări:

(1) *Ce spune textul?* Analizează pasajul (un paragraf sau un capitol) verset cu verset, notînd orice trimitere sau referință care îți vine în minte. De pildă, dacă studiezi 1 Timotei 3:16, o posibilă trimitere ar fi 2 Petru 1:21. Apoi fă o listă cu toate observațiile și ideile tale asupra aceluiași pasaj.

(2) *Ce nu înțeleg?* Notează-ți toate lucrurile neînțelese din pasajul respectiv. Cînd am început să studiez Biblia am crezut că dacă am puține probleme cu textul înseamnă că l-am înțeles. Dar cu cît studiez mai mult Scriptura, cu atît îmi dau seama că e exact pe dos: cu cît aprofundez pasajul, cu atît găsesc mai multe probleme, adică îmi dau seama cîte nu înțeleg din acel capitol. La unele întrebări vei găsi răspuns în studiul biblic, la altele în discuțiile cu alții, iar la unele nu vei găsi niciodată răspuns.

(3) *Care este rezumatul textului?* Fă o schiță a capitolului, împărțindu-l în cîteva secțiuni sau scrie rezumatul capitolului. Dacă optezi pentru rezumat, ai grijă să nu conțină mai multe cuvinte decît pasajul studiat. Unii au găsit că este foarte util să folosească ambele tehnici - adică să dea titlu fiecărei secțiuni și apoi să facă și un rezumat al fiecăreia.

(4) *Ce-mi spune textul mie?* Notează-ți aplicațiile personale în felul următor:

a) stabilește problema;

b) dă un exemplu specific de o astfel de problemă;

c) arată soluția pe care Duhul lui Dumnezeu te îndeamnă s-o aplici;

d) fă planul pașilor pe care intenționezi să-i faci în aplicarea soluției.

Folosește numai pronumele „eu”, „mie”, „al meu”, ferindu-te de pronumele „noi”, „pe noi” sau „nouă”, pentru că nu este problema „noastră”, ci „a mea”.

d. Memorarea - Probabil că nici o metodă de însușire a Bibliei nu răsplătește timpul investit mai bine ca memorarea. Eu memorez Scriptura consecvent de mai mulți ani și astăzi o consider o disciplină extrem de folositoare, deși uneori exigentă și exactă. Memorarea în sine nu constituie decât o mică parte a muncii. Partea mai grea este repetarea pînă ești sigur că nu vei uita.

e. Meditarea - Auzi Cuvîntul și meditezi asupra lui, citești Cuvîntul și meditezi asupra lui, studiezi și meditezi, memorezi și meditezi. Prin meditare pătrunzi sensul textului și-l fixezi. Meditarea te ajută să formulezi aplicația.

Dacă nu fac decât să ascult Cuvîntul lui Dumnezeu și să meditez la el, este ca și cum aș ține Biblia cu două degete: n-o pot ține bine. Dar dacă ascult, citesc Cuvîntul lui Dumnezeu și meditez asupra lui, o apuc mai bine, dar nu suficient. Pe măsură ce folosesc fiecare din mijloacele de însușire a Bibliei, țin tot mai strîns sabia Duhului. Dar numai cînd îl țin bine cu toate cele cinci degete stăpînesc Cuvîntul lui Dumnezeu.

2. *Rugăciunea*

Această spiță se află în partea opusă Cuvîntului (vezi imaginea cu roata) și are rolul de a echilibra Cuvîntul în viața creștină. Cel care este tare în Cuvînt și slab în rugăciune este ca un schelet, nu are pic de carne. Cel ce este tare în rugăciune, dar slab în Cuvînt are carne, dar n-are schelet - este ca o meduză. Cuvîntul și rugăciunea formează împreună echilibrul potrivit în viața unui creștin.

Rugăciunea nu necesită prea multă metodologie; ea este o simplă conversație cu Dumnezeu. Din cauza rolului strategic pe care îl joacă în viața creștină, diavolul face tot ce poate ca să descurajeze practicarea ei. Dacă ești slab în rugăciune, caută-ți un partener de rugăciune care să se roage cu tine regulat, la ore fixate de voi. Îmi aduc aminte că în colegiu mi-am dat seama cît de slab eram în această privință, așa că i-am cerut unui prieten să se roage cu mine o zi în fiecare săp-tămînă. Ne întîlneam într-o cameră liberă la ora 11 dimineața și ne rugam pînă la ora 4 după-amiaza. Nu-mi mai amintesc toate lucrurile pentru care ne rugam, dar știu că a fost un exercițiu extrem de folositor pentru a consolida în viața mea deprinderea de a mă ruga.

3. *Mărturia*

Un alt semn distinctiv al ucenicului îl constituie mărturia personală ca parte integrantă a vieții sale. Ultimele cuvinte pe care Domnul Isus le-a adresat ucenicilor Săi au fost: „Ci voi veți primi o putere cînd se va pogori Duhul Sfînt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și pînă la marginile pămîntului” (Fapte 1:8). Prezentarea mărturiei personale este una din sarcinile pe care încercăm să le evităm, dar după ce începem să vorbim altora despre Hristos, entuziasmul și bucuria pe care le simțim sînt atît de mari, încît ne întrebăm de ce am ezitat s-o facem pînă atunci.

Poate că una dintre cele mai mari temeri pe care le au oamenii în prezentarea mărturiei este teama de a nu fi respinși. „Nu vrea să mă asculte”, gîndim noi. „Poate că-i ocupat și preocupat de altceva și, oricum, s-ar putea să se supere și să mă repeadă pentru că-i vorbesc despre probleme religioase.” Dar totuși, cînd i-ai vorbit cuiva despre Domnul Isus și s-a simțit ofensat? De obicei oamenii sînt calzi și foarte dornici să vorbească despre lucruri spirituale.

Cu cîțiva ani în urmă am ajutat un tînăr căruia nu-i plăcea deloc să mărturisească. Era implicat în începerea unei lucrări cu studenții, așa că l-am întreat: „Joe, cîți studenți din universitate cunoști tu personal? Vreau să spun, cîți din ei te cunosc după nume?”

Deși era acolo de cîteva luni, nu cunoștea decât doi sau trei.

I-am spus: „Joe, vreau ca în următoarele patru săptămîni să cunoști cît mai mulți studenți, să zicem cincizeci. Nu trebuie să le mărturisești despre Hristos, nu e nevoie nici măcar să le spui că

ești creștin. Tot ce trebuie să faci este să-i cunoști. Treci pe la ei prin cameră și stai de vorbă cu ei. Faceți sport împreună și mergeți la meciuri, luați masa împreună. Fă ce vrei, dar să ajungi să cunoști cincizeci de oameni, astfel ca peste o lună să mi-i poți prezenta pe nume, pe fiecare în parte”.

Peste o lună când am revenit, am aflat că Joe condusese deja șase persoane la Hristos. Nu l-am mai întrebat nimic despre cei cincizeci de oameni. Nu era nevoie. Aflase deja că pe măsură ce se împrietenea cu „vameșii și păcătoșii”, Domnul îi pregătea prilejuri în mod natural ca să-și împărtășească credința. Deci prezentarea mărturiei începe prin prietenia cu cei necredincioși. Pe măsură ce prietenii se întăresc Duhul Sfânt va crea ocazii de a mărturisi.

Când îl pregătești pe ucenicul tău ia-l cu tine pentru a câștiga experiență în prezentarea mărturiei. Fă-i cunoștință cu prietenii tăi necreștini și oferă-i posibilitatea de a te vedea vorbindu-le despre Hristos. Pe măsură ce va câștiga încredere în sine însuși se va simți în largul său făcând același lucru cu prietenii lui.

Îmi amintesc o altă ocazie când lucram cu studenții: am avut în grup un tânăr pe nume Bill, căruia îi era foarte teamă să vorbească altora despre Hristos. Bill făcea studii biblice, memora versete, dar nu-l puteam face să mărturisească altora despre Hristos.

După mai multe luni de convingere a consimțit, fără tragere de inimă, să mă însoțească pentru a prezenta cuiva Evanghelia, cu condiția să vorbesc numai eu. Am mers și i-am vorbit unui prieten despre Domnul. Am făcut lucrul acesta de mai multe ori cu mai mulți prieteni și, în cele din urmă, Bill a câștigat încredere în sine și a început să participe la conversație. Pe măsură ce treceau săptămânile, devenea tot mai dezinvolt și curînd a sosit și ziua în care el a împărtășit Evanghelia unuia dintre prietenii lui. Eu l-am însoțit ca simplu observator; de data aceasta el trebuia să poarte toată discuția.

Am ajuns în camera lui Ron și am vorbit câteva minute despre diverse, după care Bill, schimbînd subiectul, a început să-i împărtășească Evanghelia. As-cultîndu-l, mi-am dat seama cu groază că Bill proceda cu totul greșit. Începuse pe dos, cita versetele nepotrivite, a încălcat toate „regulile”. Era o situație atît de penibilă, încît a trebuit să-mi mușc limba ca să nu intervin în conversație pentru „a-l salva”.

După câteva minute lungi și foarte penibile, Bill îi spuse: „Ei bine, Ron, vrei sau nu să-L primești pe Hristos?”

„Sigur că vreau”, a venit răspunsul neașteptat.

Îngenunchind alături de ei, lîngă patul lui Ron, mi s-a părut că visez. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Ron s-a rugat și L-a primit pe Hristos! Apoi pe măsură ce Bill lucra la formarea lui, Ron se dovedea a fi un ucenic în toată puterea cuvîntului.

Ce lecție m-a învățat Duhul Sfânt! Evanghelizarea este lucrarea lui Dumnezeu, nu a omului. Duhul ia cele mai slabe eforturi din partea oamenilor și le folosește pentru a-L aduce pe Hristos în inimile care-L caută.

4. Părtășia

În capitolul următor vom vorbi despre cultivarea darurilor noastre și rolul lor în Trupul lui Hristos. Părtășia în rugăciune, în jurul Cuvîntului, cu Hristos în centru, este o parte foarte importantă a vieții creștine. Adu-l pe ucenicul tău în tovărășia fraților și surorilor de aceeași credință care-l pot zidi. Nu trebuie să vorbim mult despre părtășie, căci ea joacă în general un rol mare în viața creștină - atît de mare încît, dacă nu sîntem atenți, ea tinde să devină imcomparabil mai mare decît restul „spițelor”.

Pentru ca roata să se învîrtă ușor și fără să vibreze, spițele trebuie să fie în echilibru. Nici o

spiță nu trebuie să fie mai lungă decît celelalte sau să joace un rol mai mare în viața ucenicului. Pe de altă parte, cu cît sînt mai lungi spițele, cu atît este mai mare circumferința roții și poate parcurge o distanță mai mare cu fiecare rotație. Scopul ucenicului este să întărească fiecare spiță.

Un alt lucru care se poate spune despre spițe este că ele constituie singurul contact dintre butuc și obadă. Creștinul se află în contact cu Isus Hristos prin intermediul „spițelor”. Două dintre ele, Cuvîntul și rugăciunea sînt legate de ceea ce primește, celelalte două, mărturisirea și părășia, sînt legate de ceea ce dă altora. Cineva a spus: „Dacă ceea ce dai depășește ceea ce primești, atunci vei da faliment”. De aici rezultă foarte clar importanța echilibrului în viața creștină.

Obada roții

Isus a spus: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” (Ioan 14:21). Ascultarea este un lăstar al vieții ucenicului și această viață de ascultare este ceea ce vede lumea în primul rînd.

Un tînăr din India studia la una din universitățile noastre și un coleg obișnuia să-i vorbească despre învățătura lui Hristos. Indianul observase felul de trai al creștinilor și răspunsul său a fost: „Ceea ce sînteți voi, creștinii, vorbește atît de tare încît nu pot auzi ceea ce spuneți”. Acei creștini nu trăiau conform predicilor lor.

Așa cum spițele constituie singura legătură între obadă și butuc, tot așa, obada este singura legătură dintre Isus Hristos și lume. Singurul Hristos pe care necredincioșii II pot vedea este cel din viața fiecărui creștin. Cînd oamenii se uită la tine, II văd ei pe Hristos în viața ta?

Dacă vrei ca în pregătirea omului tău, pe lîngă ilustrația cu Roata, să încerci să-i formezi și unele trăsături de caracter cum ar fi bunăoară curăția, credința, dragostea și integritatea, nu trebuie să uiți că stabilirea obiectivelor de formare trebuie făcută în conformitate cu nevoile sale.

Alcătuiește-ți un plan pe baza acestor nevoi și încearcă întotdeauna să răspunzi la trei întrebări: (1) De ce are nevoie? (2) Cum poate obține ce-i trebuie? (3) Cum pot ști că are ce-i trebuie? Aceste trei întrebări pot fi puse în diferite feluri, de exemplu: (1) Unde merg? (2) Cum pot ajunge acolo? (3) Cum voi ști că am ajuns? Oricum le-ai formula, pune-ți întotdeauna aceste trei întrebări.

Să aplicăm acum acest plan la problema specifică a credinței. Răspunsul la întrebarea (1) este credință. Întrebarea (2) este mai dificilă, mai ales într-o problemă subiectivă cum e credința. Aici vei avea nevoie de o gîndire creativă. Poate îi vei propune să citească cîteva cărți care să-i întărească credința. Vei include cu siguranță și rugăciunea în planul tău, atît din partea ta cît și din partea lui, și cere-i să memoreze cîteva versete în legătură cu acest subiect. Ajută-l să facă o alegere într-un domeniu al vieții lui unde poate pași prin credință - în problemele financiare sau în alegerea unui om cu care să poată lucra. Cînd alcătuiești planul, cere-I lui Dumnezeu o imaginație inspirată.

Întrebarea (3) este poate cea mai dificilă, deoarece presupune o evaluare, dar fără ea nu vei ști niciodată dacă ți-ai atins obiectivul și cînd l-ai atins. Oricare ar fi planul, el trebuie să conțină o tehnică de evaluare prin care să știi măsura în care ți-ai atins obiectivul.

Planul întocmit pentru fiecare aspect al vieții ucenicului tău trebuie să fie foarte flexibil. Împotrivește-te ispitei de a-l aplica în mod rigid. Orice plan ai, păstrează-l doar pentru tine, pentru a crea, pe cît posibil, o atmosferă de spontaneitate. Nu încerca să-ți formezi omul după un plan, ci mai degrabă adaptează planul la om.

Ajută-1 să transmită altora

Procesul de formare nu constă numai din transmiterea de informații, ci presupune folosirea

metodelor uceniciei pentru a ajuta ucenicii să-și realizeze viziunea. Ținând cont de aceasta, încurajează-ți ucenicul de la prima ocazie să formeze și el, la rîndul lui, ucenici. Aceasta îl va ajuta în multe privințe:

1. Îi va întări propriile convingeri.

De cele mai multe ori cînd ucenicul începe să vorbească altora despre învățăturile creștine, i se pun întrebări pătrunzătoare. Formularea răspunsurilor pecetluiește aceste adevăruri în inima lui și îl ajută și pe interlocutor.

2. Constituie un laborator pentru propria sa creștere.

Cînd zidește viața altuia, ucenicul are prilejul să vadă dacă ceea ce face el însuși se poate aplica altora.

3. Va fi deschis învățaturii și dornic să învețe.

Întrebările incomode puse de alții îl vor face să dorească să învețe mai mult. Un prieten de-al meu preda cursuri de artilerie, imediat după războiul cu Coreea. Tinerii ofițeri cărora le preda erau mereu neatenți și deseori adormeau în timpul cursurilor. Cîțiva ani mai tîrziu, preda aceeași materie, numai că de data aceasta în toiul războiului cu Vietnamul. Nici unul dintre cei prezenți nu mai era neatent, nici unul nu mai adormea, ci toți îl asaltau cu întrebări și erau foarte atenți. Motivul acestei diferențe era evident: în al doilea caz războiul era în desfășurare și ofițerii știau că, imediat după terminarea instructajului, vor pleca să lupte în Vietnam. Pentru primul grup războiul se terminase.

Ce trebuie reținut referitor la ucenicie

În procesul de formare sînt implicate atîtea lucruri încît ar fi nevoie de cîteva volume pentru tratarea exhaustivă a acestui subiect. Rugăciunea mea este ca acest capitol să acționeze ca un catalizator și să te determine să încerci. În orice relații interumane există cîteva reguli general valabile. Iată cîteva dintre cele mai importante pe care să le aplici în procesul de ucenicizare:

1. Adu-ți aminte că el aparține lui Dumnezeu.

Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și Dumnezeu trebuie să-i zidească viața. Tot ce poți aștepta tu este să fii o unealtă în mîna lui Dumnezeu. „Dacă nu zidește Domnul la o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cel ce o păzește” (Ps. 127:1).

2. El trebuie să știe că tu ai încredere în el.

Nu-i încredința niciodată o sarcină pe care să i-o iei apoi.

3. Nu-i da voie să devină dependent de tine.

Formează-l în așa fel ca să aibă o gîndire independentă. Datoria ta este să-l ajuți să învețe de la Dumnezeu. Nu-l lega de tine.

4. Lasă-i libertatea de a greși.

În lumea afacerilor, mulți învață mai mult din eșecuri decît din succese; totuși, cea mai mare teamă a omului este teama de eșec. Ucenicul tău trebuie să știe că poate greși fără teama că va fi respins.

5. Învață-l cum să aprecieze oamenii.

Isus nu s-a grăbit în alegerea celor doisprezece. Alegerea a făcut-o în timpul lucrării Sale. Pavel spune: „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă și să nu te faci părtaș păcatelor altera. Pe tine însuși păzește-te curat” (1 Tim. 5:22).

6. Insuflă-i încredere în sine.

Ucenicul trebuie să învețe să aibă încredere în el însuși. „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2:20). În acest verset, găsim mai întâi „eul” răstignit și apoi „eul” înviat. În procesul de formare deseori lucrăm din greu la răstignirea vechiului „eu”, dar acordăm prea puțin timp pentru a-l ajuta pe noul „eu” să învie în Hristos. Nu trebuie să mă încred în firea mea, dar trebuie să cred că „pot totul în Hristos care întărește”.

Rezumat

Ucenicia cere timp și nu poate fi făcută printr-o serie de cursuri și seminarii ținute în biserică și nici citind cărți. Nu se poate face în pripă. Una dintre caracteristicile dominante ale culturii moderne este capacitatea și dorința de a avea producție în serie. Totul se produce în serie: mașini, aparate, mobilă, cale și cratițe, tot felul de articole de menaj. Am devenit productivi până și în construirea caselor în serie! Este atât de ușor să preiei această „mentalitate de serie” și s-o aplici la formarea ucenicilor! Dar acest lucru nu dă rezultate. Ucenicii se fac, nu se produc în serie. Fiecare dintre ei este modelat și finisat individual de Duhul lui Dumnezeu.

Timpul necesar este o problemă de conjunctură și diferă de la om la om, depinzând în mare măsură de nivelul la care se află când începe ucenicia. Un lucru este însă sigur: este nevoie de timp. Domnul Isus a început cu doisprezece oameni monoteiști, temători de Dumnezeu, ce se trăgeau din familii destul de bune. El Și-a dedicat tot timpul instruirii și formării lor. Isus a fost un maestru în arta formării oamenilor, și totuși această muncă I-a luat trei ani. Nu putem spera ca noi s-o putem face într-un timp mai scurt.

9. CONVINGERE ȘI PERSPECTIVĂ

În Evrei 11 avem galeria eroilor - eroii credinței, bărbați și femei din vremuri trecute, avînd un singur lucru în comun: credința în Dumnezeu.

O definiție simplă a credinței ar fi „a crede în promisiunile lui Dumnezeu și a acționa pe baza lor”. Credința înseamnă a asculta promisiunile lui Dumnezeu. Credința nu este niciodată pasivă, ci e întotdeauna activă. Să remarcăm verbele care arată o acțiune în acest capitol: Abel „a adus” (v. 4), Noe „a făcut” (v. 7), Avraam „a ascultat” (v. 8).

Dar credința fără un angajament din partea lui Dumnezeu nu este credință, ci prezumție. În Evrei 11 Dumnezeu a făcut acelor oameni niște promisiuni de-a dreptul fantastice, iar ei au acționat pe baza lor. Fără aceste promisiuni, acțiunile lor s-ar reduce la niște simple prezumții.

Să zicem că sîntem într-un avion, la o înălțime de 300m și eu te întreb: „Mă poate prinde Dumnezeu dacă sar din avion?” Tu răspunzi ezitînd: „Nu sînt sigur...”. Interpretînd răspunsul tău ca lipsă de credință, eu spun: „Eu cred că poate”, și sar. În cădere, îmi dau seama cu groază, că deși afirmația mea este adevărată, „Dumnezeu mă poate prinde”, El nu a promis niciodată că o va face. Eu voi muri nu din necredință, ci din lipsa unei promisiuni din partea lui Dumnezeu. Am fost prezumțios. Credința trebuie să aibă o bază pentru a exista.

Înainte ca cineva să acționeze pe baza promisiunilor lui Dumnezeu, trebuie să îndeplinească două condiții: să aibă convingere și perspectivă. Aceste attribute se pot vedea clar în viața lui Moise, așa cum e descrisă în Evrei 11.

În versetul 23 citim: „Prin credință a fost ascuns Moise trei luni de părinții lui, cînd s-a născut; pentru că vedeau că este frumos copilul și nu s-au lăsat înspăimîntați de porunca împăratului”. Observați, credința începe cu mama și cu tatăl lui Moise. Moise, fiind copil, nu putea acționa pe baza promisiunilor lui Dumnezeu, dar părinții lui au făcut-o.

În versetul 24 citim: „Prin credință Moise, cînd s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon”. La început a fost credința părinților lui Moise, acum este credința lui. Cum s-a întîmplat aceasta? Cînd a devenit credința lui”? „Cînd s-a făcut mare”.

Îmi imaginez că în timp ce creștea, Moise imita cu mult entuziasm învățăturile credinței de la mama sa. (Știm că după ce fiica lui Faraon l-a găsit pe Moise, l-a dat înapoi propriei sale mame pentru a-l îngriji.) Este frumos să auzi un copil mic spunînd: „Isus trăiește în inima mea”, chiar dacă aceste cuvinte nu ar fi decît expresia credinței părinților lui. Dar iată că vine o vreme în viața fiecăruia dintre noi cînd nu ne mai putem baza pe convingerile altora. Cînd „ne facem mari”, viețile noastre trebuie să se bazeze pe propriile noastre convingeri. Moise credea în același Dumnezeu în versetul 24 în care credeau părinții lui în versetul 23, dar erau convingerile lui, rezultatul experienței sale personale cu Dumnezeu.

Citiți versetele 24-27. El a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon. El a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decît să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El a părăsit Egiptul. Acestea au fost acțiuni bazate pe propriile sale convingeri.

La începutul procesului de formare, primele noastre acțiuni sînt în mare măsură determinate de exemplul celui ce ne ajută. Cuvintele pe care fiica mea cea mică le rostește sau ceea ce crede ea depind de ceea ce aude de la părinții ei. Este amuzant s-o ascuți rugîndu-se, pentru că nu înțelege sensul cuvintelor, le amestecă, repetînd papagalicește expresii auzite de la alții.

Așa se întîmplă și cu noul creștin. Deseori se roagă înainte de a servi masa sau înainte de a merge la biserică, nu datorită convingerilor sale, ci pentru că alții i-au spus că așa ar trebui să facă. Asta nu este neapărat ceva rău. Venind la Hristos prin influența altcuiva, este firesc să continue să facă ce spun alții.

Totuși, vine o vreme când astfel de motive nu mai sînt valabile și când trebuie să-și formeze propriile convingeri. Este important să știu ce să fac și cum să fac, și am subliniat mereu în cartea noastră acest lucru. Dar nu este suficient, e nevoie și de convingerea personală că aceasta este ceea ce vrea Dumnezeu să fac eu.

Joe Marine făcea instrucție într-o tabără militară. După opt săptămîni de instrucție, s-a anunțat o inspecție generală. Dacă l-am fi însoțit pe comandant, cum am fi găsit patul lui Joe? Perfect aranjat, cu pătura întinsă. Dulapul? Imaculat, cu toate lucrurile la locul lor. Dar baia? Curată de parcă n-ar fi fost folosită niciodată.

De atunci au trecut patru ani și Joe Marine este acum student în anul doi la universitate. Dacă i-am face o vizită, cum i-am găsi patul? Desfăcut și mototolit de parcă n-ar fi fost niciodată aranjat, iar dulapul dezordonat din cale-afară. Cît despre baie, îți amintește de toaleta unei cârciumi ordinare.

De ce această deosebire? Nu pentru că Joe n-ar ști ce să facă sau cum să facă, ci pentru că el nu are convingerea că trebuie să fie ordonat, odată ce nu mai este în armată.

Mulți creștini nu au nici metodele și nici convingerile necesare pentru a face ucenici. Dar dacă ar trebui să se facă o alegere între convingeri și metode, convingerile ar fi mult mai importante. (Spun dacă deoarece o asemenea alegere nu este necesară, dar am vorbit de ea numai pentru a sublinia importanța convingerii.)

Dacă găsești o persoană care are convingerea că trebuie să facă ucenici fără a ști cum, vei vedea că în cele din urmă va găsi o metodă. Dar dă-i unui om toată metodologia din lume și dacă îi lipsește convingerea, va înceta pînă la urmă să facă ucenici, oricîtă grijă ai avut să-l înveți. Persoana care are metode fără convingeri este ca un buchet de flori tăiate: impresionant la vedere, dar nu va dura!

În versetul 26 citim: „El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decît comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire”. Traducerea lui Phillips redă astfel ultima parte a versetului: „el privea țintă spre răsplătirea finală, nu spre cea imediată”. Aceasta înseamnă perspectiva - capacitatea de a vedea sfîrșitul încă de la început. Am putea-o numi viziune bifocală - capacitatea de a vedea realitatea imediată în lumina a ceea ce va fi.

Omul care vede lucrurile în perspectivă ia hotărîri asupra lucrurilor de moment în lumina celor finale. Formarea ucenicului are două pietre de temelie: convingerea și perspectiva.

Perspectiva înseamnă a vedea realitatea așa cum este. Ea este legată de concepția despre viață a individului, de ceea ce prezintă importanță pentru el, de sistemul său de valori, de ceea ce-l motivează. Isus a spus: „Uitați-vă cu băgare de seamă la corbi: ei nu seamănă nici nu seceră, n-au nici cămară nici grînar: și totuși Dumnezeu îi hrănește. Cu cît mai de preț sînteți voi decît păsările! Și apoi care dintre voi chiar îngrijorîndu-se, poate să adauge un cot la lungimea vieții lui? Deci dacă nu puteți face nici cel mai mic lucru, pentru ce vă mai îngrijorați de celelalte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii: ei nu torc nici nu țes; totuși vă spun că nici Solomon în toată slava lui n-a fost îmbrăcat ca unul din ei. Dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba care astăzi este pe cîmp, iar mîine va fi aruncată în cuptor, cu cît mai mult vă va îmbrăca El pe voi, puțin credincioșilor? Să nu căutați ce veți mîncea sau ce veți bea și nu vă frămîntați mintea. Căci toate aceste lucruri neamurile lumii le caută. Tatăl vostru știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întîi împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu te teme turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția. Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungii care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde un roade molia. Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră” (Luca 12:24-34).

Avem aici un exemplu perfect de perspectivă, adică, de a vedea lucrurile așa cum sînt, de a

vedea sfârșitul de la început. Aici, Isus ne îndeamnă să luăm hotărâri în prezent în lumina rezultatelor finale.

Omul păcătuiește în mod voit numai atunci când pierde din vedere perspectiva. Se atașează crezând că poate păcătui fără să suporte consecințele. Dacă un om care intră într-o bancă și fură 100.000 de dolari s-ar putea vedea petrecându-și următorii 25 de ani într-o celulă strîmtă, credeți că ar mai face-o? Nu, el jefuiește banca pentru că nu poate vedea consecințele faptei lui, nu are perspectiva. Același lucru se întâmplă ori de câte ori păcătui.

Convingerea și perspectiva au caracterizat viața lui Moise. Ele sînt cele mai importante aspecte ale procesului de formare, constituind ingredientele de bază ale „artei de a face ucenici”. Dacă ucenicului tău îi lipsește convingerea sau perspectiva, el nu este pregătit.

Cum poți dobîndi convingere și perspectivă? Cum le poți încorpora în viața ta și cum le încorporezi în viața altuia? Psalmistul spune: „Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cei ce o păzește” (Ps. 127:1). Formarea începe și se sfîrșește cu Dumnezeu. Dacă El nu lucrează în noi „voința și înfăptuirea” a ceea ce-I este plăcut, atunci lucrăm în zadar. Dumnezeu este Cel ce dă convingere și perspectivă.

Acestea fiind spuse, există unele linii călăuzitoare care ne pot ajuta în îndeplinirea responsabilităților noastre. Voi menționa patru dintre ele, cerîndu-vă să meditați asupra lor și să le aplicați. Ele nu sînt nici pe departe exhaustive și le puteți dezvolta sau se mai pot adăuga și altele la numărul lor.

1. Pune accent mai degrabă pe principii, decît pe metode

Aici, ca și în celelalte trei principii, expresia „mai degrabă” nu înseamnă „ori... ori”. Deci principiile nu exclud metodele; trebuie să le avem în vedere pe amîndouă. Dar cînd formăm în om convingeri și perspectivă, trebuie să punem accentul mai degrabă pe principii decît pe metode. Este o problemă de accent.

În pilda cu semănătorul (Luca 8), Isus ne spune de ce se seamănă sămînța, ce se întâmplă pe urmă și cînd, dar nu ne spune cum se seamănă. Modul de a o semăna este lăsat pe seama noastră. Isus se ocupă de principii, nu de metode.

Un alt exemplu îl constituie Marea însărcinare. Porunca este să mergem în toată lumea și să propovăduim Evanghelia la orice făptură. El a spus să se înceapă propovăduirea în Ierusalim, Iudeea și Samaria, iar apoi în toată lumea. Viața și lucrarea Lui ne arată cum s-o facem. În Marcu 3:14 citim: „A rînduit dintre ei doisprezece ca să-i aibă cu Sine, și să-i trimeată să propovăduiască”. Din exemplul lui Isus putem vedea că cel mai bun mod de a o face este să alegem cîțiva oameni și să ne investim timpul și viața în ei.

Dar metoda în sine, cu amănuntele ei a fost lăsată pe seama ucenicilor. Cartea Faptelor constituie metodologia felului în care acești oameni au căutat să împlinească Marea însărcinare dată de Hristos. Ce au făcut ei a fost, în cea mai mare parte, să aplice principiile învățate de la Isus. În Faptele Apostolilor, capitolul 6, citim că văduvele au fost neglijate. Metoda folosită în acea situație a fost numirea celor șapte diaconi. Isus nu le dăduse nici o poruncă cu privire la slujba de diacon, dar această metodă a fost folosită de ucenici pentru a face față unei situații noi ivite.

Noi, creștinii, avem metodologia noastră. De exemplu, avem un serviciu de închinare și școala duminicală dimineața și un alt serviciu seara. Fiecare confesiune are stilul ei, ordinea în care se închină, metoda de botez, doctrina ei și un program al școlii duminicale. Toate acestea pot fi bune, nu este nimic rău în a avea metode.

Dar dacă urmăm o anumită metodologie numai din cauza tradiției („Așa am făcut întotdeauna!”) și nu datorită unor principii bine gîndite, nu vom fi receptivi la metode noi și mai

bune. Schimbarea devine o amenințare. Dar, dacă la baza a tot ceea ce facem se află principii biblice, atunci vom fi dornici să adoptăm metode mai noi și mai bune.

Iată o altă ilustrație domestică: soția mea are un anumit fel de a spăla vasele. Începe cu paharele, urmate de tacâmuri, apoi farfuriile, castroanele și numai la urmă spală oalele și cratițele. Asta-i metoda ei. Dar eu unul nu consideram că ar trebui să fac la fel. Într-o zi am început cu cratițele, iar ea mi-a făcut observație. Expli-cîndu-mi de ce trebuie să încep cu paharele, ea a spus că scopul spălării vaselor este de a le steriliza. Dacă am urmări doar să îndepărtăm resturile de mîncare de pe ele, am putea lăsa cîinele să le lingă. Iată principiul. De aceea este mai bine să speli mai întîi vasele care vin în contact cu gura și numai la urmă cele ce se vor steriliza și singure, în contact cu focul.

De atunci încep întotdeauna cu paharele, apoi continuu cu tacîmurile și așa mai departe. Nu o fac numai pentru că m-ar vedea soția, ci pentru că, înțelegînd principiul care stă în spatele acestei metode, am ajuns să-mi formeze o convingere proprie. Convingerile se fumează nu prin practicarea metodei, ci înțelegînd principiul.

Viitorul ucenic cîștigă clarviziune și-și formează convingeri cercetînd motivele care stau la baza acțiunilor, întrebarea „De ce?” este uneori iritantă, alteori greu de răspuns. În procesul de formare e bine să reziziți ispitei de a trece ușor peste această întrebare. Sondează în adîncime și pune întrebări de felul: „Acesta este oare cel mai bun mod de a avea timpul de pîrtășie? De ce credem că e necesar studiul biblic? Care sînt implicațiile unor eventuale alternative?” Astfel de întrebări ajută la formarea perspectivei și a convingerii.

2. Pune accent mai degrabă pe ajutorarea oamenilor decît pe transmiterea unor tehnici

Isus și ucenicii săi coborau treptele Templului. Înaintea lor stătea un orb. Nevoia lui era evidentă. Dacă aș fi fost și eu acolo, aș fi scos probabil vreo broșură și aș fi început să-i mărturisesc. Numai decît mi-aș fi dat seama că omul nu înțelege pentru că nu vede.

Isus a procedat cu totul altfel. S-a plecat spre el, a scuipat în țărînă, a făcut tină, i-a uns ochii și i-a zis: „Du-te de te spală în scăldătoarea Siloamului” și orbul „s-a dus, s-a spălat și s-a întors vîzînd” (Ioan 9:7).

Vedem că omul a fost pînă la urmă mîntuit, dar Isus a început prin a-l ajuta în nevoia lui.

Mulți creștini cred că procesul de formare se aseamănă cu un sistem de predare-învățare, în care elevul învață să stăpînească cîteva tehnici: cum să țină o școală duminicală, cum să facă o prezentare financiară unui alt membru al bisericii sau cum să vestească Evanghelia. După cum am văzut în ultimul exemplu, foarte adesea se întîmplă ca persoana căreia îi mărturisești despre Hristos să nu se deschidă și în felul acesta te descurajezi, crezi că mai ai de învățat sau renunți de tot. Omul respectiv nu răspunde pentru că nu te adresezi nevoii lui. El nu are nici un motiv să continue conversația, iar tu, neprimind răspunsul scontat, nu mai vezi rostul continuării unei munci atît de zadarnice.

Cînd lucram cu studenții din Michigan, Domnul ne-a dat multe roade. Studenții creștini care locuiau în dormitoare cu studenți necredincioși erau în relații bune cu ei. Mergeau împreună la cursuri, la masă, la meciuri de fotbal sau în alte părți. Între ei s-au format legături care constituiau punți naturale pentru vestirea Evangheliei. Deseori mergeam la o petrecere împreună și eram fericit să văd cîteva dintre ei venind la Hristos.

Auzind de aceste succese, o biserică din Ohio ne-a invitat pe cîteva dintre noi să mergem și să-i ajutăm într-o acțiune de evanghelizare. Ei au hotărît să-și invite prietenii într-un loc „neutru” și să se facă una sau două mărturisiri înainte de a vesti Evanghelia. La ora fixată au venit mulți din biserică, dar nici un necredincios. Toți invitaseră pe cîte cineva, dar nimeni n-a venit.

Pe cînd stăteam și ne întrebam care este cauza acestui lucru, ne-am dat seama curînd că, deși

mulți dintre cei prezenți aveau cunoștințe printre necredincioși, nici unul dintre ei nu avea un prieten necredincios. De aceea, când au fost invitate, „cunoștințele” au ezitat să accepte.

Cum ai putea să te împrietenești cu un necredincios și să-i descoperi nevoile? Iată câteva sugestii:

a) *Să știi să-l ascuți* – Trăim vremuri când toată lumea are ceva de spus, dar nimănui nu-i place să asculte. Când alții vor afla că ești dispus să-i ascuți, vei fi surprins de câte vor avea să-ți spună. Într-o atmosferă de acceptare își vor exprima dorințele, nevoile și preocupările.

Ai vorbit vreodată cu cineva care îți răspunde cu „îhî, îhî”? Tu vorbești, iar el „îhî, îhî, îhî, îhî”. Când îi ascuți pe alții vorbind, nu răspunde „îhî, îhî”. Fii un bun ascultător.

b) *Împărtășește-i nevoile, slăbiciunile și experiențele tale* – Nu-l face pe prietenul tău să se simtă singur. Ispitele vin deopotrivă peste toți oamenii. Recunoaște acest adevăr și cu privire la viața ta. Prin împărtășirea greșelilor și eșecurilor se va crea o atmosferă de acceptare în care și alții se vor simți liberi să și le împărtășească pe ale lor.

În Amarillo, o localitate din Texas, un grup de oameni se întâlnește în fiecare săptămână în casa unuia dintre ei pentru părtășie. Citesc câte un pasaj din Biblie și-l discută în lumina nevoilor lor. Credincioși și necredincioși deopotrivă, se întâlnesc ca prieteni și-și împărtășesc problemele. Credincioșii au grijă să se evite diferența dintre „noi” și „ei”. Dimpotrivă, se vorbește despre problemele „noastre”, frământările „noastre” și păcatele „noastre”. Apoi se roagă împreună pentru ele. Ca urmare a acestui fapt, mulți oameni vin la Hristos, Mîntuitorul.

c) *Petreceți timp împreună* – Invită-ți prietenii la masă și du-te și tu la ei. Mergeți împreună la pescuit. Pe măsură ce se țes relațiile de prietenie, barierele cad. O prietenie adevărată înseamnă acceptare reciprocă. Dacă-l accepți așa cum este, între voi se va crea o libertate ce va permite împărtășirea reciprocă a nevoilor și preocupărilor.

Pe măsură ce aceste nevoi ies la iveală, va fi foarte firesc să vorbești și despre felul în care Hristos dispune de viața ta. Am enumerat doar trei moduri de a te apropia de un necredincios, dar s-ar putea să-ți mai vină și alte idei în acest sens.

Convingerile și perspectiva ucenicului și învățătorului se formează ajutându-i pe alții. Când vei discuta cu prietenii tăi necredincioși despre elementele esențiale ale vieții creștine, vei fi uimit cât de clar vei expune problemele, și doctrinele care erau doar jargon teologic vor deveni convingeri personale ferme.

3. Insistă mai degrabă pe dezvoltarea gândirii decît pe însușirea unor deprinderi

Isus este mult mai interesat de ceea ce sîntem decît de ceea ce facem. Partea ta este „să fii”, partea lui Dumnezeu este „să facă” - este un sfat simplu, dar înțelept. Mîntuitorul vrea să ne reprogrameze computerul, vrea să schimbe întregul nostru proces de gândire.

Ce anume îl nemulțumea la farisei? Că nu știau cum să predice Evanghelia? Chiar Isus spunea că erau în stare să înconjoare marea și pămîntul ca să facă un singur prozelit. Că nu cunoșteau Cuvîntul lui Dumnezeu? Îl studiau cu regularitate. Plăteau zeciuială din venitul lor, se rugau și posteau regulat. După toate aparențele, erau oameni buni.

Isus le-a găsit cusurul în inimă, în concepția lor despre viață, în mentalitatea lor. Problema lor era atitudinea lor, sistemul lor de valori, filosofia lor.

O listă parțială care indică o schimbare lăuntrică cuprinde: controlul total al lui Dumnezeu asupra vieții tale în așa fel încît să nu simți nevoia de a-ți croi singur propriul tău destin; atitudinea de slujitor, supunerea în fața autorității altora, urmărirea intereselor altora, chiar dacă înseamnă a renunța la ale tale. Poți întocmi propria ta listă cu ceea ce consideri esențial pentru un ucenic al lui Isus Hristos.

Deseori astfel de schimbări în procesul de gândire sînt lente și puțin vizibile. Schimbarea

devine evidentă doar atunci când avem un termen de comparație. Un prieten de-al meu și-a făcut ucenicia în California. După câteva luni s-a întors acasă și spunea că nu și-a dat seama de marile schimbări din viața lui decât după ce a început să reia relațiile cu vechii prieteni din orașul său.

Mulți oameni consideră ucenicia ca transmitere de idei și deprinderi, ca la clasă, în relația profesor-elev. Dar ceea ce discutăm aici vizează caracterul - schimbarea sistemului de valori a omului.

Lumea spune: „Ia cât poți, conservă tot ce iei și otrăvește restul”.

Dumnezeu spune: „Dați cu împrumut, fără să nădăjduiți ceva înapoi”.

Lumea spune: „Caută-ți un soț sau o soție”.

Dumnezeu spune: „Încrede-te în mine și eu îți voi dăruia un tovarăș de viață la timpul hotărât de Mine”.

Lumea spune: „Urcă scara succesului, chiar dacă va trebui să calci peste alții”.

Dumnezeu spune: „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora”.

Aceste schimbări sînt de mare importanță în ochii lui Dumnezeu, mai valoroase decât dobîndirea unor deprinderi cum ar fi o anumită metodă de studiu biblic. Încearcă să-ți armonizezi concepția despre viață cu Biblia, iar convingerile și perspectiva vor veni de la sine.

4. Învață-i pe oameni mai degrabă cum să se încreadă în Dumnezeu, decât teorii despre Dumnezeu

Am vorbit mai sus despre pilda semănătorului (Luca 8). Să ne întoarcem la această pildă pe care am mai putea-o numi și „pilda celor patru feluri de pămînturi” sau „pilda celor patru atitudini față de Cuvîntul lui Dumnezeu”.

Prima atitudine față de cuvîntul lui Dumnezeu este necredință. În versetul 12 citim: „apoi vine diavolul și ia Cuvîntul din inima lor, ca nu cumva să creadă și să fie mîntuiți”.

A doua atitudine față de Cuvînt este credință fără convingere. „Cei închipuiți în sămînța căzută pe stîncă sînt cei care, cînd aud Cuvîntul, îl primesc cu bucurie, dar n-au rădăcină, ci cred pînă la o vreme, iar cînd vine ispita, cad” (v. 13). Ei au acceptat cu mintea Cuvîntul, dar cînd a sosit vremea să-i coste credința, s-au întors de pe cale. Le lipsea convingerea că acest lucru merită prețul cerut.

A treia atitudine reiese din versetul 14: „Sămînța care a căzut între spini, închipuiește pe aceia care după ce au auzit Cuvîntul, își văd de drum și-l lasă să fie înăbușit de grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia și n-aduc rod care să ajungă la coacere”. Aceasta este credință fără perspectivă. După ce au primit Cuvîntul, ei se reîntorc spre lucrurile stricăcioase. Au pierdut din vedere ceea ce era important și și-au dedicat viețile unor nimicuri. Produsul secundar al lipsei de perspectivă este mediocritatea.

Versetul 15 prezintă ultima atitudine față de Cuvîntul lui Dumnezeu. Ei L-au crezut pe Dumnezeu pe cuvînt și au acționat în consecință. Aceasta este singura atitudine corectă față de Cuvîntul lui Dumnezeu, credința roditoare.

În această pildă se vorbește deci despre: necredință, credință fără convingere, credință fără perspectivă și credință roditoare. După această scurtă lecție asupra credinței, Isus trece la situații concrete de viață, dîndu-le ucenicilor posibilitatea de a vedea în viața practică ce înseamnă a umbla prin credință. Restul capitolului 8 din Luca poate fi împărțit în felul următor:

Versetele 22-25 – Potolirea furtunii

Versetele 26-39 – Vindecarea îdrăcitului din ținutul gadarenilor

Versetele 40-56 – Învierea fiicei lui Iair

Versetele 43-48 – Vindecarea unei femei cu scurgere de sînge

În toate situațiile de mai sus, Isus încearcă să le arate importanța credinței. Schema fiecărei

întîmplări este în esență aceeași:

- (1) Se ivește o nevoie;
- (2) Isus intervine și promite că va răspunde acestei nevoi;
- (3) Îndată după promisiune se pare că nenorocirea nu mai poate fi evitată;
- (4) Isus îi îndeamnă pe ucenici să aibă încredere în El: „Credeți numai”/ „Aveți credință”.

Fiica lui Iair este bolnavă, iar Isus promite că o va vindeca. Ea însă moare și Isus spune: „Nu te teme, crede numai și va fi tămăduită”. Pe Isus nu-l interesa ca oamenii să-și însușească bine diferite teorii cu privire la atributele lui Dumnezeu, ci El voia ca oamenii să învețe să se încreadă în Dumnezeu.

Cine credeți că știa mai multe *despre* Dumnezeu, Avraam din Vechiul Testament sau vreunul din teologii moderni? Să zicem că teologii de astăzi. Avraam n-ar fi putut să vă spună nimic despre cele două venituri ale lui Hristos, nici despre diferențele pre-, post- și amilenism, despre nașterea din fecioară, despre dubla natură a lui Hristos și nici despre alte zeci de probleme teologice.

Dar Avraam îl cunoștea pe Dumnezeu! În Biblie el ocupă un loc unic, fiind un om iubit de Dumnezeu. Numai în Noul Testament este pomenit de 74 de ori. „Avraam a crezut pe Dumnezeu și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire” (Gal. 3:6). Dumnezeu l-a iubit atât de mult încît în Evrei 11:16 citim că: „Lui Dumnezeu nu-i este rușine să se numească Dumnezeul lor”.

Este una să fii cunoscut de Dumnezeu și cu totul alta ca tu să-L cunoști pe Dumnezeu. Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pămîntului spune: „Eu sînt Dumnezeul lui Avraam”. Fantastic! Creatorul poate fi cunoscut după creatură. „Dacă vrei să știi cum sînt, uită-te la Avraam!” Îl poți cunoaște pe Dumnezeul cel Viu? Poate oare spune Dumnezeu, „Dacă vrei să știi cum sînt, n-ai decît să privești viața lui”?

Am spus că în procesul de formare a ucenicilor trebuie:

1. Să punem accent mai degrabă pe principii decît pe metode.
2. Să punem accent mai degrabă pe a-i ajuta pe oameni, decît pe a le transmite unele tehnici.
3. Să insistăm mai degrabă pe dezvoltarea gîndirii decît pe însușirea unor deprinderi.
4. Să-i învățăm pe oameni mai degrabă cum să se încreadă în Dumnezeu, decît teorii despre Dumnezeu.

Poate că ți-ai dat seama că aceste patru puncte constituie pur și simplu patru aspecte ale aceluiași adevăr, ca fațetele unui diamant. Piatra prețioasă pe care o examinăm este convingerea și perspectiva.

Cineva zicea că 90% din viața creștină este supraviețuire. Asta poate fi sau nu adevărat, dar dacă obiectivul tău în viața creștină este supraviețuirea, atunci vei eșua. Vei fi ca un boxer care intră în ring dar nu știe decît să se apere. El nu poate să cîștige, pentru că trebuie să știe și să atace.

Pentru creștin, atacul este un alt cuvînt pentru plan sau obiectiv. Contra unui atac agresiv asupra umblării tale cu Dumnezeu ai nevoie de convingere și perspectivă și aceste lucruri se dobîndesc greu. Ucenicia este grea, dar nu uita că ucenicia înseamnă creștere, iar creșterea înseamnă lărgire. Creșterea nu a fost și nu va fi niciodată o experiență plăcută. De aceea plîng și noii născuți. Un copil care învață să umble cade adesea și se lovește, dar tu îi spui să se scoale și să mai încerce o dată.

El nu îți va răspunde: „Nu. Am încercat destul și nu merge. Cred că voi zăcea aici tot restul vieții”. Nu, trebuie să se ridice și să încerce din nou. Băiatul meu a căzut de atîtea ori, încît îi spunem „fața rănită”.

Creșterea este un proces afît de dureros încît la prima ocazie am vrea să ne oprim. Dar există anumite forțe care îl determină pe om să crească. Creșterea fizică este una. Fiica mea ar putea să-

mi spună: „Tată, am crescut de ajuns. Îmi place vârsta și înălțimea pe care o am; doresc să mă opresc aici!” Da, numai că nu poate să se oprească când vrea. Biologic, ea va mai crește, fie că-i place sau nu. Legile țării ne obligă și ele să creștem. Unui copil poate că i-ar place să termine cu școala în clasa a cincea, dar legea nu-i dă voie. Și mai există și cerințele societății care pretind ca omul să-și poarte singur de grijă, să învețe o meserie sau o profesie.

Pe la 25 de ani, aceste presiuni cedează un pic, creșterea fizică încetează, educația s-a realizat și tânărul a învățat deja cum să-și câștige existența. Atât de mare este tentația de a înceta să mai creștem, încât absolvirea liceului sau a facultății este numită „debut” doar pentru a ne încuraja să creștem. Dorința noastră de a scăpa de durerea creșterii este în cele mai multe cazuri un obstacol prea mare. Începem să trăim tot restul vieții din experiențe trecute. Deși am început bine, alunecăm în cele din urmă în mediocritate.

Perspectiva și convingerea (capacitatea de a vedea finalul de la început și o credință fermă în ceea ce privește lucrurile importante în ochii lui Dumnezeu) sînt singurele care pot împiedica această înclinație naturală.

În cartea sa Excellence, John W. Gardner spune: „Deseori facem greșeala de a crede că fericirea presupune neapărat comoditate, distracție, tihnă, o stare în care toate dorințele noastre sînt satisfăcute. Cei mai mulți însă nu găsesc fericirea în această stare de lejeritate, ci în efortul de a atinge un obiectiv semnificativ. O persoană devotată unei cauze nu-și atinge niciodată toate obiectivele propuse. Viața lui este o permanentă urmărire de ținte, unele dintre ele rămînînd neatinsse. S-ar putea ca niciodată să nu aibă timp pentru lux. S-ar putea adeseori să fie încordat, copleșit de gînduri și oboseală. El nu are parte de așa-zisa «fericire din povești», dar a găsit o fericire mai plină de semnificații. Adevărul este că omul nu poate să tindă spre o fericire în sensul unei totale satisfacții. Acest lucru este pentru vite, poate pentru păsări, dar în orice caz nu pentru noi”.

Pietrele de căpătîi în formarea ucenicilor lui Hristos sînt convingerea și perspectiva. N-a fost ușor pentru Moise și nu va fi ușor nici pentru tine. El și-a petrecut primii 40 de ani din viață în palatul lui Faraon, următorii 40 de ani i-a petrecut în deșert, bătătorind nisipul sub picioare, în timp ce păștea oile altuia. Ultimii 40 de ani i-a petrecut rătăcind prin pustiu și suferind alături de cei din generația lui. După un început atât de strălucit, ce sfîrșit nenorocit, am zice noi. Totul în el îi spunea să renunțe, dar el nu s-a dat bătut, ci a stat la locul lui pînă cînd și-a terminat alergarea. Rezultatul este că toată lumea îl cunoaște. Orice arab, evreu și orice creștin știe cine a fost Moise. Orice om cu carte știe ceva despre acest mare legiuitor.

Viața lui Moise, aparent o viață plină de privațiuni și eșecuri, a fost în realitate un succes. Cum de și-a încheiat alergarea atât de bine? El a avut convingere și perspectivă.

10. DARURI ȘI CHEMARE

Înainte de a muri pe Golgota, Domnul Isus I-a spus Tatălui tot ce avea pe inimă. Din acea rugăciune din Ioan 17 aflăm că una din marile Lui griji a fost ca urmașii Lui, creștinii, să trăiască în unitate.

Darurile pe care Duhul Sfânt le-a dat Bisericii au constituit un răspuns la rugăciunea Domnului nostru Isus Hristos pentru unitate. El a avut grijă ca toți credincioșii să aibă daruri, dar nici unul nu le-a primit pe toate. Aceasta a asigurat importanța fiecărui credincios, deoarece darurile Sale sînt necesare pentru a completa Trupul. Ele asigură și interdependența credincioșilor. Din moment ce nimeni nu posedă toate darurile, avem nevoie de frații și surorile noastre în Hristos. Aceasta a fost formula lui Dumnezeu pentru unitate. Totuși, acest plan a fost pus în primejdie de câteva probleme care au apărut în viața Bisericii.

Una din aceste probleme este educația multor noi convertiți. Mulți provin dintr-un mediu afectat de existențialism, care consideră că sensul și realitatea se pot afla numai prin „experiență”. Droguri, sex, orice este permis într-o viață ce este în cel mai bun caz o „glumă proastă”. Această dorință de a „avea experiențe” a pătruns în creștinism și în multe cazuri este exprimată prin căutarea darurilor spectaculoase ale Duhului Sfânt.

O altă problemă cu care se confruntă biserica în problema darurilor este că acestea sînt dorite dintr-un spirit de comparație și concurență. Eu mă mîndresc că am daruri pe care tu nu le ai sau sînt invidios pentru că tu ai daruri care mie îmi lipsesc. Ceea ce inițial era menit să ne unească ca frați și surori, a ajuns un factor de dezbinare. Cauza acestei stări este lipsa unei adevărate dragoste frățești și acesta este și motivul pentru care apostolul Pavel așează marele capitol al dragostei, 1 Corinteni 13, între cele două capitole referitoare la darurile spirituale.

O altă problemă cu care ne confruntăm astăzi este sentimentul onorului de a fi nefolositori în sînul Bisericii, numai pentru că nu știu precis ce daruri au. Ei știu că ar trebui să aibă daruri - cel puțin așa au fost învățați conform Bibliei, dar dacă i-ai întreba care sînt darurile lor nu ar putea să-ți răspundă.

În munca de formare a celor noi în credință, unul dintre obiectivele noastre majore ar trebui să fie acela de a-i ajuta să-și descopere și să-și cultive darurile. Din moment ce orice credincios are daruri, el este răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru felul în care și le cultivă și le folosește în interesul Trupului. În munca noastră de creștere supravegheată nu căutăm să formăm tehnicieni experți care se pot multiplica conform unor metode prescrise, ci căutăm să formăm ucenici care să-și exercite darurile și capacitățile cu râvnă și înțelepciune.

Scopul și importanța darurilor tale

Pentru a intra în acest subiect, să studiem pe scurt analiza pe care o face Pavel în 1 Corinteni 12 asupra darurilor.

În versetele 1-11 vedem distribuția și diversitatea darurilor. Se pune frecvent întrebarea dacă lista darurilor menționate în Biblie este completă sau este doar ilustrativă. Oare darurile menționate sînt exemple ale unei liste mai lungi de daruri? Sau atunci cînd enumeri toate darurile menționate în Biblie ai obținut suma darurilor pe care le dă Dumnezeu? Dovezile ce vin în sprijinul fiecărei din aceste păreri sînt parțiale, dar după părerea mea, darurile prezentate în versetele 8-10 sînt doar ilustrative.

Acest lucru este foarte important atunci cînd ajuți pe cineva să-și descopere darurile, deoarece trebuie să hotărăști dacă îți vei limita căutarea la darurile menționate în Biblie sau dacă vei privi problema dintr-un unghi mai larg. Ajutîndu-i pe oameni în acest sens, eu pornesc de la premisa că

orice talent sau abilitate a cuiva este un dar de la Dumnezeu și aceste daruri devin „spirituale” atunci când sînt controlate și alimentate de Duhul Sfînt. Pe lingă cele menționate în Noul Testament, mai există daruri în domeniul muzicii, literaturii sau artei. După ce am ajutat ucenicul să-și descopere darurile, am putea medita creativ asupra felului în care și-ar putea folosi darurile pentru realizarea obiectivului de a forma ucenici.

Tot ce are Dumnezeu pentru mine, mi-a fost dat prin crucea lui Isus Hristos și în calitate de copil al Său sînt răspunzător să pun la dispoziția Lui tot ceea ce mi-a dat. Dacă-l ajutăm pe ucenic să-și descopere, să-și cultive și să-și folosească darurile, îl ajutăm de fapt să-și îndeplinească responsabilitatea de a pune la dispoziția lui Dumnezeu ceea ce i s-a dat prin Hristos.

În versetele 12-31 vedem dependența pe care o au mădularele de Trup și Trupul de mădulare. Așa cum am amintit mai sus, înzestrarea fiecărui ucenic cu un dar specific prin Duhul, înseamnă că fiecare-n parte are un loc de o importanță unică în trup și o dependență totală de toți ceilalți credincioși.

Acest pasaj ilustrează inutilitatea oricărei comparații. Este ridicol să mă compar cu fratele meu, tot așa cum ar fi ridicol să-mi compar mîna cu piciorul. Dacă pot să înțeleg rolul pe care îl am în Trup, precum și rolul fraților și surorilor mele, atunci pot să mă bucur de succesele lor, deoarece știu că ele contribuie la binele Trupului luat ca întreg.

Pe cînd vizitam Mexico City am văzut pe peretele uneia dintre clădirile universității un mozaic. Minunata imagine era alcătuită din pietre de diferite culori și mărimi, aranjate cu multă măiestrie. Dacă s-ar fi scos oricare dintre pietricele, imaginea nu ar mai fi fost completă. La fel, nefolosirea darurilor tale în Trup ar face lucrarea lui Hristos incompletă.

Un jucător dintr-o echipă de fotbal nu poate cîștiga meciul singur, dar contribuția sa este absolut necesară în acest scop. Oboiul nu este un instrument de solo într-o orchestră simfonică, dar cînd cîntă în armonie cu celelalte instrumente sună minunat.

În versetele 11 și 18 citim că Dumnezeu este cel care decide funcția pe care fiecare dintre noi o are în Trup. Sentimentul de a fi nefolositor sau complexe de inferioritate pe care le au mulți dintre creștini, își au deseori izvorul într-o comparare greșită a persoanei lor cu alții. De pildă, dacă m-am întors la Hristos prin păstorul bisericii care apoi m-a învățat cum să fiu un ucenic al lui Hristos, sînt înclinat să mă compar cu el în ce privește talentul de a vorbi și apoi să mă simt mult inferior lui pentru că nu pot imita darul lui. Dacă însă m-am întors și m-am format ajutat de un muzician talentat, sînt înclinat să mă compar cu el. Dacă nu-l pot imita, alunec pe panta complexelor de inferioritate.

Putem vedea deci, cît de important este să ajutăm omul să-și descopere darurile și să-și dea seama de la început de importanța lor deosebită, unică. Aceste daruri, oricare ar fi ele, îi asigură valoarea ca individ. Trebuie să mai amintim că nici un dar nu a fost dat numai în vederea folosirii și zidirii personale. Darul, oricare ar fi el, prin însăși aatura lui nu poate fi folosit decît în vederea zidirii Trupului lui Hristos. Valoarea darului este apreciată după gradul în care contribuie la bunăstarea restului familiei creștine.

Versetele 25-26 ne învață că Trupul depinde de fiecare mădular, de buna lui funcționare. În Coloseni 1:24, Pavel spune un lucru ciudat: „Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos pentru trupul Lui care este Biserica”. Prin ceea ce spune aici Pavel, eu înțeleg că Isus mai suferă încă într-un anumit sens. El nu suferă fizic, suferințele fizice s-au terminat pe cruce, dar fiind Capul Bisericii, El continuă să sufere, așa cum reiese din 1 Corinteni 12:25-26. Cînd capul este în pericol, mîna îi sare în apărare, căutînd să parăzeze lovitură chiar cu riscul de a fi nimicită.

De fiecare dată cînd un mădular al Trupului suferă pentru cauza lui Isus Hristos, el transmite durerea și celorlalte mădulare din Trup. De pildă, cînd Jim Elliot și cei patru colaboratori ai săi au

fost martirizați în Ecuador, toată Biserica a suferit. Locul gol lăsat de moartea lor a trecut în responsabilitatea noastră. Să ne întoarcem din nou la ilustrația făcută de Pavel în 1 Corinteni 12. Când un mădular (să zicem piciorul) este amputat, trupul se poate obișnui, dar nu mai poate funcționa tot așa de bine ca înainte. De aceea spunem că trupul este handicapat.

Dacă darurile unei persoane nu sînt folosite pentru bunăstarea Trupului, el nu se va simți ca un component al părții și în curînd își va pierde simțul valorii personale. Acesta poate fi unul din motivele pentru care Lions Club, Optimiștii sau Loja masonică au succes - ei transmit adeptilor sentimentul de apartenență și importanță.

Descoperirea darurilor personale

Orice credincios trebuie să știe ce daruri are și să le folosească pentru bunăstarea Bisericii. Biserica este handicapată dacă darurile vreunui membru al ei nu sînt folosite așa cum trebuie. Cum procedăm deci, pentru a-i ajuta pe oameni să-și descopere darurile și să le cultive? Iată cîteva sugestii:

1. Dacă este ucenic, ajută-l să lucreze cu oamenii

1 Corinteni 12 ne învață că scopul darurilor spirituale este de a ajuta la zidirea Trupului. Darurile nu sînt niciodată pentru noi înșine. Dacă cineva nu știe ce daruri are, este poate pentru că nu se dăruie altora. Îți descoperi darurile numai printr-o dăruire plină de abnegație. De aceea încurajează-l pe ucenicul tău să aibă legături cu oamenii. Pe măsură ce va sluji altora, darurile îi vor ieși la lumină.

2. Ajută-l să-și exerseze orice dar pe care tu sau el bănuieți că-l are

Dacă de exemplu, omul tău presupune că are darul de a-i învăța pe alții, fără însă a fi sigur de asta, încurajează-l să folosească orice prilej ivit în acest sens. Pe măsură ce va practica acest lucru, își va da seama dacă are sau nu un astfel de dar.

3. În general vorbind, darurile unei persoane se află în domeniul în care este interesat și unde își poate exercita mai ușor credința

Să vă ilustrez acest lucru prin propria mea viață. Eu nu am darul vindecării. Când întîlnesc oameni bolnavi, mi-e foarte greu să am credință în vindecarea lor. În schimb, eu predic. Deși întotdeauna sînt plin de teamă în fața unui auditoriu, pot totuși să-mi adun atîta credință încît s-o fac.

4. Îndeamnă-l să-și exerseze darul în fața unor oameni care-l pot aprecia în mod just

Dacă omul de care te ocupi crede că are darul de a-i învăța pe alții, să-l aprecieze învățători pricepuți. Dacă crede că are darul de a vorbi, să-l aprecieze vorbitori talentați.

Se impune însă o precizare aici. Faptul că nu ai un anumit dar nu te absolvă de responsabilitatea ascultării de poruncile lui Dumnezeu. Să luăm ca exemplu munca de evanghelizare. S-ar putea foarte bine ca tu și eu să nu avem darul de a evangheliza, dar totuși, Dumnezeu ne poruncește să mărturisim. Porunca Sa nu se anulează numai pentru că nu sîntem înzestrați în acest sens. S-ar putea să nu fiu un evanghelist talentat, dar sînt totuși obligat să evanghelizez.

Darurile și chemarea lui Dumnezeu

Dumnezeu nu-i cere niciodată unui om să facă ceea ce nu poate. Uneori însă, se întîmplă ca El să-i ceară omului să facă un lucru pe care crede că nu-l poate face. Dumnezeu i-a cerut lui

Moise să-L reprezinte în fața lui Faraon și a poporului din Egipt. Simțindu-se foarte nepotrivit pentru această lucrare, Moise l-a răspuns Domnului: „Doamne, nu ai găsit omul potrivit”. Dumnezeu însă l-a asigurat că el era omul potrivit și că-l va înzestra cu toate darurile necesare pentru a-și putea îndeplini misiunea.

Darurile și chemarea lui Dumnezeu merg întotdeauna mână în mână. Majoritatea bisericilor au anumite forme pentru ordinarea pastorilor, precedate de obicei de verificarea de către comitet. Comitetul examinează omul pentru a-și da seama dacă are darurile și pregătirea necesară pentru chemarea de pastor.

Omul spune bisericii: „Am o chemare din partea lui Dumnezeu de a fi pastor”.

Ca răspuns biserica îi zice: „Trebuie mai întâi să te supunem unui examen pentru a vedea dacă chemarea pe care zici că o ai și darurile tale sînt în consens”. Apoi ordinarea este o recunoaștere a faptului că darurile și chemarea lui Dumnezeu merg mână în mână.

Este foarte important ca de la începutul creșterii supravegheate, învățăcelul să înceapă să-și descopere darurile și să le cultive. Chemarea sa trebuie să fie în deplină armonie cu darurile sale. Mulți creștini nu știu care le este chemarea în viață, numai pentru că nu sunt siguri de darurile pe care le au. Viața ucenicului este o viață de împlinire, deoarece este angajat în munca cea mai captivantă și mai plină de satisfacții pe care poate s-o dea viața, și anume, transformarea oamenilor după imaginea lui Isus Hristos.

Pentru a trăi această împlinire, viața ucenicului trebuie să fie în acord cu felul în care Dumnezeu l-a făcut. Funcția sa trebuie să fie în armonie cu darurile sale. Orice altceva ar mai include procesul de formare a unui ucenic, a-l ajuta să-și descopere darurile și să și le cultive, trebuie să constituie parte a acestui proces.

11. MULTIPLICĂ-ȚI EFORTURILE

În anul 1945 un grup de oameni de știință eminenți au convenit să verifice rezultatele mai multor luni de cercetări într-un loc straniu – în deșertul din New Mexico. Succesul încercărilor lor ar avea o semnificație inestimabilă: ar fi putut fi soluția încheierii unui război lung și foarte costisitor. Urma să aibă loc prima testare a bombei atomice. Energia atomică, sub forma armelor nucleare sau a centralelor producătoare de energie, a influențat mult progresul civilizației din zilele întunecate de la Hiroshima și Nagasaki.

Principiul care stă la baza reacției nucleare este simplu. Când un neutron se ciocnește de nucleul unei substanțe radioactive cum ar fi uraniul, îl face să se disocieze, formând alte două nuclee și astfel se eliberează încă trei neutroni. Fiecare din acești trei neutroni poate lovi la rândul lui un nou nucleu, repetând în felul acesta procesul. Pe măsură ce fiecare nucleu se disociază, are loc o eliberare de energie. Reacția în lanț care are loc duce la declanșarea unei energii imense.

Există energie explozivă în multiplicare, o putere pe care ucenicul o poate vedea declanșându-se prin Evanghelia lui Isus Hristos.

Principiul multiplicării

Reproducerea este una din legile fundamentale ale universului. Oile, vitele, animalele sălbatice, pomii, florile sau bacteriile, tot ce-i viu se ghidează după acest principiu. Reproducerea este modul în care Dumnezeu își înfăptuiește lucrările.

În Genesa 1:28 citim: „Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice vietuitoare care se mișcă pe pământ.»”

În acest verset găsim prima poruncă pe care Dumnezeu a dat-o omului – porunca de a se înmulți. Aceasta ar fi cam singura poruncă pe care am putut s-o respectăm: omul, într-adevăr, s-a înmulțit pe fața pământului.

Din punct de vedere numeric, procesul este simplu: dacă părinții au doi copii, numărul populației se menține. Dacă părinții au trei sau mai mulți copii, numărul populației crește. Cu cât se nasc mai mulți copii, cu atât mai repede crește populația.

În acest proces este implicat un anumit preț. Fiecare părinte știe că reproducerea este costisitoare, deoarece cu cât vin mai mulți copii, cu atât prețul întreținerii lor este mai ridicat; trebuie să faci față mai multor relații interpersonale ca să menții unitatea familiei, trebuie luate mai multe hotărâri. Șansa ca unul dintre membrii familiei să fie lovit de vreo boală crește. Necazurile și dezamăgirile se înmulțesc într-o formă sau alta. Și, desigur, mai mulți copii îți vor lua mai mult timp.

Somonul plătește cu viața înmulțirea. Când îi vine timpul, înoată împotriva curentului apei, își depune icrele în nisip și apoi moare.

La fel și grăuntele, pentru a da rod trebuie să moară. Isus a spus: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămîne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă” (Ioan 12:24).

Chiar și în producerea bombei atomice este implicat un anumit cost. Pe lângă teribilul preț în bani și alte resurse, este prețul plătit de atom: el trebuie să se rupă în două pentru ca să-și producă efectul.

Prețul implicat în multiplicare constă și în faptul că la început ea este mai lentă decât adăugarea de noi membri. Acest lucru este foarte important mai ales când îl aplicăm la Marea Însărcinare pe care ne-a dat-o Hristos de a predica Evanghelia în toată lumea. Să presupunem, de

exemplu, că un evanghelist înzestrat poate câștiga pentru Hristos 1.000 de oameni în fiecare zi. Asta înseamnă că în fiecare an va avea 365.000 de snopi, ceea ce este o lucrare într-adevăr extraordinară.

Acum să-l comparăm pe acest evanghelist cu un ucenic care aduce la Hristos nu 1.000 de oameni pe zi, ci numai unul singur pe an. La sfârșitul anului, ucenicul are un singur snop, pe când evanghelistul are 365.000. Dar, să mai presupunem că ucenicul nu numai că l-a câștigat pentru Hristos, dar l-a și format; s-a rugat cu el, l-a învățat cum să se hrănească din Cuvântul lui Dumnezeu, l-a pus în legătură cu credincioșii, l-a luat cu el arătându-i cum să prezinte Evanghelia altora. La sfârșitul anului, acest nou convertit este capabil să câștige un alt suflet la Hristos și să se ocupe de el așa cum și de el s-a ocupat un altul, formându-l.

La începutul celui de-al doilea an, ucenicul și-a dublat munca – din unul s-au făcut doi. În timpul celui de-al doilea an, fiecare va mai câștiga nu o mie de oameni pe an, ci un suflet. La finele celui de-al doilea an, vor fi patru oameni. Puteți vedea cât de încet este procesul nostru. Dar să observăm că oamenii aceștia nu sunt numai convertiți, ci ucenici formați, capabili de multiplicare. Cu acest ritm de dublare în fiecare an, ucenicul îl va depăși numeric pe evanghelist în al nouăsprezecelea an de muncă. De atunci înainte, ucenicul și lucrarea sa de multiplicare se va propaga mai rapid decât munca îmbinată a câtorva evangheliști înzestrați.

Asta nu înseamnă că lucrarea unui evanghelist nu-și are rostul, ci înseamnă că un evanghelist de unul singur nu va putea ajunge niciodată să împlinească sarcina de a câștiga o lume pierdută la Hristos.

Tot așa a făcut și un părinte care a oferit celor doi fii ai săi să aleagă între a primi un dolar pe săptămâna, timp de 52 de săptămâni sau a primi un cent în prima săptămână și suma dublată în fiecare din săptămânile următoare. Unul dintre fii a ales dolarul. Celălalt a spus: „Tată, eu încerc centul. Să vedem ce iese”. Toți știm cine câștigă: fiul care ia centul și-l dublează în fiecare săptămână. Câștigul lui este uluitor. Până la sfârșitul anului, fiul care a început cu un cent va avea destui bani ca să poată chita datoriile Statelor Unite și să-i mai rămână și lui din belșug.

Dumnezeu vrea ca aceleași principii ce guvernează lumea biologică să fie aplicate și în lumea spirituală. Bisericii lui Isus Hristos îi este atât de greu să facă față Marii Însărcinări de a face ucenici din toate neamurile, pentru că populația lumii se multiplică, pe când Biserica își adaugă doar noi membri. Adunarea nu va putea niciodată ține pasul cu înmulțirea.

În urmă cu câțiva timp, a fost o expoziție la Muzeul de Știință și Industrie din Chicago. Era expusă o tablă enormă de șah, având în primul pătrățel un bob de grâu, două boabe în al doilea, patru în al treilea, apoi 8, 16, 32, 64, etc. În partea de jos a tablei, într-un pătrățel, se găseau așa de multe boabe încât unele dintre ele se vărsau în pătrățelele învecinate. Aici demonstrația se oprea. Deasupra se putea citi următoarea întrebare: „La acest ritm de dublare a boabelor de grâu, câte boabe vor fi în cel de-al 64-lea pătrățel?”

Pentru a obține răspunsul, puteai apăsa pe butonul consolei din fața ta și răspunsul apărea pe un ecran mic, aflat deasupra tablei: „Atâta grâu cât să poată acoperi întreaga suprafață a Indiei cu un strat de 15 m grosime”.

Înmulțirea poate fi costisitoare și, în stadiile inițiale, cu mult mai anevoioasă decât adunarea, dar în cele din urmă, se dovedește a fi modul cel mai eficient de a realiza Marea Însărcinare pe care ne-a dat-o Hristos.

Secretul multiplicării este calitatea

Cheia succesului în procesul multiplicării este formarea ucenicului în adâncime. De fiecare dată când cel format de tine nu aduce roadă din punct de vedere spiritual, rezultatele tale sunt înjumătățite.

Unul dintre obiectivele lui Adolf Hitler a fost disrugerea rasei evreilor, dar oricât de hotărât a fost, nu a reușit. Procesul de multiplicare era în desfășurare cu mult înainte de-a apărea el pe scenă. Pe de altă parte, dacă Hitler ar fi putut fi cu Avraam pe Muntele Moria, luând un cuțit și înjunghiindu-l pe Isaac, ar fi putut distruge întreaga rasă evreiască dintr-o lovitură.

Astăzi, reacția nucleară este folosită în vederea producerii de energie, utilizare ce va crește considerabil în următorii ani. Această reacție este controlată cu ajutorul unor bare de grafit introduse în camera de reacție. Astfel procesul de multiplicare este încetinit, prevenindu-se o eventuală explozie. Deoarece Biserica lui Hristos încearcă „să explodeze” prin multiplicare, Satana încearcă mereu să-și vîre „barele” lui, pentru a încetini acest proces. Isus Hristos vorbește despre unul din mijloacele folosite de Satana în acest sens: „dar năvălesc în ei grijile lumii, înșelăciunea bogățiilor și poftetele altor lucruri, care înecă Cuvîntul, și-l fac astfel neroditor” (Marcu 4:19).

Observați ce-i spune apostolul Pavel lui Timotei, fiul său în credință: „Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor marturi, încredințază la oameni de încredere, cari să fie în stare să învețe pe alții” (2 Tim. 2:2). În acest verset sunt amintite patru generații: Pavel, Timotei, oameni de încredere și alții. Multiplicarea poate fi asigurată numai cînd „oameni de încredere” sunt formați în profunzime, pentru a putea duce lucrarea spre generațiile următoare.

Este ușor de observat că procesul de formare în vederea multiplicării este anevoios și costisitor și cere foarte, foarte mult timp. Și ori de cîte ori încerci s-o iei pe scurtătură, primejduiești întreaga lucrare. De aceea munca de a face ucenici n-a fost niciodată prea răspîdită. Tuturor le plac rezultatele frumoase, dar puțini sunt dispuși să plătească prețul pentru a obține aceste rezultate.

Discutam cu un prieten de-al meu despre ucenicie și el mi-a zis că tocmai se ocupa cu formarea a cincizeci de oameni, pentru a deveni ucenici. Atunci mi-am dat seama că vorbeam, de fapt, despre lucruri complet diferite, căci este imposibil să formezi cincizeci de oameni deodată. Ucenicii nu pot fi produși în serie.

Domnul Isus Hristos a coborît pe pămînt ca dumnezeu în trup omenesc. Era înzestrat cu toate darurile duhovnicești, nu avea nici una din slăbiciunile sau cusururile noastre, și n-avea nici răspunderea de a fi căsătorit sau de a avea o profesie; tot timpul Și-l dedica lucrării Sale. Cu toate aceste avantaje, El își dădea seama că nu putea forma eficient decît doisprezece oameni și chiar dintre acești doisprezece, s-a ocupat în mod deosebit doar de trei. Dacă Domnul nostru s-a oprit asupra numărului doisprezece, mă îndoiesc că noi, cu toate limitele noastre, putem să plănuim să creștem cincizeci de ucenici deodată.

Apostolul Pavel, în cea de a doua Epistolă către Corinteni, explică de ce a optat pentru acea mișcare: „Cînd am ajuns la Troa pentru Evanghelia lui Hristos, măcar că mi se deschise acolo o ușă în Domnul, n-am avut liniște în duhul meu, fiindcă n-am găsit pe fratele meu Tit; de aceea, mi-am luat ziua bună de la frați și am plecat în Macedonia” (2 Cor. 2:12, 13).

Cînd Pavel a sosit în Troa, Dumnezeu i-a dat nu numai prilej de a propovădui Evanghelia, ci și oameni dispuși să-l asculte. Însă Pavel, neștiind unde era Tit, colaboratorul său, a renunțat la prilejul ce i se oferea de a propovădui în toată Troa și a pornit în căutarea fratelui său Tit.

Am fi tentați să credem că nu a luat o hotărîre bună, punînd sentimentele mai presus de rațiune. Dar poate că în acel moment găsirea lui Tit era mult mai importantă decît propovăduirea Evangheliei în tot orașul Troa. De ce? Deoarece dacă-l găsea pe Tit și-l forma, își dubla eficiența lucrării. Amîndoi ar fi putut să propovăduiască în două orașe ca Troa în loc de unul.

Importanța individului în procesul multiplicării poate fi văzută și în Faptele Apostolilor, capitolul 8. Filip, despre care se crede că ar fi fost unul dintre diaconii aleși anterior (vezi Fapte 6), a plecat să-L propovăduiască pe Hristos în orașul Samaria. „Noroadele luau aminte cu un gînd la cele spuse de Filip, cînd au auzit și au văzut semnele, pe cari le făcea” (Fapte 8:6). Lucrarea sa a fost încununată de un asemenea succes, încît unii dintre apostolii din Ierusalim au venit să mărturisească și ei Cuvîntul și să-i binecuvînteze. Chiar în mijlocul acestei lucrări, Duhul lui Dumnezeu l-a chemat pe Filip și l-a trimis în deșertul Gaza ca să vorbească unui singur om – unui eunuc etiopian (v. 26-27). Dacă Filip ar fi reușit să-și reproducă lucrarea în viața acestui eunuc, atunci eunucul ar fi putut fi omul prin care Evanghelia să fie propovăduită în întreaga Etiopie.

Lucrarea aceasta de formare de ucenici este lipsită de strălucirea sau de entuziasmul care caracterizează mitingurile și marile lucrări de evanghelizare pe stadioane. Și totuși, parcă nu putem arăta îndeajuns cît de important este să investești într-un om potrivit și destoinic o viziune și o disciplină pentru a fi pe de-a-ntregul în slujba lui Hristos și cît de important este să fii gata să plătești orice preț pentru a împlini voia lui Dumnezeu în viața lui. A fi strîns alături de un om și a-l ajuta să înfrunte toate piedicile

pentru a deveni un ucenic este o sarcină grea și de durată.

Am auzit de multe ori scuza: „Nu am darul de a face o astfel de muncă”, sau: „Dumnezeu nu m-a chemat la o astfel de lucrare”. Marea Însărcinare dată nouă în Matei 28:19-20 spune: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”. Pentru a face ucenici, este nevoie de un om care să facă lucrarea. De-a lungul istoriei, Biserica a crezut că Marea Însărcinare n-a fost dată numai unui grup ales de oameni, ci tuturor credincioșilor. Dacă acest lucru este adevărat, atunci înseamnă că toți credincioșii pot forma ucenici. Cu alte cuvinte, a fi angajat în munca de formare de ucenici depășește limitele talentelor și ale chemării. Indiferent de daruri sau chemare, toți credincioșii ar trebui să facă ucenici.

Fiecare are darurile necesare pentru a face ucenici. Poți fi profesor, casnică sau inginer. Indiferent de vocația pe care o ai, trebuie să faci ucenici. Dacă încă nu o faci, ți-aș propune să faci același lucru pe care l-a făcut Timotei cu Pavel sau Petru, Iacov și Ioan cu Domnul Isus. Pune-te la dispoziția unui om care face ucenici și poate să te ajute. Ține-te de el, învață de la el cum să-ți cultivi acele calități atât de necesare pentru a te multiplica în viața altora.

Fiecare creștin este dator să-și pună două întrebări: „Cine este Pavel al meu? Cine este cel de la care învăț, cel care mă ajută să fac și eu ucenici?” În al doilea rând: „Unde este Timotei al meu? Unde este cel pe care eu, la rândul meu, îl ajut să formeze ucenici?”

Exemple biblice de multiplicare

Patriarhului Iacov i s-au născut doisprezece fii. Biblia ne spune că ei s-au înmulțit și au umplut țara Egiptului. „Fiii lui Israel s-au înmulțit, s-au mărit, au crescut și au ajuns foarte puternici. Și s-a umplut țara de ei” (Ex. 1:7). Și Isus a ales doisprezece oameni care să fie „copiii Săi spirituali”. A investit în trei ani din viață și le-a spus să fie roditori, să se înmulțească și să răspândească Evanghelia peste tot, propovăduind-o la orice făptură. Tu și eu suntem astăzi creștini pentru că doisprezece oameni au înțeles viziunea lui Isus și au împlinit ce le-a poruncit El. Deci, multiplicarea spirituală este o realitate.

În cea de-a doua călătorie misionară, dorința lui Pavel a fost de a propovădui Evanghelia în toată Asia. În Faptele Apostolilor 16:6-11 citim că Duhul Sfânt l-a oprit să facă acest lucru și l-a trimis să stea în orașul Troa. Acolo Pavel a avut o vedenie prin care a fost îndemnat să meargă în Macedonia pentru a vesti Evanghelia. Deci, fiind oprit de Duhul Sfânt să propovăduiască în Asia, Pavel și grupul său au plecat spre ceea ce se numește astăzi Europa.

Să vedem acum ce se întâmplă în a treia călătorie misionară a lui Pavel, relatată în Fapte 19. Pavel se întoarce din nou în Asia, în orașul Efes. În versetele 8-10 citim: „În urmă, Pavel a intrat în sinagogă, unde vorbea cu îndrăzneală. Timp de trei luni a vorbit cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu, și căuta să înduplece pe cei ce-l ascultau. Dar, fiindcă unii rămâneau împietriți și necredincioși, și vorbeau de rău Calea Domnului înaintea norodului, Pavel a plecat de la ei, a despărțit pe ucenici de ei, și a învățat în fiecare zi pe norod în școala unuia numit Tiran. Lucrul acesta a ținut doi ani, așa că toți cei ce locuiau în Asia, Iudei și Greci, au auzit Cuvântul Domnului.”

Iată un exemplu frumos de multiplicare spirituală. Datorită lucrării lui Pavel în școala lui Tiran, toți din provincia Asia au auzit Cuvântul Domnului Isus. Pentru a clarifica aspectul acesta, Luca adaugă: „atât Iudei, cât și Greci”.

Multiplicarea ucenicilor constituie viziunea și metoda Noului Testament în vederea îndeplinirii lucrării. În acest capitol, n-am făcut un studiu complet asupra principiului multiplicării așa cum reiese din Scriptură, dar acesta poate constitui un subiect de studiu pentru tine și vei vedea că merită osteneala.

Munca de a forma ucenici nu aparține unei anumite organizații sau biserici. Ea este lucrarea lui Dumnezeu. El a purtat-o pe inimă încă de la începutul vremurilor. Așa cum a rânduit răspîndirea rasei umane pe suprafața pământului prin înmulțire, tot așa a rânduit și multiplicarea pe plan spiritual. Dar, din cauza luptei spirituale care se dă, mulți ucenici potențiali se descalifică. Strigătul lui Dumnezeu din Ezechiel răsună și astăzi: „Caut printre ei un om care să înalțe un zid, și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc niciunul!” (Ezec. 22:30). Ai auzit tu acest strigăt de chemare? Vrei să fii tu omul acela? Vrei să fii trimisul lui Dumnezeu?

12. ALEGEREA UNUI OBIECTIV PENTRU VIAȚA

Dicționarul Webster definește obiectivul ca fiind „o țintă, sau un sfârșit al unei acțiuni; un punct ce trebuie atins”.

Un vechi proverb spune: „Dacă ținta e orice, o vei lovi de fiecare dată.” Dar noi avem nevoie de un obiectiv în viață, de un scop.

Viața ta poate fi reprezentată printr-o linie dreaptă, cu punctul de plecare în momentul nașterii tale și terminându-se la capătul opus cu o săgeată care indică momentul necunoscut al morții tale. Nimeni nu știe cât are de trăit, dar să presupunem că ești de douăzeci de ani și mai ai de trăit încă patruzeci. Iată ce întrebare ți se pune: „Cînd vei ajunge la capătul vieții și vei avea în față moartea, iar în urmă numai amintiri, oare ce ar trebui să vezi în viața ta pentru ca să poți exclama cu mulțumire: „Viața mea a fost un câștig!”

Pînă nu vei da răspuns la această întrebare, nu ești pregătit să-ți trăiești viața. Pînă atunci, viața ta nu are o direcție, scop sau obiectiv. Vezi să nu dai un răspuns vag. Cu cât ești mai exact, cu atît șansa de a-ți atinge obiectivul este mai mare.

Domnul Isus a putut să dea un răspuns pozitiv: „Eu Te-am proslăvit pe pămînt, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17:4). De două ori în lucrarea Sa El a spus: „S-a sfârșit”, o dată pe cruce cînd se referea la lucrarea de răscumpărare și o dată în rugăciunea din grădina Ghetsimani: „am sfârșit...”; aici se referea la lucrarea Sa. În Ioan 17, El se referă de peste patruzeci de ori la ucenicii Săi. Ei constituiau lucrarea Lui. În repetate rînduri, îi pomenește pe acești doisprezece care I-au luat trei ani din viață. Iar în acel context El spune: „am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac”. Cu alte cuvinte, Domnul Isus Îl privea pe Dumnezeu Tatăl în ochi spunîndu-I: „O, Doamne, Eu am sfârșit de făcut tot ce ai dorit și ai plănuit pentru viața Mea.”

Cînd va fi și tu să mori, vei putea la rîndul tău să-L privești pe Dumnezeu cel Atotputernic în ochi și să-I spui: „O, Tată, am dus la îndeplinire tot ce ai dorit și ai plănuit pentru viața mea. Am sfârșit lucrarea pe care mi-ai dat-o.”? Dacă nu poți răspunde „da” din toată inima, atunci, oricare ar fi prețul, te-aș îndemna foarte serios să-ți pui viața în rînduială pentru ca să poți răspunde afirmativ.

Un altul care și-a încheiat viața biruitor a fost apostolul Pavel. Iată ce zice el: „M-am luptat cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în «ziua aceea», Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Tim. 4:7-8). Iar mai sus în versetul 6 spune: „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutoră și clipa plecării mele este aproape”. Cînd va veni vremea plecării tale, vei putea spune și tu: „Mi-am terminat alergarea, am făcut ceea ce Tu ai vrut să fac”?

Cînd eram în colegiu, căutam un scop, voiam să dau un sens, o semnificație vieții mele. În mine se găsea un vid imens, dar nu-l puteam defini; nu știam ce este, știam doar că el există. Apoi l-am întîlnit pe Bob, care mi-a spus că acel gol poate fi umplut prin Persoana lui Isus Hristos. El mi-a spus că Dumnezeu cel Atotputernic vrea să intre în viața mea și să locuiască în mine. Această noțiune era cu totul nouă pentru mine.

În timp ce îl ascultam pe Bob, explicîndu-mi Scripturile, mi-am zis în sinea mea: „Henrichsen, ai fi nebun dacă ai refuza o asemenea ofertă. Dumnezeu, creatorul cerurilor și al pămîntului, Cel ce a aruncat stelele în spațiu și a făcut tot ce există potrivit Bibliei, dorește să intre în viața ta și să locuiască în tine!”

Astfel, chiar în noaptea aceea, în sufrageria lui Bob, am îngenuncheat, m-am rugat și L-am primit pe Hristos. De-abia înțelegeam ce făceam, dar cînd m-am ridicat de pe genunchi eram un

om schimbat și de-atunci nu mai sunt cel ce am fost.

Golul se umpluse.

Am început să-mi pun întrebări: „Ce este cu adevărat important în viață? Ce merită ceva? Cărui obiectiv să-mi dăruiesc viața?” În același timp, cercetam intens Biblia ca să găsesc un răspuns.

Și iată că am dat de 2 Petru 3:10: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.” Ceea ce mi-a atras atenția au fost ultimele cuvinte, „va arde”.

Eram student la Politehnică. Voiam să mă fac inginer, pentru că înainte lucrasem într-o echipă de construcții în Munții Sierra Nevada. Munca era grea, iar mie nu-mi plăcea munca grea. Deseori se întâmpla să-i văd pe ingineri trecând și observam că nu se omoară cu lucrul. Erau mereu cu rigla de calcul în mână, așa că m-am gândit că și-au ales o meserie bună. M-am hotărât să mă fac și eu inginer, ca să mă pot plimba și eu cu rigla de calcul în mână și să spun altora ce să facă.

Obiectivul meu de a deveni inginer în construcții civile, de a construi poduri, diguri și drumuri n-a durat decât pînă am dat de 2 Petru 3:10. Ce șoc pentru mine să ajung să-mi dau seama că tot ce plănuisem să construiesc urma să fie distrus de Dumnezeu. Tare m-am descurajat și n-am mai vrut să construiesc nici un pod, din moment ce Dumnezeu avea de gând să mi-l ardă. Nu merita. De ce să-mi cheltuiesc tot timpul și toată energia construind ceea ce Dumnezeu a zis de la început că va fi ars?

Pe măsură ce-mi continuam studiile, mă descurajam tot mai mult. Iată ce am citit în Scriptură: „Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci n-am adus nimic în această lume, și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns” (1 Tim. 6:6-8). Mi-a apărut în fața ochilor o imagine: eu am venit în lume cu mâinile goale, apoi m-am apucat să construiesc poduri și diguri, Dumnezeu a venit în urma mea și le-a ars cu foc, iar cînd am părăsit această lume, am părăsit-o cu mâinile goale: ce scenă dezolantă!

De aceea m-am rugat: „Doamne, n-aș vrea să-mi investesc viața în ceva fără valoare. De ce să-mi cheltuiesc șaptezeci de ani din viață pentru ceva, ca să descopăr că Tu vei distruge acel ceva, lăsîndu-mă cu mâinile goale?”

Desigur că trebuie să existe un scop, o semnificație, o orientare dată vieții. Trebuie să existe ceva ce nu va arde în foc. Mi-am continuat căutările în Biblie și am găsit, prin harul Său, două din lucrurile cărora aș putea să-mi închin viața.

Primul lucru l-am găsit în Ioan 5:28-29, unde se spune: „Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul cînd toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată.” La învierea de la sfîrșitul vremurilor cine vor fi cei ce vor învia? Cei ce au făcut binele și cei ce au făcut răul; totii vor trăi veșnic.

Întîlnesc oameni care nu cred în înviere și care nu vor să învie. Acestora le spun: „Prietene, va trebui să învii, fie că vrei, fie că nu vrei.”

I-am auzit pe alții spunînd „Poate că voi învia tot așa rău cum am fost, iar Dumnezeu mă va nimici într-o clipă și cu asta s-a terminat.” Dar nu este așa; și cei buni și cei răi vor învia.

Un alt lucru ce va dăinui veșnic este amintit în Isaia 40:8: „Iarba se usucă, floarea cade; dar Cuvîntul Dumnezeului nostru rămîne în veac.” Dumnezeu spune că iarba și florile vor pieri, dar Cuvîntul Său nu va pieri. Mai sunt și alte lucruri veșnice: Dumnezeu, îngerii, virtuțile ca de pildă dragostea, dar eu doream să pot pune mîna pe ceva veșnic, investindu-mi viața în acest lucru. Stabilindu-mi obiectivele vieții, m-aș putea dărui oamenilor și Cuvîntului lui Dumnezeu, știind că Dumnezeu nu va veni în urma mea ca să le ardă. Biblia spune că aceste lucruri sunt veșnice. Isus

a spus: „Lucrați nu pentru mîncarea peritoare, ci pentru mîncarea care rămîne pentru viața veșnică, și pe care v-o va da Fiul omului; căci Tatăl, adică însuș Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui” (Ioan 6:27).

Asta nu înseamnă să nu te faci profesor, să nu fii casnică sau să nu construiești poduri. S-ar putea prea bine ca profesînd una din aceste meserii să împlinești voia perfectă a lui Dumnezeu pentru viața ta. Dar Dumnezeu interzice să te dăruiești trup și suflet profesiei în exclusivitate.

Apostolul Pavel își cîștiga existența făcînd corturi. Dacă ai fi cumpărat un cort de la el, sunt sigur că ai fi luat unul bun. Chiar Pavel a spus: „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni” (Col. 3:23). Dar să știi că obiectivul lui Pavel nu era nicidecum să devină cel mai mare și mai vestit maestru în confecționarea corturilor din întreg Imperiul Roman, ci obiectivul lui era mai degrabă să-și investească viața în oameni.

Deuteronom 32:9 îmi dă o puternică motivație: „Căci partea Domnului, este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire”. Cunoaștem cu toții oameni care așteaptă moartea altora pentru a intra în posesia unei moșteniri. Dumnezeu cel Atotputernic își poate alege moștenirea – poate alege orice vrea. Dacă acel ceva nu există, tot ce are de făcut este să rostească un cuvînt și acel ceva ia ființă. „Cerurile au fost făcute prin Cuvîntul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui” (Ps. 33:6). Deci, ce alege Dumnezeu? Oameni! Poporul Lui! Fantastic!

Din tot ce există sau ar putea exista, Dumnezeu Și-a ales drept moștenire oameni. Ținînd cont de acest lucru, să citim cu atenție Isaia 43:4: „De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine, și popoare pentru viața ta.” Deși aici se vorbește despre poporul Israel și Dumnezeu spune că dă oameni pentru Israel, principiul se poate aplica și în cazul nostru. Mai precis, și viețile noastre pot fi dăruite pentru oameni care constituie în ochii lui Dumnezeu vase alese (un Israel al lui Dumnezeu). Cîștigînd oameni în felul acesta, vom avea parte și noi, în cele din urmă, de aceeași moștenire pe care și Dumnezeu Și-a ales-o, așa cum a spus Isus: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19).

Unii trăiesc idolatrizînd banii, proprietățile lor sau o mulțime de alte lucruri și Dumnezeu ne spune că aceste lucruri vor arde. El ne dă însă o promisiune fantastică și anume că moștenirea noastră poate fi veșnică. Putem cîștiga oameni. Aceasta este promisiunea de care va trebui să ții cont cît trăiești. Dăruiește-ți viața oamenilor.

Ce înseamnă să-ți dăruiești viața pentru oameni? Pavel scrie: „Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră, atît de scumpi ne ajunseserăți” (1 Tes. 2:8). Prin aceasta se înțelege că vei fi implicat în viața oamenilor. Atunci cînd Pavel s-a dus la Tesalonic, el nu s-a dus doar să ducă un mesaj, ci a dat din însăși viața lui, deoarece acești oameni îi erau dragi și scumpi.

A-ți da viața pentru oameni înseamnă să te preocupe sincer problemele esențiale ale vieții lor. Acest lucru nu este identic cu a fi membru în comitet sau a participa la programe. Oricît ar fi ele de bune, nu pot substitui prietenia personală și adîncă cu alți oameni. Se întîmplă uneori atît la școala duminicală cît și în comitet sau la programe ca oamenii să facă o muncă superficială fără a pune suflet. Acest lucru nu are valoare. Dar atunci cînd din punct de vedere spiritual dai naștere unui om, nu poți fi nepăsător. Ai o responsabilitate care te costă și de aceea mulți preferă mai degrabă să fie membri într-un comitet, decît să se implice în viețile altora.

Un băiat a crescut într-o familie numeroasă, alături de frății săi. Trăiau la țară, deoarece părinții credeau că astfel copiii lor puteau să învețe mai bine ce este responsabilitatea. Munca era grea atît pentru părinți, cît și pentru copii, iar viața era lipsită de lux. Această familie avea niște prieteni apropiați care nu aveau copii și trăiau într-un oraș mare din apropiere. În fiecare an, acești prieteni abîșnuiau să-i ia în oraș pe fiecare dintre copii. De dimineața pînă seara, aveau grijă ca ei să aibă o zi deosebită: îi duceau la grădina zoologică, în parcul de distracții și le dădeau

să mănânce tot ce doreau. Pe tren în drum spre casă, după o astfel de zi plină de amuzamente, tânărul compara cele două familii și stilurile lor de viață. Familia lor nu cunoștea decât munca grea, copiii mici și creșterea lor și puțin timp liber. Ceilalți se bucurau de un apartament frumos, mașină nouă, mâncăruri bune, excursii la sfârșit de săptămână și concedii plăcute. El a hotărât în sinea lui că atunci când se va face mare va urma felul de viață al prietenilor familiei sale. Dar, după ce s-a căsătorit, și-a schimbat optica. A ajuns să-și dea seama că deosebirea dintre o viață de familie comodă și una grea consta în numărul de copii – în reproducere.

La fel, deosebirea dintre o viață creștină comodă și una grea constă în reproducerea spirituală. Implicarea în viața oamenilor costă timp și oboseală. De aceea nu se înghesuie lumea să accepte oferta minunată a lui Dumnezeu de a ne dăruia viața pentru oameni, așa cum Și-a dat-o și El.

O altă promisiune extraordinară se găsește în Isaia 58:10-12: „Dacă vei da mâncarea ta celui flămînd, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă. Ai tăi vor zidi iarăși dărîmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temeliiile străbune; vei fi numit «Dregător de spărturi», «Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit»”.

Iată o întrebare listă de promisiuni făcute de Dumnezeu, dar ele toate sînt condiționate de un dacă. Care este condiția? „Dacă vei da mâncarea ta celui flămînd, dacă vei sătura sufletul lipsit”. Trăim într-o epocă în care sînt multe suflete flămînde și lipsite, iar posibilitățile de a pătrunde în viețile oamenilor sînt fantastic de multe. Cred că oricine se adresează lui Dumnezeu prin cuvintele: „Doamne, iată obiectivul vieții mele: am de gînd să-mi dăruiesc viața oamenilor; vreau să-i satur pe cei lipsiți și pe cei flămînzi”, acela va găsi prilejuri din belșug.

Cînd oamenii vor afla că te interesează viața și problemele lor te vor căuta mulți și spre ușa ta se va bătători o cărare. Telefonul va suna neîncetat, casa ta va fi ca o gară și-n jurul tău se vor aduna oameni flămînzi și însetați spiritual. Nu se cere să fii talentat pentru a avea tangență cu viața altora. Trebuie doar să-i asculți, atîta tot; nu-i nevoie să fii un sfătuitor foarte dotat. Vei fi uimit cîți vor dori să-ți vorbească și te vei mira de cîte îți vor spune aceste suflete flămînde, căutînd un răspuns.

Dacă te implici în viața oamenilor în felul acesta, vei deveni împreună lucrător cu Dumnezeu, în cea de a doua creație. Iată tabloul: Dumnezeu a creat cerul și pămîntul, El a făcut tot ce există. Apoi a apărut păcatul și Dumnezeu a spus: „Voi nimici totul și apoi voi crea din nou totul. Dar cea de a doua creație va fi cu mult mai minunată decît prima. Ea va fi nespuse de frumoasă și totuși voi îngădui poporului Meu să lucreze împreună cu Mine la această nouă creație”.

Cînd îți dăruiești viața pentru alții și cînd împărtășești cu ei bogățiile ascunse ale Evangheliei lui Isus Hristos, cînd ești interesat de preocupările și de problemele lor, devii colaboratorul lui Dumnezeu la o creație cu mult mai măreață decît prima.

Și totuși, oamenii continuă zi de zi să refuze acest privilegiu. Cineva, care voia să facă un studiu biblic cu niște prieteni, m-a întrebat dacă aș vrea să-l ajut să înceapă. Deoarece toți cei vizați aveau programe încărcate, am convenit să ne întîlnim la ora 5 dimineața o dată pe săptămînă, în casa prietenului meu.

Cu o seară înainte de prima noastră întîlnire, am trecut pe la el avînd la mine materialul de studiu; voiam să văd cum stau lucrurile. Cînd am intrat în casă, mi-am dat imediat seama că ceva nu era în ordine: atmosfera era așa de încărcată că te așteptai la o explozie. Soția lui era prezentă și nu peste mult timp mi-a spus că nu-i convenea să primească în casa ei niște oameni care să-i uzeze mobilierul și să-i verse cafea pe covoare și să facă fărîmituri. Pe lingă asta, ora cinci dimineața era de-a dreptul ridicolă. Nu vedea de ce tot restul casei trebuia să se scoale doar

pentru ca acești oameni să facă studiu biblic. Vocea a început să-i tremure, lacrimile îi șiroiau pe obraji și a început să tremure, atât era de afectată de situație.

Cum stăm și o ascultam, m-am rugat în liniște: „O, Doamne, ferește-mă să cred vreodată că mobilierul din camera mea de zi este mai important decât oamenii”.

Oare nu sînt viețile oamenilor mai valoroase decât mobila și covoarele pe care Dumnezeu a promis dinainte că le va nimici cu foc? Deoarece implicarea personală în viața altora este costisitoare, puțini sînt cei care o iau în serios. Te costă timp. Telefonul te va deranja în toiul nopții, pentru că vreun suflet adînc mîhnit va căuta răspuns la nevoile lui. Te va costa chiar viața, deoarece ea nu-ți aparține.

„Și tu umbli după lucruri mari? Nu umbra după ele! Căci iată, voi aduce nenorocirea peste orice făptură, zice Domnul, dar ție îți voi da ca pradă de război viața ta, în toate locurile unde vei merge” (Ier. 45:5). Și tu umbli după lucruri mari? Nu umbra după ele, zice Domnul, căci voi aduce nenorocire peste orice făptură.

Isus a spus: „Căci oricine va voi să-și scape viața, o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va mîntui” (Luca 9:24). Nu există un obiectiv mai de preț în viață decât cel de a te dărui altora.